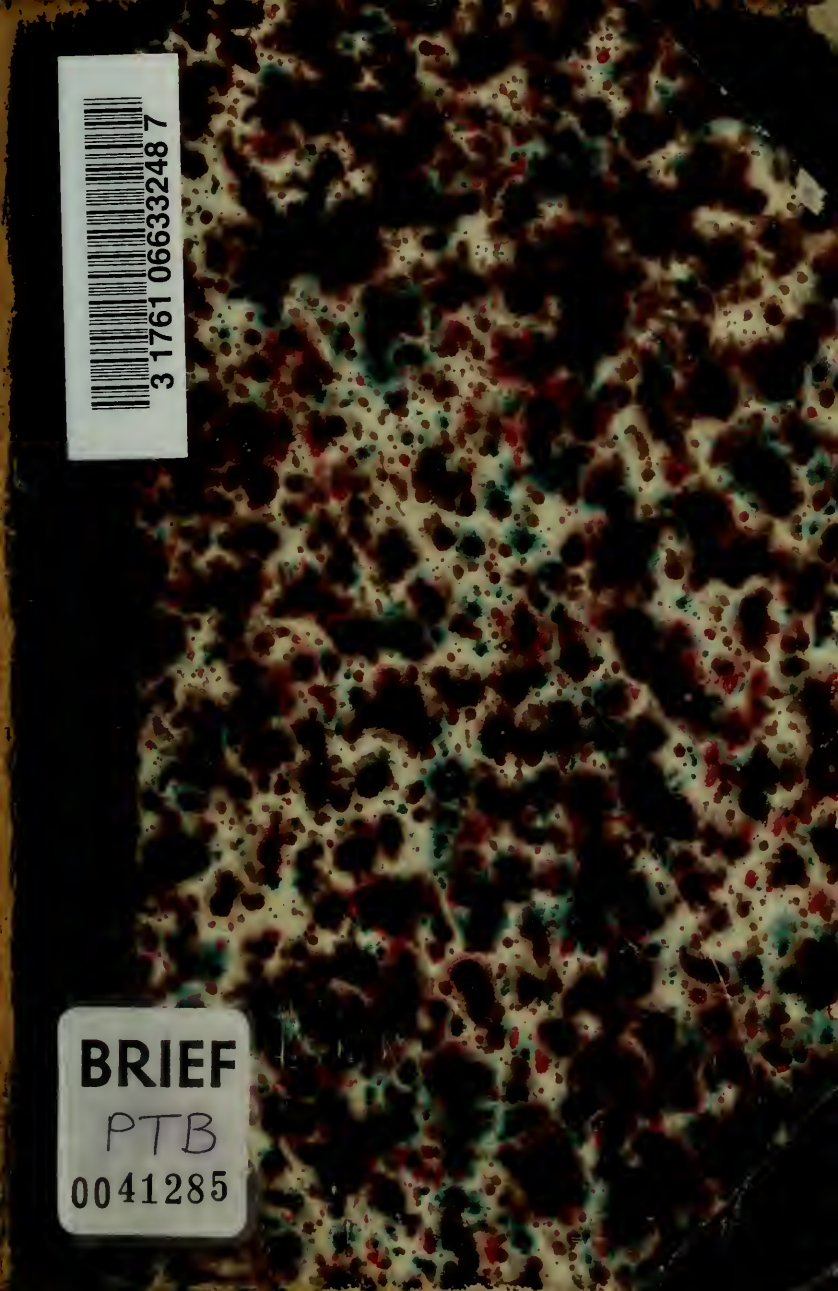
31761 06633248 7
BRIEF
PTB
0041285

682

Noveller

af

Hemming Ulf.

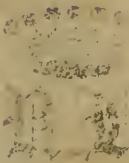

Kjøbenhavn.

Hos Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst.

Trykt hos Louis Klein.

1853.

brief
PTB
9041285

Hallo.

Læser! har Du selv været Discipel? eller har Du noget Begreb om det Liv, en Skolediscipel fører i en lille Provindsbye uden anden Omgang end sine Bøger, sine Kammerater og sig selv? Har Du selv været Discipel, da vil du vist her i disse Blade finde Meget, der minder Dig om de gladeste, de bedste Timer i dit Liv; og har mit Skrift ikke anden Fortjeneste, har det dog den, at det tvinger Dig til glædelige Minder, til at lade hiin Tid leve op i Dig igjen, da Du var uskyldig, fri, men dengang — ja hvo er nogensinde tilfreds med sit Liv, som det er, og allermindst er Skolediscipelen det; han raaber: Studenten! Studenten: Candidaten! og saaledes til han er død. Men har Du ikke været Discipel, da sæt Dig med mig ind i disse Unges Liv, see af disse Blade, hvad der bevæger sig i deres stille, klosterlige Liv og lær, at Du ikke har Lov til at foragte Den som Discipel,

som Du en Maaned senere vil agte som Student. Du vil finde en munter, livlig Færden, et frodigt Liv, der er frit for de vantrevne og forvorede Skud, som Studenterlivet saa ofte fører frem; det er ustyldigt og om det end er et Phænomen i det stille Skoleliv, et Meteor, der kun lyser et Øieblik, men derpaa forsvinder, der her tiltrækker sig din Opmærksomhed, haaber jeg dog, at kunne vise Dig et Glimt af den jevne, ligelige Rolighed, hvori her leves. Gaa nu op med mig paa et saadant Disciplekammer og lad mig præsentere Dig min Helt; han er ene, vi have altsaa Tid, at see os lidt om i Værelset.

Det eneste Fag Vinduer er forsynet med røde Damaskes Gardiner, der ere trukne tæt sammen for at udelukke det blaalige Maaneskin, der, som Du veed, saa ofte i Efteraarsaftenerne er saa ubyggeligt, naar det fylder vort Kammer med en zittrende, usikker Dæmring. Foran staaer et lidet Mahogniskrivebord, udstyret med et elegant Skrivetøi, Brevpresser og andre smaae Luxusgjenstande, der vidne om en elegant Eier, der har mange Venner — ja jeg troer ikke, at en Herres Skrivebord under lige Omstændigheder behøver at give en Dames Toiletbord Noget efter. En stærkt brændende Læselampe kaster sit gunlagtige Skjær paa en nordentlig Masse Papirer og Bøger,

der vel let kan give Udseende af megen Læsning, men ogsaa røber Spor af liden Grundighed, thi den Grundige læser kun i een Bog og skriver kun paa eet Papir ad Gangen. Ved Siden af Bordet staaer en lille, fort, udpolstret Stol paa et Odderskindstæppe og ligeoverfor et Fortepiano, over hvilket et stort Portrait af Bethowen er ophængt, omgivet af en 6 à 7 smukke Meerskumspiber. Ved den tredie Væg staaer hans Bogreol, fyldt med Pragtudgaverne af de danske, tydske, franske og engelske Digtere, nogle æsthetiske og philosophiske Bøger og en stor Række af gamle Classikere. Men hvortil denne Omstændelighed, vil man sige? ja jeg mærker ogsaa, at den hjemlige Hyggelighed, der griber En ved at træde ind i et godt oplyst, godt opvarmet, elegant Værelse, der tyder paa en intelligent og smagfuld Beboer, har bragt min Snakkesomhed paa Gang og ladet mig glemme det Vigtigste, vor Helt — Hollo.

Hollo laa udstrakt paa sin Sovedivan, indsvøbt fra øverst til nederst i en Slobrok, der gav ham et phantastisk, uformeligt Omrids. Han befandt sig i dette Øieblik i denne Slovhedstilstand, hvor Følelsen har sit frie Spillerum, ja endogsaa tager Phantasien til Hjælp for at give alle søde Ønsker Realitet og smigre vor begjærlige Forfængelighed — kort, han

dromte vaagen. Saaledes kunde man tilbringe hele sit Liv uden noget uopfyldt Haab, uden at bedrages i nogen Plan, uden at fornærmes eller krænkes af Nogen, uden noget Savn, kort sagt lykkelig, hvis ikke Forstanden bestandig skreg os i Øret: det er kun en Drøm. Det gik ikke Hollo bedre i sine Drømmerier end alle Andre, thi endskjøndt hans lille graalige Øie stirrede med en uvis Henrykkelse ligefrem, gav dog den lille Trækning med Munden ham et bittert, ironiserende Udtryk, der passede bedre til hans øvrige, markerede Træk. Hollo besad vel Ungdommens rene Friskhed, hans Bevægelser vare frie og graciøse, hans lyse, tilbagestrøgne, stærktkrøllede Haar gav ham endogsaa et kjækt Anstrøg, der klæder Ynglingen eller rettere den vorne Dreng saa godt, men stærke, uteilede Lidenskaber havde allerede tidligt gravet deres Furer i hans Ansigt og udbredt en med Haardhed og Foragt blandet Slaphed over hans Træk. Som Hollo her laa, skulde man antage ham for en Misanthrop, der foragtede Alt og kun beundrede sig selv og sin Tanke, og dog viste hans Liv saamange skjønne Træk af det inderlig gode Hjerte; hele hans Aandsretning havde sin Grund i en maaske forvidt drevet Agtelse for Mennesket, for Naturen og for den Sandhed, der kan sandses. Et saadant Udtryk kunde ofte i et

Nu veksle i hans Væsen med sin Modsætning og det hændtes ikke sjeldent, at en Fremmed idag forargedes over den epicuræisk lystige, burleske Spotter, medens han imorgen maatte elske den blide, veemodige Sværmer. Hollo var maaske netop derfor saa elskværdig, fordi han indeholdt saa mange Modsætninger i sig, og den uimodstaaelige Magt, han udøvede paa Alle omkring ham, havde vistnok sin Grund i, at han paa en forunderlig Maade strax kunde fatte og forklare sig et Menneskes hele Tankegang, tilegne sig hans Væsen og derpaa bekjæmpe ham med hans egne Vaaben. Den store Uddannelse, som Studium og Livet havde givet ham uden at berøve ham hans Uskyldighed, gjorde ham til de Yngres Legekammerat, til en Fader for sine Jevnaldrende, en Ven af de Ældre og et Haab hos de Gamle. Men vi maae afbryde vore Betragtninger over Hollo til senere, det har allerede banket to Gange paa hans Dør.

„Goddag Rudolph," udbrød Hollo og reiste sig halvtop, „jeg laa just og kjedede mig — og saa veed jeg, at dit Instinct driver Dig til mig; det er nu engang saa: Krage søger Mage."

„Det er en smuk Bevæggrund Du tillægger mit Besøg, men din Smiger er for stor til at kunne være sand, thi Du sætter mig jo i Classe med Dyrene."

„Ja det er ogsaa en mærkværdig Sympathi, Du har for kjedelige Situationer. Men ryk nu Stolen hen ved Siden af mig og lad os sladdre lidt sammen. Man kan altid være vis paa, at hvor ret mange kjedelige Folk er tilstede eller hvor mange kjeder sig dygtigt, der er Rudolph med." Den Rodme, disse Ord frembragte paa Rudolphs ellers blege Kinder, viste at her var sagt en Sandhed, men den livlige Ømhed, hvormed Hello udstødte sine Drillerier, maatte betage dem enhver saarende Virkning.

„Men hvordan kan det være? er Du virkelig syg?" sagde Rudolph med en vis kjærlig Deeltagelse efter en kort Pause. „Du var ikke paa Skolen idag og nu finder jeg Dig liggende ganske bleg; det er jo formelig Symptoner paa. Alvor."

„O, jeg er aldrig rask!" udbrød Hello med en klagende Stemme, pressede begge Hænder mod sit Hoved, og sank ned paa Divanen, ligesom overvældet af Sygdommens Magt.

„Aa Du kommer Dig nok! Du feiler s'gu Ingenting!" svarede Rudolph med denne affecterede Raskhed, som man undertiden antager for at berolige sine Venner.

„Feiler jeg Intet! Saa see da! Jeg har aldeles overstmeltet min Finger med brændende Lak imorges

og nu har jeg maattet holde den i koldt Vand hele Dagen for at dulme Smerten." Med disse Ord rakte Hollo sin Tommelfinger frem, der virkelig ogsaa var ganske rosenrød af det langvarige Bad, men da Rudolph, forundret over saamegen Blæst af saalidet, med en tilbagetrængt Latter knipsede remmelig ublidt til Fingeren, udstødte Hollo et sønderrivende Skrig og traf Fingeren til sig, men vendte strax efter Hovedet ligegyldigt om og sagde: „det gjorde slet ikke ondt, men Du er en Nar."

„Er der noget Nyt fra Skolen?" fortsatte Hollo og lagde kjælen Rudolphs Haand ind under sit Hoved. „Har Du talt med Valdemar?"

„Den Valdemar synes at interessere Dig særdeles meget."

„Ja jeg kan godt lide at gjøre Nar af ham," svarede Hollo lakonisk og bearbeidede sine Tænder med en lille Elfenbeenstandstikker.

„Man kunde nu let troe," fortsatte Rudolph smilende, „at Du var ondskabsfuld nok til at stifte Folks Bekjendtskab, ja endogsaa til at gjøre dem til dine Venner, blot for at Du i Fred og Ro kunde gjøre Nar af dem. Med Valdemar kan dette nu ikke tænkes at finde Sted, thi Du taler jo aldrig med ham; I have maaske ikke vexlet ti Ord sammen og

naar Du taler om ham, indskrænker Du Dig i Almindelighed til at spørge om ham."

„Ja jeg samler Noticer til engang at drukne ham i en Strøm af Latterligheder. Han er jo bigot i allerhøieste Grad, han beder til sin kjære, søde, almægtige Gud hver Aften og sommetider to Gange, naar det er meget mørkt i Stuen. Synes Du ikke det er uhyre morsomt."

„Dersom dette var din Mening," svarede Rudolph ophidset, „vilde jeg give Dig en Dragt Prygl, men i ethvert Tilfælde finder jeg dog, at det er et meget flaut og dumt Spotteri. Valdemar er netop en god, troende Christen og ikke en saadan usel Rationalist, Materialist, Pantheist eller Philosoph, som Du, der hverken troer paa Gud eller Fanden."

„Nei det har Du Ret i; Valdemar er ikke saadan et totalt Nul, saadan et infamt Dögenicht, som Du, der slet Intet troer, men kun lever for at plage Gud og mig og Fanden og hele Verden."

Rudolph vilde lige til at give et hidsigt Svar, men betænkte sig idetsamme og trøstede sig med, at Hello aldrig vilde komme til at anvende sine „Jagttagelser," da Valdemar jo afskyede ham og aldrig kom ham nær paa ti Miles Distance. Just som Rudolph med en vis triumpherende Mine havde sagt disse Ord,

bankedes der sagte paa Døren og — Valdemar traadte ind. Det var første Gang, at han besøgte Hollo, saa at man godt kunde kalde det Ironi af Skjæbnen, saaledes at føre ham ind i dette Øieblik, for ligesom at spotte Rudolph. Den varme Deltagelse, hvormed Valdemar spurgte til Hollos Befindende og den næsten faderlige Ømhed og Myndighed, hvormed denne behandlede Valdemar, satte Rudolph i endnu større Forbauselse. Han gav tilsidst sin Forundring Luft ved at nedtage den ene Pibe af Væggen efter den anden, stoppe og antænde dem og derpaa hænge dem op, som om de ikke ret vilde smage ham, imedens han med megen Omhyggelighed rodede om imellem en nys til Hollo ankommen Pakke Bøger, der laa paa Skrivebordet; endelig fandt han imellem disse „den lille Declamator" og gav sig nu ganske rolig til at forenynne nogle Vers af den til selvlavede Melodier, medens Hollo og Valdemar fordybede sig i en ret levende Samtale.

„Jeg troer dog, at jeg nu," sagde Valdemar, „kan have Ret til at yttre en Mening om den i øverste Classe herskende Aand, da jeg har været her en heel Maaned, og jeg kan ikke begribe, hvorfor De bekjæmper min Mening, da den er saa smigrende for Deres Kammerater og Dem selv."

„Jeg troer, Gud forbande mig, at I sige „De" til hinanden," raabte Rudolph med en godmodig Latter, men Ingen af de Andre synes at lægge Mærke dertil, thi Hello svarede ganske rolig:

„De maa anse Dem selv for en stor Menneskekjender, siden De tiltager Dem en saadan Ret og De maa have et meget indskrænket Begreb om Studium, naar De kan yttre en saadan Dom om nogle i mine Øine aldeles uværdige Læseheste."

„Her er slet ikke Talen om at studere," svarede Valdemar med Liv, „men blot om at gaae i Skole. Det er Disciplens Opgave, at erhverve sig de nødvendige Forkundskaber til et senere Studium og denne Opgave synes mig meget godt løst her i Classen. Det er mig ligegyldigt af hvilke Motiver der læses, naar der blot læses; Studiet vil nok senere, naar det er grundigt forberedt i Skolen, indgive den egentlige, værdige Drivfjeder: Lysten. Man gaaer ikke i Skole for at studere, men for at lære at studere, for at vænne sig til at læse."

„Der have vi atter denne skjønne Forbereden," afbrød Hello ham med et sarcastisk Smiil. „Denne værdige Maske for Ladhed og Magelighed. I kunne Intet gjøre af Natur! I skulle forberedes og vænnes til Alt, men disse Vaner blive aldrig ret indgroede,

forend det er for seent. I ville ikke være fornoiede med den Natur, I have; I ville danne Eder en anden af Eders Vaner, men den eneste Nytte, I faae deraf, er, at I vænne Eder til med Frækhed at udraabe i Eders Dodsstund, naar Alt er forbi: jeg doer glad, thi jeg har forberedt mig til et andet Liv. I Taaber! naar ville I lære, at Intet er Forberedelse, at Intet er relativt, men at hvert Minut af Eders Liv er noget Absolut, der er spildt, naar I ikke have anvendt det for dets egen Skyld?"

Valdemar forstod ham ikke og maatte derfor indskrænke sit Svar til et forbauset, spørgende Dieblik, men Hollo syntes at have sagt, hvad han vilde; han laa taus paa Sophaen med halvtillukkede Dine. Rudolph havde imidlertid stedse forceret sin Nynnen og forvandlet den til en uhyre Operasang; under mangehaande komiske Fagter var han avanceret midt ud paa Gulvet og stod her med Bogen i den ene og Piben i den anden Haand og forehylede til en grusom Melodi nogle ligesaa grusomme Vers. Valdemar sad som forstenet over denne Versærkergang, og da han atter vendte sig om for at begynde en Samtale med Hollo, maatte han uvilkaarlig slaae Dinene ned for det dybe, skarpe Blik, hvormed Hollo i dette Dieblik ligesom gjennemskuede ham. Saaledes piint paa den ene Side

af Hellos gjennemtrængende Blik og plaget paa den anden af Rudolphs Latterligheder, greb Valdemar til det Middel, som alle Forlegne tye til, han pillede paa sine Vesteknapper og — forøgede naturligviis derved sin Forlegenhed. Men nu som altid var Skjæbnen ham gunstig; Pigen meldte i samme Øieblik, at Aftensbordet var dækket. I et Nu var Hollo i en Frakke og ilede med et kort Nik til Begge ud af Døren; Rudolph satte i tre Spring ned ad Trappen med den Forsikkring: at hvis hans Værtinde ikke havde Mad til ham strax, naar han kom hjem, vilde han see hende hængt; Valdemar stod et Øieblik som i Drømme og stirrede henimod den Dør, hvorigjennem Hollo var forsvunden, gik derpaa langsomt hjem, ikke for at læse, men for at — græde.

Af Hollos Dagbog.

1ste Mai 1842.

Kjære Moder! slumrer sødt i tause Muld!
Taarepilen græder over Graven.
Kjære Moder! smiil fra Din Himmel, huld!
See! Din Hollo græder her ved Graven.

15de Mai 1842.

Moder! hvad var det, Du vilde sige mig? Hvorfor hviskede Du saa sagte, at jeg ikke kunde høre det? Hvorfor nævnede Du min Fader? Du længtes efter ham? og nu ere I samlede i Himlen. „Han er borte, han kommer ikke mere," sagde Du, naar jeg spurgte efter ham; han er død, da Du var lille, hviskede Du. Men hvorfor græd vi aldrig sammen ved hans Grav? hvorfor viste Du mig aldrig, hvor han laa? Han er vel død, da han foer med sit Skib til fremmede Lande? Han er vel druknet, medens jeg var ganske lille? Men han var vel god og ikke som min Onkel? han siger, jeg lyver og saa slaaer han mig, men Du sagde, jeg skulde være taalmodig; det skal jeg ogsaa, naar jeg blot maa græde ved Din Grav, men det maa jeg ikke for Onkel. Han siger, jeg er en tosset Dreng, der gjør mig til Skam for hele Byen.

12te April 1844.

Imorgen skal jeg confirmeres, og iovermorgen skal jeg reise fra Byen til W...., hvor jeg skal i Latinskolen. Jovermorgen skal jeg reise; jeg græder og jeg er dog saa glad. Her stod min Vugge; her har min Moder leget med mig, da jeg var Barn; her er hendes Grav, hvor jeg saa tidt har hentet

Trøst og Fred. O Uendelighed af glade, veemodsfulde Minder! jeg forlader ikke Eder, jeg skal bevare Eder friske og rene i mit Hjerte! Jeg skal være fri, fri og glad som Fuglen i Luften. Min Onkel hader mig; Gud veed, hvorfor. Mon fordi han havde arvet den store Formue, naar jeg ikke havde været? Den vilde jeg gjerne give ham, naar han vilde elske mig. Men dette kan ikke være Grunden til hans haarde Behandling. Hvorfor lader han mig spise med sine Boutiksdrenge, medens hans egne Sønner sidde tilbords med ham selv? Hvorfor lader han mig gaae saa daarligt klædt? Det behøver jeg jo ikke; jeg er jo riig. Ja Moder, hvis han ikke var min Faders Broder og Hedevigs Fader, vilde jeg hade ham. Hun er den Eneste her, der holder noget af mig; hun har lovet mig, flittigt at besøge Din Grav og at holde den smuk, medens jeg er borte.

13de April 1844.

Ja jeg maa bort, jo før, jo hellere. Nu kunde jeg ikke leve her; nu har min Onkel besudlet mig mit dyrebareste Minde. Jeg var saa glad idag. Man ønskede mig til Lykke, man sagde, at jeg var smuk, at jeg snart vilde blive Student, naar jeg var flittig. Jeg blev saa munter; det er jo ogsaa saalænge siden,

at Nogen var venlig imod mig. Men saa kaldte min Onkel mig ind, sagde, at jeg opførte mig som et uartigt Barn og ikke som Confirmant, og gav mig et Drefigen. Jeg blev saa forvirret, saa bange, Moder; jeg kaldte paa Dig, men saa lo han og raabte, idet han gik: det er Ret, Din Nar, flæb og kald paa Din Moder, det gemene Fruentimmer, men hun bliver nok, hvor hun er og hvor hun fortjener at være. Du vil tilgive ham, Moder, Du er saa god, men jeg kan ikke, jeg vil hade ham evigt. Jeg har kun Mindet om Dig at støtte mig til, og berøver man mig det, staaer jeg ene, ganske ene i den vide Verden. Men jeg vil ikke bukke under; jeg vil staae med mig selv og trodse hele Verden. Men hvad meente han? hvortil sigte disse hadefulde Hentydninger til Dig, jeg saa ofte maatte høre? Disse underfundige Mennesker ville maaske berøve mig Mindet om Dig, min hele Kraft.

13de Mai 1846.

Jeg har tilbragt min Pintseferie hos min Onkel. Jeg kan ikke begribe, hvorledes jeg har kunnet hade denne Mand, men naar man er et Barn, har man ikke Mod til at lee af Folk, man hader dem. Han har vist bedraget mig for mange Penge, og gjør det vist endnu, men jeg bryder mig ikke stort om det;

jeg tager Revanche ved at pine ham. Han staaer som paa Naale, naar jeg spørger ham om mine Penge-affairer, naar jeg yttrer, at jeg maa have sparet mange Rentepenge i de Aar, jeg var i hans Huus; min uventede Ankomst i Forbindelse med min faste Optræden havde ligesom overmandet dem. Hvilken Forskjel paa mit Ophold i det Huus for 2 Aar siden og nu i Pintsen. Onkel frygter mig næsten; mine Fættere, to Labaner paa 20 og 21 Aar, fortalte mig, at deres Fader gav dem dobbelte Lommepenge i den Tid, jeg var derinde, og befalede dem at bruge dem flot. Min Tante, en storartet Repræsentantinde for Kjøbstædsdamer, taler kun om „sin smukke Neven, der snart skal være Student, der læser Latin og Græsk og opholder sig tæt ved Hovedstaden." Hedevig har ogsaa forandret sig; hun kan vel nu være 16 Aar, men hun er temmelig udviklet eller rettere gammelagtig. Hun er vist lidt eenfoldig; hun blev vred, fordi jeg spottede over hendes Christus-Billede. Det er da ogsaa en grusom Absurditet, at ville male en Person af, hvis Træk man intet Begreb kan have om, hvis Væsen man slet ikke kan forstaae, en Person, man vil gjøre til Gud og i hvis Ansigt altsaa ingen Følelse, intet Træk maa være fremherskende; jeg vilde helst ligne ham ved en forgyldt Kugle. Hedevig traf mig op

til min Moders Grav den første Aften; dens Reenlighed og Ziirlighed er et Vidne om hendes Godhed og Fromhed; det gjør mig ogsaa næsten ondt, at have saaret hende med min Kulde, men hvad skulde jeg gjøre ved dette kolde Leer? hvad Betydning have disse hensmuldrede Been, skjulte af Muldet, for mig? Det er min Moders — ja som Barn kunde jeg græde og savne, men nu kunne de kun opvække ængstelige Tanker om Døden og en levende Følelse af Minuttets Værdi. Men hvorfor skulde jeg give slige bange, hæmmende Følelser Indpas i mit Bryst? Det er jo Livets Kunst, ikke at lade sig tvinge af hvad man kan beherske. Døden er Noget, Naturen fører med sig, den er fatum, hvis kolde, strenge Bud jeg maa underkaste mig, men Frygten for Døden kan jeg beherske. Mindet — ja hvad er vel Mindet? et Middel til at forskrue Sjælen, en indbildt Dæmon, hvoraf man i Samvittigheden har construeret en Herrens Lov. Men bort Minde! I min Sjæl staaer Dit Gravmonument; jeg vil ikke plages, jeg vil leve; jeg er for gjennemtrængt af hvad, der er, til at huske det, der var.

Medens vi have læst dette, har Hollo afspist, men da han ikke kommer igjen, ville vi opsøge ham hos hans Vært. Maa jeg da som saadan præsentere Dig, min Læser, den blonde, lidt corpulente Mand i det ene Sophahjørne, med det klare, blaa, tænkende Øie, med den store, sølvbeslagne Meerskumspibe i den ene og „Berlingske Tidende" i den anden Haand; det er Adjunct Spindler, theologisk Candidat. Den gamle Dame i det andet Hjørne, med de hvide Kroller, de brune Hornbriller, den stivede Kappe og Spinderokken, er hans Moder. Den — — dog lad os hellere høre efter deres Samtale.

„Jeg havde dog altid troet, at De vilde studere Theologi, Hollo," sagde Madam Spindler, „min Søn siger, at De, skjøndt De først skal være Student til Foraaret og kun er 17 Aar, dog har læst en stor Mængde theologiske Skrifter. De har altsaa Interesse for Theologien og da De er et godt Hoved, har et smukt Organ og et net Udvortes, burde De rigtignok være Præst."

„Ja, jeg kan ikke negte," svarede Hollo, „at den theologiske Literatur har fængslet min Opmærksomhed mere end nogen anden, meer end den burde. Jeg har tidt paa mine Skolestudiers Bekostning fordybet mig i disse Skrifter. Fra Studiets Side var der

altsaa Intet i Veien, men ah! nei jeg vil ikke regnes ind under den Kategori, man kalder Præster."

„Hvorfor ikke det," spurgte Adjuncten og lagde Aviſen tilside.

„Ja jeg maa bede Dem at erindre," svarede Hollo smilende, „nulla regula sine exceptione, udlagt paa Dansk, „mine Ord vedrøre ikke Dem," men jeg maa forresten sige Dem, at vor Geistlighed jo nu er saadan, at en Præstekjole næsten brændemærker En."

„Vil De udtrykke Dem lidt mere specielt," sagde Spindler lidt fornemt.

„Jeg har kun kjendt een Præst, der nogenlunde fortjente dette Navn, meget faae, der vare taalelige, men hele den øvrige Flok har kun været drabelige Studeprangere, visne Bogorme, der anſee deres Bibliothek for deres Menighed, elendige Hyklere eller intriguante, kolde, egoistiske Mennesker; ja jeg vil ikke sige, hvad jeg mener."

„Det er ogsaa bedst, De tier stille," svarede Madam Spindler forbittret og tog sig en Priis, „det er ikke altid, at Galskab finder sin Undskyldning i Ungdom."

„Hvad synes De da, bedste Frue? I Søndags var jeg i Kirke; da Præsten gik ned fra Talerstolen, efterat have holdt en blomstrende Tale, sagde han ganske frit til Klokkeren, saa at jeg og Flere hørte

det: nu komme vi j'gu til at spytte i Bøssen, naar vi ville spille l'hombre, for Kortfabriken er jo brændt."

„Ja," svarede Spindler, „nu benytter De et maaske enestaaende Exempel af en enkelt Mand for ligesom at motivere det Udfald, De har gjort mod en heel Stand i Almindelighed. Men, hvormeget end visse Modejunkere og Salonsphilosopher ved deres Vittighedsjægerier have indvirket paa dem, er jeg dog vis paa, at det hele Resultat indskrænker sig til en Lyst hos Dem efter at blive en saadan Storaand i Damernes Øine, men at den skulde kunne drage Dem fra den Stilling i Livet, hvortil De efter Deres hele indre Bygning og religiøse Gemyt er henviist, troer jeg dog ikke. Tvertimod — jeg har lagt Mærke til hvad De har læst og ligesaalidt som De har forstaaet Spinozas Substantialisme eller Hegels „Begreb," ligesaalidt har De kunnet vogte Dem for at lade disse Philosophemer imponere Dem og lede Dem til egne, umodne, forskruede Ideer. Nei De havde gjort meget bedre i at holde Dem til Deres „Madvigs Grammatik," end at læse Noget, De dog slet ikke kunde forstaae."

„Forstaae?" gjentog Hello og rynkede Panden, „hvoraf veed De, at jeg ikke har forstaaet, hvad jeg læste? og hvoraf skulde De kjende mine forskruede Ideer?"

„Dem kan jeg slutte mig til af de Yttringer, jeg har hørt Dem ved forskjellige Leiligheder henkaste," svarede Spindler med en afgjørende Rysten paa Hovedet og tilføiede derpaa lidt spottende, idet han atter gav sig til at læse, „og det Første følger af sig selv: en 17aars Dreng og Spinoza!"

„Ja det er sandt: en 17aars Dreng og Spinoza," udraabte Hollo med en høi Latter, „det var et Argument, der er en Theolog værdigst."

Spindler kastede et forbauset Blik udover Avisen, medens Hollo med Uforbeholdenhed vedblev at lee og betragtede ham med et ironisk, spottende Blik, der maatte have bragt selv den meest Resignerede til Raseri. Madam Spindler, som ikke rigtigt havde forstaaet Hollos Ord, men som læste et nærforestaaende Uveir i sin Søns Ansigt, skyndte sig derfor at sige:

„Ja ja min gode Hollo! Deres Moder har forladt Dem for tidligt. Det er en Moders omme, kjærlighedsfulde Omgang, der føder de første religiøse Følelser i Barnets Bryst. Det er kun en Moder, der kan gjøre sin Søn modig uden Haardhed, der kan give ham en fast Charakteer uden at gjøre ham til en Fusentast."

„Det var vist heller ikke saa galt, om Moderen

kunde lede sin Søn med et Bændel om Brystet hele hans Liv igjennem."

Da Hollo idetsamme reiste sig og med et kort Buf forlod Værelset, udbrød Madam Spindler forbittret: „han er jo formelig næsviis."

„Nei Moder! det kan Hollo ikke være. Jeg troer snarere" — han fik ikke sagt mere, thi Hollo begyndte idetsamme at spille. Uden egentlig at være Kunstner, forstod han dog ved Kraft og Smidighed at aflokke Instrumentet saa følelsesfulde og indholdsrige Toner, at selv den correcte Kunstner maatte henrykkes deraf. Efterat have spillet den danske Tappenstreg med stor Kraft, præluderede han over i nogle blide, veemodsfulde Phantasier og selv længe efterat Spindler havde forladt Værelset for at gaae til Hvile, aflokkede de sidste, hendøende Toner af Instrumentet den gamle Kone en Taare — en af disse Taarer som Diet saa sjeldent græder, naar Hjertet strømmer over af inderlige, ubestemte Følelser.

Hollo og Valdemar nærmede sig bestandig mere til hinanden; et usynligt Baand syntes ligesom at omslynge dem, en ukjendt Sympathi forbandt dem til

et eneste Hele. Ofte naar Hollo i det daglige Liv med bitter Spot ironiserede over Alt, det Onde som det Gode, og med kold Foragt for hele sin Omgivelse kun fulgte sit Lune, traadte Valdemars blide, religiøse Gemyt op som en Mægler mellem ham og Verden. Ofte naar Hollo gik til den modsatte Yderlighed og med overdreven, næsten kjælen Varme coquetterede med sine Venner og Bekjendte, viste Valdemars ædle Selvfølelse sig som hans rette Tugtemester. Ofte sad Hollo og Valdemar hele Aftener sammen, men her i Centrum syntes Rollerne at være ombyttede; Valdemar skriftede som den ømme, tillidsfulde Søn hver Følelse, hver Tanke, modtog Raad og Rettelser af Hollo, og naar denne undertiden yttrede en Mening eller fremsatte en Paastand som grundet i Erfaringer fra ham selv, kunde Valdemar kun forbauses og skrækkes. Der var en uudgrundelig Dybde i hans Tanker, en slaaende Fremstilling gav hans Meninger Præget af den klareste Sandhed og dog vare disse Meninger ofte saa indbyrdes modsigende, saa forskjellige fra hans Handlinger, at Valdemar ikke kunde danne sig et Hele af dem; han svimlede, naar han skuede ind i denne Sjæl, som om han stirrede ned i en dyb Afgrund, hvis takkede Kløfter skjulte sig i Mørkets Mulm. Og naar nu Hollo undertiden afbrød

en saadan Samtale med den faste Forsikkring, at han kun var skabt for at vise Verden, hvor latterlig den var, at hans Liv kun var een stor Løgn, en fortsat Parodi, da maatte vistnok saadanne Ord, naar de i Hellos Mund fik et klagende, bebreidende Udtryk, opvække en vis Bitterhed hos Valdemar, der elskede ham saa høit. Til andre Kammerater havde Hello aldrig betroet sig; med en Maske for sit eget „Jeg" gik han omkring imellem dem, gjennemskuede dem, rettede og forbedrede, men forblev selv uberørt, indesluttet i sig selv. Her derimod hos Valdemar drev ham noget Indre til Meddelelse og da han ikke kunde beherske denne Følelse, hengav han sig til den, saa lidenskabeligt som en Negerslave til en Herre, han elsker.

En Maaneds Tid senere finde vi dem siddende sammen hos Hello. Denne laa som sædvanlig paa sin Sopha og smøgede velbehagelig af en Cigar; han syntes overhovedet, at være i fortrinligt Humør og hvorledes skulde han som Discipel kunne være andet? Rector havde, bevæget af det gode Veir og af sine Elevers Overhæng, givet denne Eftermiddag fri, den saakaldte Skøiteeftermiddag. Hello havde nyligen spiist og sad nu og ventede paa at Klokken skulde blive fire, til hvilken Tid Rudolph skulde afhente ham,

og hele Skolen en masse skulde ud at probere Isen. Uagtet Solen skinnede klart, frøs det dog stærkt og Enhver har vist erfaret den oplivende Indvirkning et saadant Veir midt i en streng Vinter har — ja Herregud, vi ere nu engang Mennesker og vi maae finde os i at endogsaa Veiret kan have Indflydelse paa vort Humor. Paa Valdemar syntes det derimod at have gjort den modsatte Virkning; med Hovedet sænket ned mod Brystet, med Armen ligegyldigt hængende over Stoleryggen og Benene udstrakte paa Gulvet, saae han ret ud som den Kjedelige. Det var ham som om denne Ferie havde revet ham ud af hans sædvanlige Beskjeftigelser og efterladt ham en Tomhed, han ikke forstod at udfylde.

„Men sig mig engang, Valdemar, hvor er De egentlig fra? Jeg veed jo ikke engang, hvilket Bootien, der har frembragt Dem? hvor og hvad Deres Fader er?"

„Jeg har ingen Fader," svarede Valdemar fortrydelig og traf sig i Underlæben, som om Hollos Spørgsmaal havde afbrudt en ham meget interessant Tankerække. Hollo, som troede ufrivilligen at have saaret ham ved et Spørgsmaal, der maatte opvække sørgelige Minder, lod derfor som han ikke forstod ham

og sagde halv ligegyldigt, halv med Latter: „Det pleier ellers alle Mennesker at have.“

„Min Fader er død,“ svarede Valdemar og tilføiede efter en kort Pause, „jeg har aldrig seet ham. Han var meget smuk i sin Capitains-Uniform.“

„Hvor er Deres Moder?“

„I Kjøbenhavn.“

„Hvorfor kom De da ikke i en Skole i Kjøbenhavn?“

„Fordi min Onkel, Justitsraad C. her i Byen, har adopteret mig, da han selv ingen Børn har. Det er en herlig Mand, men han ligner ogsaa min Fader — siger Moder. Jeg har kun seet Faders Portrait; han blev dræbt i en Duel endnu inden jeg var født, af en Secapitain, der havde udfordret ham, jeg veed ikke hvorfor.“

Idetsamme traadte Rudolph ind; med et freidigt, ganske smilende Ansigt bandsede han rundt paa Gulvet, svingede sine Skøiter med den ene Haand og knipsede med den anden og kastede sig tilsidst ovenpaa Hollo, idet han pustede: „Ja Klokken er først 2, men jeg kommer saa tidligt, for at faae mig en god Pibe Tobak og sætte Jer andre i god Couleur. Det var nok ogsaa nødvendigt; han sidder jo der og hænger med Næbet, som

„En liden Fugl,

Der har mistet sin qviddrende Mage."

„Du vil da heller ikke gjøre Isen for megen Skade."

„Ja jeg ønsker, at Du idag vil lære mig at løbe paa Skøiter," svarede Hollo med et skjelmsk Blink med Øiet, idet han blidt stødte Rudolph fra sig.

„Lære Dig, nei min Ven, jeg har rigtignok Andet at bestille end at lære Dig. Du er altfor stort et Fæhoved, til at jeg kan lære Dig Noget. Du kan jo hverken ride, kjøre, gymnasticere eller svømme. Fy! Du er jo et Qvindemenneske og saa spilder Du din Tid med saadan noget Skidt, som — hvad er nu det, der ligger: Leben Jesu, en Bibelhistorie," skreg Rudolph med høi Latter, „jeg syntes ellers nok, Du kunde nære Dig med Herslebs."

„Det er ingen Bibelhistorie. Det er en critisk Behandling af Jesu Liv."

„Ja, hvad kommer saadan noget Snavs Dig ved. Veed Du ikke ligefra Du blev født, at Jesu er Gud, at han er født Aar 1, at han har sagt og lært det og det, at han har gjort Mirakler o. s. v."

„Nei det veed jeg slet ikke Noget om. For det Første var Christus ikke Gud."

„Hvad behager?“ udbrød Valdemar forstrækket. „Hvad er han da?“

„Et Menneske som De og Jeg, men en reen, blank Menneskenatur, et Menneske uden Feil, men derfor ikke Gud. Han var Menneskenaturens skjønneste og høieste Produkt, et Ideal af Viisdom og Aand, i hvilket den stagnerende Verdensaand havde concentreret sig. Det var i Tidsrummet for Christus, som om Naturens Udvikling stod stille, for at samle Kræfter til at føde ham. Hvad han sagde, er derfor ogsaa den Dag i Dag det Viseste og Bedste, der kan siges, men hvad han gjorde, er morsomme Smaahistorier à la Andersen, som den apostoliske og første christne Tids stadende Selvberidsthed i sin Beundring ikke har kunnet lade være at danne. Maaske han ogsaa af en særegen Gave til at kjende Naturens Kræfter har kunnet udføre Ting, der for vore Øine synes vidunderlige, men som en senere Tid vil vide at forklare. For Øieblikket maae vi erklære de fleste af hans Mirakler for Absurditeter, Umuligheder. Jeg kjender ogsaa flere gamle Kjærlinger paa Landet, der kan helbrede Folk ved nogle ganske simple Urter, fordi de ligesom af et Instinkt forstaae at bruge dem paa en vis Maade saaledes, at deres Kræfter faae en rigtig Anvendelse.“

Valdemar, der aldrig havde hørt noget Saadant yttres før, som aldrig engang havde anet, at der gaves Folk, der ikke vilde troe, der aabenbart turde negte, blev aldeles overvældet af Hollos Ord. I et Nu havde han fattet mange af Hollos Yttringer, han før ikke havde forstaaet, men i samme Nu lagde sig ligesom en tyk Taage over hans egne Tanker. Hollos Ord vare saa klare, saa bestemt fremsatte og imod dem havde han Intet at stille uden sin subjective Tro, sit barnlige Hjerte og selv dette stivnede jo i hans Bryst. Havde han været lidt forberedt, vilde saadanne Ord kun have vakt hans barnlige Overbeviisning til en Selvbevidsthed, men nu kunde de kun kaste et Tvivlens Sædekorn i hans Sjæl, et Frø, som Menneskene saa gjerne pleie. Rudolph derimod, som ikke var uvidende om at Rationalismen endnu levede, og som nogenlunde kjendte Hollos religiøse Standpunkt, fremkom derfor strax med en Indvending, da det var ham meget mere om at gjøre at beholde det sidste Ord end at faae Sandheden ud; overhovedet vare alle blidere og mere aandelige Følelser ham en Biting, der vel kunde være Gjenstand for Samtale, men aldrig burde have Indflydelse paa et dannet Menneske — og det var jo han, han kunde ride, kjøre, svømme, løbe paa Skøiter o. s. v.

„Det er i Grunden noget Vaas, Du siger; Christi Fremtræden og Christi Mirakler, Beviserne paa hans Guddom, de mange Prophetier, der forkyndte hans Komme, og de mange himmelske Tegn, der ledsagede ham her i Verden, som ved hans Daab, hans Bøn paa Bjerget, hans Korsfæstelse og hans Opstandelse, ere rene historiske Facta, man kan læse i Evangelierne, der ere skrevne af Øienvidner eller idetmindste saagodt som af Øienvidner."

„Ja var dette Tilfælde, svarede Hollo, da havde Videnskaben ikke mere med Religionen at gjøre, da maatte den subjective Tro eller Ikke-Tro være Enhvers egen Sag, men det er nu ikke saa. Man veed med Vished, at der til Grund for Mathæi Evangelium har ligget et hebraisk Skrift og hvo borger os nu for at Oversættelsen er tro? og at de andre Evangelier ikke ere blotte Afskrivninger af dette ene med nogle Forandringer og Modificationer, for at gjøre dem lidt mindre kjendelige og med de Tilsætninger, som berusede Mennesker have opdigtet og Traditionen givet Sandhedens Præg. Men selv om dette ikke er Tilfældet, har jo Critiken efterviist saamange Modsigelser mellem Evangelierne indbyrdes og med andre paalidelige Kilder navnlig i Chronologien, at disse ere tilstrækkelige til at tilintetgjøre Evangeliernes hiſto-

riſke Værd, ſelv om ikke Menneſkaanden, naar den har hævet ſig en Smule over Hverdagslivets Sphære, nødvendigviis maatte ſætte ſig op imod ſlige overnaturlige Hiſtorier. Nei, i vore Dage bør man kun betragte det nye Teſtamente ligeſom Hiſtorien om Adam og Eva, ſom en ſmuk, poeſierig Mythe.

„Jeg gad nu gjerne kjende nogle af disſe hiſtoriſke Modſigelſer. Men ſelv om ogſaa Critiken virkelig har efterviiſt ſaadanne, da vil jeg erklære Critiken for en ucompetent Dommer, til at give ſig af med vore Evangelier. Derſom den ikke kan regne ſaaledes, at den faaer det engang givne Facit ud, da regner den ſnavs og kan ligeſaa godt ſige: farvel, jeg er gaaet. Uh! Vi fødes jo næſten med Troen paa en treenig Gud.“

„Det er, fordi vi fordetmeſte fødes ſom nogle Fæhoveder. De fleſte Mennesker begribe ſaare lidet og netop derfor elſke de det, der er ſaa abſurd, at det ſlet ikke kan forenes med Begreb; ſaa have de jo netop en god Undſkyldning, for at de ikke gidde begribe Noget. Det er netop Tilfældet med Treenighedslæren — tre Guder, men dog kun een Gud — tre perſonlige Væſener, men dog kun eet perſonligt Væſen, det er jo mageloſt!“

„Maa jeg spørge Dig, hvilken Religion følger Du, maaske den hellenske," raabte Rudolph ivrig.

„Jeg følger den christne, saaledes som Christus har lært den, uden de fabelagtige Tilsætninger, som skyldes den Tids saa frugtbare Phantasier. Naturligviis ogsaa fraregnet visse hyperbolske Udtryk, som jeg modificerer, men som forresten ogsaa ere et Beviis mod Christendommens guddommelige Oprindelse."

„Saa?" svarede Rudolph, „nei det er simpelthen en Virkning af den orientalske Charakteer. Desuden var Christus ogsaa nødt til at bruge overdrevne Udtryk, naar han vilde stille det Nye i en streng Adskillelse fra det Gamle."

„Ja men en universalistisk, til alle Tider gyldig Religion, vilde ikke, naar den var guddommelig, lade sig paatrykke noget Stempel af Tid og Sted," svarede Hello, kastede sin Cigar paa Gulvet og gav sig til med Liv at spille en Polka, medens han med Overkroppen rokkede til begge Sider efter Musiken. Rudolph bed sin Pibespids itu i sin Heftighed, men begyndte dog lidt efter, at tromme Polkataften paa Bordet og endte med at tralle høit, medens han med et Kjenderblik undersøgte Valdemars Skøiter. Valdemar sukkede dybt, da Hello begyndte at spille, som om han var undsluppet en piinlig Dæmon; han fore-

kom sig selv som et svagt Menneske, der havde forfeilet sit Maal, uden at han kunde klare sig, hvad han havde forfeilet, hvori han havde været svag, og begyndte han at tænke over Hollos Ord, maatte han forskrækkes over det uordentlige Chaos, hvori hans Tanker og hele hans Ideeforestilling var nedstyrtet.

Endelig slog Kokken 4; Hollo iførte sig sin Vinterdragt, en kort snever Foerværksfrakke med tilhørende Hue, et Par lyse Skindhandsker og lave Stovler af Sælhundeskind. I denne Dragt maatte Hollo tiltrække sig Enhvers Opmærksomhed og det er nok muligt, at han selv ikke var uvidende derom; hans ungdommelige Ansigt, de lyse Kroller nedenfor Huen, hans slanke, velvoxne Figur, der fortrinligen udhævedes af hans Skindfrakke, gav ham noget Kjækt og Bestemt i hans Fremtræden, der ellers egentlig ikke laa i hans Væsen. Hollo var altid i flere Ældres Nærværelse den Beskedne og Tilbageholdne; var han derimod blandt Damer, da var han den fine, maaske lidt ondskabsfulde Hofmand, men Bestemthed og Kjækhed kunde der aldrig være Talen om.

Da man kom til Stedet, vare Alle samlede; med en uhyre Støien og Raaben legede her alle Disciplene, store og smaae, Tagfat og som oftest vare her de Smaae de Stores Overmænd, da de i Almindelighed

løb bedre paa Skøiter. Rector selv og flere af Skolens Lærere stode og morede sig over denne lille Kampplads, hvor Enhver søgte at overgaae sine Modstandere i Lethed og Zirlighed. Nogle, der først havde begyndt samme Aar, dannede temmelig komiske Figurer; den uophørlige Rokken med Legemet og de ufrivillige Gled paa den speilglatte Flade bragte dem i mangehaande pudseerlige Stillinger. Og naar nu en saadan stakkels Stymper mødeet blev reven omkuld, fik han for bare Hastværk ikke Tid til at føle sin Smerte, han kunde kun kaste et skjævt Blik til den Smertemaaler, hans Tyngdepunkt havde efterladt i Isen i Form af en Stjerne. Træerne rundt om den store Park stode med Riimfrost og lange Istapper paa Grenene ligesom gamle, graaskjæggede Mænd, der smilede over Ungdommens Vildskab. Rudolph havde i en Fart spændt sine Skøiter paa og med et Bulder, som om han vilde sluge Isen og Skøiteleberne paa een Gang, brasede han midt ud paa Parken. Nu kom Spindler hen og vilde have Hollo til at løbe, men han undskyldte sig med, at han ingen Skøiter havde. Valdemar var strax beredt til at laane ham sine; alle hans Kammerater stode stille for ret at see dette Syn; „Hollo skal ud at løbe„ skreg den Ene til den Anden og Rudolph bad dem med en Patrons alvorlige

Mine, ikke at forstyrre ham. Endelig var Hollo færdig; med en ynkelig Vralten naaede han endelig ned til Isen under Tilskuernes Jubel; her rakte Rudolph ham Haanden — men i et Nu var han forbi ham og midt ude paa Isen, hvor han med en magelos Hurtighed og Sikkerhed gjorde nogle meget graciose Sving. „Det tænkte jeg s'gu nok," mumlede Rudolph og satte efter ham, hvorpaa hele den øvrige Sværm omringede ham for at fange ham, men med usect Smidighed bugtede han sig omkring imellem dem uden at lade sig gribe og uden at støde Nogen omkuld, medens Rudolph i sin Iver rev den Ene overende efter den Anden. Efterat denne Leg havde varet en halv Times Tid, spændte Hollo sine Skøiter af og gik hjem med Valdemar; her spurgte denne ham, hvorfor han havde sagt, at han ikke kunde løbe paa Skøiter, da han dog løb saa udmærket?

„For at more mig," var Svaret.

„Det synes mig en temmelig foragtelig Grund," sagde Valdemar bittert.

Ved disse Ord vendte Hollo hurtigt Hovedet om, rynkede Brynene og saae paa Valdemar med et strengt og stolt Blik. Denne betragtede ham et Øieblik tanst, kastede derpaa med Voldsomhed begge Ar-

mene om hans Hals og udbrød: „O! hvor Du ligner min Fader. Det er vist derfor jeg holder saameget af Dig.“

Atter rykke vi et Par Maaneder frem i Tiden og finde da Hollo og Valdemar siddende sammen i den Sidstes Kammer en Aften henved Kl. 11. Hollo sad i en stor Lænestol ved Vinduet, Valdemar paa sin Seng med Hænderne foldede over Knæet.

„Veed Du vel, hvad jeg læser i denne Tid, Hollo?“

„Nei.“

„Sibberns Psychologi. Jeg havde seet den oppe hos Dig og da jeg ikke kunde begribe, hvad en saadan Bog maatte indeholde, kjøbte jeg den. Den læser jeg nu i min Fritid istedetfor Romaner og anden Poesi. Jeg havde glædet mig til at overraske Dig engang, naar jeg havde læst eller rettere sagt studeret den ud, men nu har jeg rebet mig paa Halveien. Der er nemlig Noget jeg ikke forstaaer og jeg tør ikke læse videre, forend jeg har faaet det forklaret. See her.“

„Nei Du skal ingen Uleilighed gjøre Dig. Jeg giver mig ikke af med slige Taabeligheder.“

„Taabeligheder? Du har jo selv sagt, at det

var en fortrinlig Bog, naar man kun vilde anstrænge sig for at sætte sig rigtig ind i den."

„Ja, men jeg er kun et Menneske," svarede Hollo og strøg Valdemar under Hagen med sin Haand, „jeg maa saa ofte forandre Mening, fordi jeg har feilet. Denne Bog indeholder kun et smukt System af Theorier, der ingen Virkelighed have. Der er Tale om, hvordan Sjælen er og der er forudsat, at man har en Sjæl forskjellig fra Legemet, men det er nu en gal Forudsætning, en gammel Ammestuehistorie. Sjæl og Legeme er kun Eet, kunne ikke existere udenfor hinanden og følgelig er den Sjælelære aldeles falsk."

„Hvormed tænker Du da?"

„Med mine Hjernenerver. Dersom jeg tænkte med en af Legemet uafhængig Sjæl, da maatte jeg ligesaa godt kunde faae mine Tanker fra Maven som fra Hjernen, thi en fri Sjæl maatte kunne tænke, hvor den var og jeg skulde troe, at vi ogsaa have Liv i Maven."

„Du troer altsaa ikke paa et Liv efter dette," sagde Valdemar og satte sig paa en Skammel ved Hollos Fødder.

„Nei, naar den Bevægelse i mit Legeme, der kaldes Liv, hører op, da raadner jeg og bliver kun et Støv, Du kan puste bort, et Intet. Som Bevis

herfor har man opstillet Forholdet mellem Sjæl og Legeme, taget i almindelig Betydning. Var Sjælen udødelig, vilde det være uforklarligt, hvorfor Sjælen skulde være tvungen ikke blot til at vore, men ogsaa til at aftage med Legemet. Var det ikke naturligere, at Sjælen fortsatte sin Udvikling uden at lammes af Legemets Svaghed og tilsidst med et Vingeslag svang sig ind i Evighedens Uendelighed, hvis den var bestemt til Udødelighed, hvis den var Andet end en livløs Nødvendighed, en død Bevægelse?"

„Om Du end førte ti Beviser, vilde Du ikke kunne rokke min Tro. Hvorfor lyver, bedrager og stjæler Du da ikke, naar Du ikke troer paa et evigt Liv?"

„Fordi jeg frygter for at opdages. Naar jeg er vis paa ikke at opdages, gjør jeg det ogsaa."

„Hello, Hello!" skreg Valdemar med usigelig Angest og greb ham krampagtigt i Armen, „hvad vil Du sige, naar Du staaer ligeoverfor din Gud; hvad vil Du sige, naar kun Foragt følger Dig til Graven. Hvorfor er Du saa ond? Hvorfor maa jeg ikke elske Dig? O sig! sig blot, at Du ikke meente det! Gud vil tilgive Dig Alt, naar Du blot ikke gjør Din Willie ond."

„Min Gud?" raabte Hello og stødte Vinduet

op, see da ud der i Nattens sorte Mørke! Frygt, at den almægtige Gud vil knuse Dig med hiin Stjerne! Frygt for de sorte Lufte, Du indaander, frygt for de Sandskorn, Du træder paa, frygt, at Gud trækker Jorden bort under Dine Fødder og lader Dig knuses i Afgrundenes Afgrund! Taabe, Dit Liv er kun en Vaklen mellem Daarskab og Frygt."

Valdemar skjulte sit Ansigt i sine Hænder og kastede sig om paa Sengen; Hollo lukkede Vinduet og satte sig roligt ned, men da han havde ventet et Qvarteerstid og Valdemar intet Svar gav ham paa hans Spørgsmaal, troede han, at han var falden i Søvn og gik lidt fortrydelig bort. Næste Dag var Valdemar ikke paa Skolen, men i een af Timerne kom Rectoren ganske nedslaaet og fortalte, at den unge Lund var bleven — vanvittig. Om Morgenen, da Fru C.., forundret over at Valdemar lod sin Thee vente saa længe, traadte ind paa hans Værelse i den Mening, at han havde sovet over sig, fandt hun ham, fuldkomment paaklædt, siddende i en Krog af Værelset. Ved Dørens Knirken hævede han Hovedet hurtigt, saae sig forsigtig om og iilte derpaa med Lynets Fart hen til sin Tante, og skjulte sit Hoved i hendes Skjød under det uophørlige Raab: Tante! Tante, han knuser os! Vogt Dig, nu falde vi! han knuser os! Da

Tanten forskrækket traadte et Par Skridt tilbage, saae han forundret paa hende, strøg sig over Panden og sagde: „Det er dumt, Tante. Han er jo slet ikke til, det er kun dumt Hjernespind, men jeg kan ikke gjøre for det, naar jeg er ene, er jeg saa angst.“ Med disse Ord reiste han sig og lode sine Øine ganske mat glide omkring i Værelset. Fru C.. løb hurtig ind at kalde paa sin Mand. Justitsraaden kom og spurgte forundret: hvad der feilede ham? men Valdemar forblev tavs; pludselig reiste han sig, tog Onkelen ved Haanden og spurgte ham:

„Hvoraf kommer det, at det nu er saa lyst? før var det jo ganske mørkt — ganske sort.“ Her bøiede han sig, spilede Fingrene ud og greb efter Noget; derpaa lagde han eftertænksom Haanden paa Panden og syntes at gruble, men mødeet skreg han igjen: „Onkel, jeg er i Helvede. Han vil brænde mig. Seer Du ikke hvor Flammerne lyse?“

Man sendte nu hurtigt Bud efter Lægen, der imidlertid strax ved sin Ankomst erklærede Valdemar for vanvittig; to Dage efter blev han kjørt til Bistrup.

Paa Hollo gjorde dette et overordentligt Indtryk. Næsten aldeles slev for, hvad der foregik rundt omkring ham, mødte han Alt, som truede med at rive ham ud af denne apathiske Tilstand, med bitter Spot og

Foragt. Ganske mekanisk gik han paa Skolen, læste og gik hjem igjen; med sine Kammerater talte han aldrig, som oftest sad han hjemme og stirrede hen for sig og naar nu Fortvivlelsen overmandede ham, græd han og vred sine Hænder, saae sig omkring som om han søgte Noget, han ikke kunde finde og græd atter. Ofte kunde han i saadanne Paroxysmer medeet udbryde i en høi Latter, styrte ud af Værelset og i stoiende Fornøielser paa offentlige Steder dulme den Smerte, de bittre Minder foraarsagede ham. Det er ganske vist, at Barnet af sig selv ikke kan finde til Gud; det er Faderen, Moderen, Hjemmet, der maa lede ham. Selve Historien afgiver her Beviset; Menneskeslægten famlede om i Vildelse og Fortvivlelse, før Aabenbaringen kom og kun derved forberedte den sig til at modtage den, at den gjorde den til en Nødvendighed. Hollo havde aldrig kjendt sin Fader, havde tidlig mistet sin Moder, havde ingen Søskende, intet Hjem havt, hvor naturligt da, at den bittre Følelse, at han stod ene, maatte ægge hans barnlige Hjerte til Trods. Istedetfor at læmpe sig efter Verden, at smelte sammen med den, stillede han sig ligeoverfor den og ædskede den til Kamp. Han havde grebet sig selv, han hvilede paa sig selv, da Ingen førte ham til Gud og saalænge Livet gik roligt hen, stod han

fast og sugede Næring af al den Spot og Ondskab, som hans forbittrede Ungdom havde givet ham Die for. Valdemar, det blide, elskværdige, endnu slumrende Barn, havde han elsket; han havde prøvet en Dyst med ham, det havde været ham let, at rive enkelte Ringe ud af den store Verdenskjæde og overbevise Valdemar om, at de vare gjorte uden Hexeri, at Forstanden kunde gjøre dem efter. Valdemar var for uerfaren til at kunne indsee, at omogsaa Forstanden smeddede alle Ringene efter, vilde den dog aldrig kunne frembringe en Kjæde; han var bukket under og ved hans Fald begyndte skrækkelige Anelser at dæmre hos Hello. Han angrede, men kunde ikke tilstaae, hvad han angrede, han frygtede, men vilde ikke bekjende, at det var Fremtiden, han frygtede. Flere af hans Kammerater havde besøgt Valdemar, men bestandig fundet ham uden mindste Tegn til Forandring, snart melancholsk og grublende, snart fortvivlet og martret af den taabeligste Angst. Hello kunde man ikke bevæge til at besøge ham; han afviiste ethvert Forslag af den Art med det Svar: „jeg seer Galskab nok hjemme; jeg behøver ikke at gaae eet Skridt for at finde den.“

Saaledes gik Foraaret hen. I Juni Maaned flyttede Hello til Kjøbenhavn for at tage artium.

Her fortsatte han i de første fjorten Dage sit tidligere Liv, men ikke længer med den Tilfredsstillelse som før; her var Ingen, der lagde Mærke til ham, naar han med Raseri hengav sig til Billardspil og med halvgale Ledliggjængere og Sviregaster sværmede om hele Dagen og undertiden Natten med fra det ene Caffehuus til det andet; her var man saa vant til Sligt, hvorimod den Forundring, som hans tvilesløse Liv opvakte i den rolige Kjøbstad, gav hans bittre, galdefulde Sjæl Næring til nye Optøier, til bestandig at overgaae sig selv i Ryggesløshed. Her begyndte han at kjede sig, og for at faae Noget at bestille, begyndte han at læse Romaner. Skjæbnen vilde nu, at den første Bog, der kom ham ihænde var „Philosophen paa Tagkammeret;" det inderlig gode Gemyt, der overalt søger det Gode i Verden, der kun seer det Skjønne ved Tingene, den blide, men friske Verdensanskuelse, der ligger til Grund for dette herlige Værk, kunde ikke andet end røre en saa intelligent og paa en vis Maade uskyldig Sjæl som Hollos. Han læste den og læste den atter; han begyndte nu at gaae gradevis tilbage; han skjulte ikke længer sin Sjæls Tomhed og Fortvivlelse under uværdige Glæder, han lod dem komme til Udbrud og altid dulmede de sig selv ved Haabet — denne Guds skjønneste Gave til

den menneskelige Sjæl, denne tro og trøstende Fører gjennem Livets ofte kummerfulde og elendige Labyrinth — intet bestemt Haab, der kan blænde og skuffe, men en blid, ubestemt Anen, en frydefuld Venten paa Fremtiden, denne salige Følelse, der hæver os over Jordlivets Jammer og leder os som en lysende Stjerne til Gud.

Som det bedste Bevis paa Hollos Stemning i den Tid kan tvende Breve til hans Onkel tjene, som just ere komne os ihænde.

Kjøbenhavn den 7 Juni.

Hr. Onkel!

Jeg veed ikke rigtig, hvad De mener, naar De den 1ste Juni kun sender mig 30 Rbd., som om det skulde være nok til min Indflytten her og til Bestridelsen af mine Udgifter til 1ste Juli. I saa Tilfælde maa jeg beklage Dem; De har da et meget daarligt Begreb om hvad en Student kan forbruge i Kjøbenhavn. Jeg har efter en Uges Forløb ikke een Skilling; det er derfor temmeligt nødvendigt, at De med første Post sender mig nogle Penge. Dersom De saaledes, som De gjorde i Foraaret, vil svare mig, at jeg maa spare, fordi mine Rentepenge ikke taale slige Udgifter, da vil jeg bede Dem om at forskaane mig for slige

Formaninger og blot tage op af Capitalen. Jovrigt er det mig ubegribeligt, at jeg ikke skulde have mere end 400 Rbd. at leve af om Aaret, thi af den Sum kunde min Moder umuligt have levet saa elegant i en 10 à 11 Aar. Det er derfor aabenbart, at en Deel af Capitalen maa være bleven borte ved eller efter hendes Død, om hvilket jeg skal bede Dem at underrette mig i et Familieraads Nærværelse, saasnart jeg er bleven Student. Hvor ubehageligt dette end kunde være Dem, maa det dog skee.

Hollo Breiner.

Nogle Dage efter ankom 50 Rbd. til Hollo i en Convolut blot med de Ord:

Hvad Du ønsker, skal skee. Blot beder jeg Dig om at maatte tale med Dig et Par Dage før Familieraadets Afholdelse.

Din Onkel P. Hasle.

Kjøbenhavn den 25de Juni.

Kjære, gode Onkel!

Tilgiv Din ubesindige Søsterson! Tilgiv, at jeg i et forvildet Øieblik, som Studenterlivet saa let kunde føre med sig, har kunnet sige Noget, der krænkede Dig! Glem Alt, hvad jeg i forrige, ulykkelige

Brev har sagt om et Familieraad! Lad Alt blive ved det Gamle og lad mig om et Par Dage i Centrum gjøre Afbigt for mit ubesindige Brev. Nei Onkel, lad mig hellere tilbringe hele min Sommerferie hos Dig; jeg skal ingen Ulejlighed gjøre Dig og mit Ophold bliver dobbelt behageligt, fordi jeg vel efter Sædvane træffer min gamle Vært Adjunct Spindler og hans Moder hos Dig. Beed Tante om, at jeg maa komme og sig hende, at jeg nu er færdig med min Examen og er Student med bedste Charakteer. Siig det og beed hende ikke være vred paa

Din og hendes ubesindige Nevøu.

Nogle Dage efter sidste Brevs Affattelse finde vi Hollo paa Veien imellem Roeskilde og Bistrup. Han var paa sin Hjemreise taget til Roeskilde, for at besøge Valdemar. Med et tungt Hjerte ilede han nu hen ad den bakkede Gangsti ved Siden af Veien; hvert Øieblik stod han stille og vendte sig om for at see paa Roeskilde, der her udbredte sig saa venlig og dog saa majestætisk for hans Blik; det var, som om det opheiede Syn af Domkirken skulde tilintetgjøre de ubyggelige Følelser, som Bistrupgaard maatte vække i hans Bryst. Da han kom til Gaarden og gik op ad Alleen, hørte han gjennemtrængende Skrig af de

Vanvittige; en Gysen gjennemfoer ham, han troede at kunne høre, at det var Valdemar, der skreg; han troede, at kunne see al den Ulykke og Elendighed, der herskede bagved disse Mure. Ved Porten spurgte han, om det var muligt at faae Valdemar Lund i Tale; „nei," blev der svaret, „han har faaet et stærkt Anfald af Nervefeber og trænger frem for Alt til Rolighed; det gjælder nu om fuldkommen Helbredelse eller Død." Ved disse Ord var Hollo nær falden den barske, graahaarede Mand om Halsen, men han bevang sin Bevægelse. „Valdemar bliver rask" hviskede tusinde Stemmer i hans Indre og som om han ventede Efterretningen endnu i dette Minut, fortsatte han sin Gang tilhøire ad Veien mellem Inspecteur-Boligen og Hospitalshaven. En lille Gitterdør, der førte ind til Haven, stod aaben; han gik ind. Alt var roligt og stille, Solen skinnede hedt, men her i Gangene var kjølig og skyggefuldt, kun nu og da hørtes en sagte Surren og et undertrykt Skrig. Hollo gik rask fra den ene Gang ind i den anden, som om Noget drev ham frem, da han mødeet ved Omdreiningen af en lukket Gang standsedes af en gammel, graahaaret Mand. Hans Knokler vare stærke og kraftige, men Legemet sammenskrumpet og bøiet mere af Sygelighed end af Alderdom, hans Haar var tykt og tæt afklippet, men ganske graat,

hans Ansigt var mørkebrunt, kjødløst og furet af dybe Rynker, med en stor Stok i Haanden gik han og slog Bladene af Træerne, medens han nynnede en gammel Somandsmelodie. Ved Synet af Hollo standsede han og løftede Haanden op over Øinene for bedre at see ham. Efter saaledes at have betragtet ham eet Secund, gik han tæt hen til ham, saae ham stivt i Øinene og raabte da med en af Raseri halvqvalt Stemme: „Ja, rigtigt, det er ham. Ikkesandt? Du er hans Søn," raabte han og greb Hollo med den ene Haand i Halsen. „Veed Du vel, at jeg kunde dræbe Dig nu tilligemed ham! — Men jeg vil ikke," sagde han efter et Øieblikks Betænkning — „jeg vil hellere pine Dig, til Du martres ihjel. Jeg vil give Dig et Sendebrev med paa Veien, der skal gjøre Dig let om Hjertet." — Med disse Ord kastede han en lille Pakke Papirer paa Jorden — „Tag dem, og Du skal see, at Gud ogsaa hævner sig paa Synderens Børn! Tag dem, skynd Dig eller jeg fristes til at see det samme Blod ryge to Gange — Nei jeg vil ikke, jeg har hævnet mig godt, nu kan jeg dø roligt." Med disse Ord løb han bort og forsvandt mellem Hækkene. Hollo vendte sig iilsomt om for at gaae, da hans Øine idetsamme faldt paa Pakken. Forundret læste han her den Udskrift: Til Hollo Breiner. „Hvo

kan kjende mig her?" mumlede han og tog nysgjerrig Pakken, stak den i Lommen og gik under bestandig Grublen, hvo denne sælsomme Vanvittige vel kunde være? hvorfra han kjendte ham? og hvad han havde meent? Saasnart han kom til Roeskilde, gik han op paa sit Værelse paa Postgaarden, lukkede Døren af, brød Seglet og læste paa nogle indlagte Papirer følgende:

„Din Bedstefader, Agent Hasle, var en Ungdomsven af min Fader, Capitain Breiner; senere knyttede fælleds Interesser dem endnu nøiere sammen. Min Fader hentede paa sit Skib de Varer, der hjemme bragte Din Bedstefader hans Rigdomme; han foer ikke for ham, men var snarere hans Compagnon; de boede sammen og da Moder tidligere var død, førte de samme Husholdning. Fra min første Barndom af blev jeg af de to Fædre betragtet som Maries, Hasles eneste Datters Brudgom og det var de Gamles Plan, at deres Sønner efter denne inderlige Forbindelse skulde fortsætte, hvad de saa heldigen havde begyndt. Jeg var næsten altid med Fader ude paa Reiser og var i mit 19de Aar saa dygtig en Sømand, at jeg efter hans Død kunde overtage Førelsen af hans

Skib og træde ind i hans Sted som Din Bedstefaders Compagnon. Flere heldige Reiser, jeg gjorde, forøgede vor Velstand; vi bleve da enige om at sælge det gamle Skib og lade bygge et større, der under min Forelse skulde gjøre sin første Reise til Vestindien. Jeg husker det tydeligt; det var om Aftenen for Skibets Afreise, at Din Bedstefader ved Bordet, uden at Nogen anede det, bad Selskabet om at drikke min og Din Moders, Maries Skaal, vi vare forlovede. Marie modtog smilende mine Omarmelser; hun elskede mig vel ikke, hun gjengjældte vel ikke mine fyrige Følelser, men syntes dog med Rolighed og Glæde at række mig sin Haand for at dele Skjæbne med mig. O! hiin glade Ungdomsdag, hvor smilede Alt mig ikke imøde? den kolde Vind, der blæste paa mit nøgne Bryst, var kun en kjølende Viften. „To Aar," sagde jeg til mig selv, da Morgenrødens Purpurstraaler vakte mig i min Koie — „to Aar og saa er Du min for evigt," sagde jeg, da jeg lettede Anker og kastede et Kys til min sovende Brud. Ja dengang, før — og nu; nu er mit Liv kun een lang Nat, i hvis sorte Mørke kun Hævnens Lynglimt brydes, i hvis døde Taushed kun Hævnens Torden ruller; ja Hævn, Hævn!

De gik, disse to Aar; de gik hurtigt, hurtigere end jeg havde troet. Jeg kom hjem med velforrettet Sag og ilede saa let og saa fro som Fuglen i Luften til Din Bedstefaders Huus. Din Onkel Peter mødte mig i Gangen og modtog mig med aabne Arme, men da jeg spurgte efter Marie, blev han forvirret og bad mig gaae til hans Fader paa Contoiret. Jeg gik; hvor forandret var ikke den gamle, før saa strenge, kraftige Mand; ganske krumboiet sad han over sine Papirer, hans Isse var skaldet og bedækket af en sort Fløielscallot, hans Ansigtstræk, der før vare barske, livlige og bestemte, bare nu Præget af denne Sløvhed, som Ligegyldighed for Livet fører med sig. Da han saae mig, ilede han med Taarer i mine Arme og raabte: „stakkels Dreng, Du har arbeidet tro for mig, men jeg — jeg har glemt Dig. Jeg har kun beredt Sorg og Opoffrelser for Din Brudefest. O! Marie, Marie, at Du skulde føre Din gamle Fader saavidt.“ Saaledes fortsatte den Gamle, idet han bestandig trykkede mig tæt op til sit Bryst og hulkede høit. Af hans afbrudte Fortælling, var dette omtrent Hovedindholdet:

Strax efter min Afreise blev en Bataillon Infanteri forlagt til Byen. Ved denne var en ung Capitain, Hollo Lund, der vakte Alles Opmærksomhed

ved sin Skjønhed, Aandrighed og smidige, indtagende Væsen, men han var en Spirrevip, siger jeg Dig Dreng, en trædsk Forfører, ja han var Din Fader, Hello. Den gamle Hasle mærkede Intet; Capitain Lund var jo forlovet, sagde man og hans Datter ligesaa, hvor var det da muligt, at den strenge, retskafne Mand midt i sine Forretninger skulde ane Noget; men Din Onkel, han vidste det, han var aldrig rigtig ærlig, han har altid seet skjævt til mig; hvorfor, veed jeg ikke. Først da Bataillonen efter et halvt Aars Forløb atter blev flyttet fra Byen, fik Din Bedstefader Øinene op. Morgenen efter Capitain Lunds Afreise fandt han sin Datter liggende, bleg som et Liig, badet i Taarer paa Gulvet i hendes Kammer. Den Gamle talte med hende, og Resultatet af deres Samtale blev, at Marie var Moder, at hun, min trolovede Brud, bar Dig, Dgleunge, under sit troløse Hjerte. Den Gamle reiste strax efter Capitainen, men afvistes med Haan af ham. „Jeg skal betale for mit Barn," sagde Forræderen, „men ægte Deres Datter kan jeg ikke; jeg er jo desuden forlovet." Du blev født og døbt, Dreng, under mit Navn og derved var for en Deel Din Moders Vanære skjult for Verdens Øine. Nu kom jeg tilbage; Din Bedstefader tog mig ved Haanden og førte mig til Din Moders Værelse;

hun laae grædende over sit Barns Vugge. Dette Barn — og dog elskede jeg hende, men bittert, min Kjærlighed forlangte Hævn, og her for mine Fødder har jeg seet Fader og Datter ligge tryglende og grædende. Jeg ægtede hende, men jeg lovede mig at lade hende smage de Qualer, jeg følte; jeg har holdt mit Løfte, naar Du læser dette, er min Hævn fuldbragt. Strax efter Vielsen reiste jeg til Kjøbenhavn; jeg traf Lund siddende mageligt i sin Sopha ved Siden af sin unge Kone. Jeg udfordrede ham og jeg dræbte ham. Hører Du, Dreng, jeg har dræbt Din Fader; med disse Hænder har jeg udrevet hans Hjerte gjennem hans Ribbeen; disse Hænder har jeg vadsket i hans varme, levrede Blod. Din Onkel var imidlertid fulgt efter mig og erklærede mig efter Duellen — jeg veed ikke om af gode eller onde Hensigter, men som han sagde, for at unddrage mig de offentlige Domstoles Magt — for vanvittig og bragte mig til Bistrup. Jeg var rolig som et Lam; man kunde gjøre med mig, hvad man vilde; jeg var mættet, jeg var Mørder. Men nu har jeg levet her som Fange i saa mange Aar, klog som vanvittig, her er Hævnens Flamme tændt igjen og nn gjælder det Dig, Dreng, og Din Moder. Naar Du har læst dette, veed jeg, at Du maa hade og foragte hende, ligesom Du maa blues

ved Din Faders Minde. Det skal være min Løn for 17 grusomme Aar, tilbragte i Vanvids Bolig."

Da Hollo havde læst det, gled Papiret ham ud af Haanden; sagte sank han ned paa sine Knæe og græd: „Nei Moder, jeg hader Dig ikke; en Søn kan ikke foragte sin Moders Minde. Glemme kan han i Vanvid — ja glemme, men tak du gamle Mand! tak for Alt, hvad Du har gjort for mig! tak, fordi Du har vakt Mindet om min Moder igjen i mit Bryst. Det var dødt; men nu lever det igjen og skal evigt leve. Tak du gamle Mand; jeg skal ikke glemme Dig."

Næste Morgen tidlig ilede Hollo til Bistrup, lod sig melde hos Inspecteuren og forlangte, at faae Capitain Breiner i Tale. „Min unge Ven," svarede Inspecteuren, „De er kommen en Dag for seent. Ved en ubegribelig Uforsigtighed er Capitainen igaar Eftermiddag styrtet i Slotsgraven og druknet."

Og nu, min Læser, hvad var det, der under disse Livets grusomme Tilskikkelser holdt Hollo oppe? Hans Moder vanæret, hans Fader død som Forbryder, hans Pleiefader Selvmorder, hans Broder vanvittig, her

maatte selv et Steenhjerte briste, hvis ikke han, som vi saa let glemme i Livets Tummel, han, som aldrig glemmer os, tidlig eller seent førte os til sig, i Trængslens Time stod ved vor Side og tog selv den til Naade, der i Lykken glemte ham. Ja i Sandhed, det er Ulykken, der luttrer os, og først, naar Livets Orkaner storme, føle vi, hvor fast et Anker vi have.

Saasnart Hollo kom tilbage til Roeskilde, leiede han Vogn og kjørte strax hjem til sin Onkel, Hasle. Klokken var 11, da han om Aftenen ankom til sin Fødeby; alle barnlige Følelser vaagnede igjen med deres blide, oplivende og dulmende Mildhed i hans Bryst. Hurtigt ilede han til sin Onkels Bolig; her var Alt stille og roligt i den tause Sommernat, kun i i Contoiret brændte endnu Lys. Gjennem det aabentstaaende Vindue saae Hollo sin Onkel sidde ved Skrivebordet; han regnede, saae stivt frem foran sig, regnede atter og sukkede. „Ja ja, hviskede han sagte for sig selv, Alt kunde endnu blive godt, naar han blot var en god Dreng." „Onkel," sagde Hollo idetsamme sagte ind igjennem Vinduet, luk mig op! det er Hollo." Den Gamle foer forfærdet op, løb hen til Vinduet og derpaa, efterat han et Øieblik forundret havde stirret paa Hollo, til Gadedøren og lukkede op. „Men er det Dig? vi havde ikke ventet

Dig saasnart, men Du er velkommen. Gaa nu ind i mit Contoir og sund Dig lidt, saa skal jeg kalde paa Din Tante, for de Andre ere nu gaaede i Seng. Saa skal en af Pigerne rede Dig en Seng, for Spindler ligger i Gjæstkammeret."

„Nei, Onkel, lad dem sove," sagde Hello og trak sin Onkel med ind i Contoiret, her er saa luunt, jeg kan godt hvile mig i Nat paa Din Sopha. Det er Synd at vække dem og saa mister jeg jo ogsaa den Fornoielse at kunne overraske dem imorgen. Desuden har jeg saamange Ting, at tale med Dig om, hvortil Timen maaske aldrig mere bliver saa beleilig."

„Ja, det er sandt, svarede den Gamle og blegnede, tak for Dit sidste Brev, hvis det var Din oprigtige Mening; det gjorde mig saa godt."

„Ja, Onkel, tro mig! det var og er min oprigtige Mening. Glem alle mine Ubesindigheder! tilgiv mig, jeg meente det ikke."

„Jeg har Intet at tilgive, jeg har hadet og forhaanet Dig som Barn. Dine Penge har jeg — ja Din Capital staaer urørt, men Dine Renter — o! min Kone er saa ødsel — jeg skal betale Dig det igjen. Nu gaaer min Handel saa godt — hav nu Medlidenhed med min Kone og mine Børn — ruineer mig ikke! O! jeg veed, Du vil tilgive mig. Ikkesandt?

Men her, her er Noget, der tynger paa mit Hjerte og altid vil tynge. O! Gud, Du tilgiver mig aldrig."

„Jo Gud har tilgivet Dig og Menneskene med." svarede Hollo høitideligt og foldede sine Hænder med et bønfaldende Blik til Himlen.

„Nei! nei! Breinen", raabte Hasle og knugede Hænderne mod sit Bryst.

„Er død", svarede Hollo langsomt og sluttede sin Onkel i sine Arme.

Hollo sov roligt og trygt paa sin Onkels Sopha den hele Nat. Disse sidste Dage havde næsten udtømt hans Kræfter; han, der kun var vant til at omgaaes med sine egne Tanker, der uden at anfægtes af Livets ydre Tilskikkelser kun havde havt med sine egne gyldne Theorier at gjøre og som af dem troede at have smedet sig et Pantser, mod hvilket alle Omstændighedernes Pile maatte prelle af, med ham havde Skjæbnen spillet som med en Bolt og gjennem en Skjærsild af Frygt, Haab, Anger og Rædsel drevet ham til Livets høieste Maal, til Gud. Som visnede Blade for Stormen vare hans Ideer faldne, den ene efter den anden og dog havde hans Liv aldrig været saa fro-

digt som nu; ikke en svaiende Qvist, der bugter sig i Lunets Pust, men en kraftig Stamme, der trodser Livets Storme og kun stryder mod Himlen. Tryg og velgjørende var hans Slummer, medens et godlidende, veemodigt Smil spillede paa hans Læber.

Saaledes fandt hans Tante ham om Morgenen, da hun med stor Støi traadte ind i Contoiret. „Men Gud! Hello, at ligge en heel Nat paa en Sopha! Vi gaae nu ogsaa saa tidligt i Seng og saa kan da de Mandfolk heller Intet begribe! At Din Onkel ikke kunde falde paa at vække mig! Men det er sandt, jeg gratulerer Dig. Gud, hvor Du er bleven smuk! Men hvad vil Folk sige, naar de høre, at vi have ladet Dig ligge en heel Nat paa en Sopha?" Med disse Ord ilede hun ud af Contoiret, ud i Kjøkkenet og her fulgte en lignende Strøm over Pigen med de dreieste Forestillinger, om at man nu ikke kunde behandle ham saaledes, nu han var Student. Hello var forskrækket vaagnet op, men inden han fik gnedet sine Øine og besindet sig lidt, var Tanten forsvunden. Han kastede et lille Blik i Speilet og ilede efter hende; kun efter mange Ophævelser fandt hun sig i at han fuldførte sit Toilette i Kjøkkenet. Under Spøg og Latter, Complimenter og Pratten om Moder og Overraskelser vadskede han sig i et Leerfad paa hendes

Kjøkkenbord, bød hende derpaa galant Armen og førte hende ind i Spiseſtuen. Her vare Alle forſamlede om Theebordet, Adjunct Spindler og hans Moder, Hedevig, Hollos Fættere og hans Onkel. Man havde vel mærket en vis Uro i Huſet, men man havde tilſkrevet det et mindre godt Lune hos Madammen; man anede mindſt, at Hollo var Ophavsmanden. Der blev derfor ogſaa en uhyre Overraſkelſe, Leen og Spørgen, da Hollo traadte ſaa gravitetiſk ind med Husfruen under Armen. Alle omringede ham og gratulerede ham, ſpurgte ham og ſvarede ſelv, fortalte og raabte i Munden paa hinanden — kun Hedevig blev tilbage, hun rødmede, da hun hilſte, og fik ſaa travlt med ſin Theepotte, at hun ikke kunde give ſig af med Hollo, hvormange Blikke end Mama ſendte hende. Hun havde kun ſeet engang paa ham og dog havde hun i dette ene Blik gjort ſaa mange Erfaringer; han var voxet, havde begyndt at faae Skjæg, han var ikke hverken i Anſigtstræk eller i Stemme ſaa ſpids, der var noget mere Venligt og Godt ved ham. Hollo havde omtrent gjort ſamme Opdagelſe om Hedevig; hun var vel ikke voxet, men hun var bleven fyldigere; hendes friſke, rødmuſſede Anſigt var blevet mere udviklet, hendes Træk mere faſte og charakteerfulde. En uendelig Godhed lyſte ud af hendes klare,

blaae Øine og den jomfruelige Forlegenhed, hvormed hun syslede ved Theebordet, var Uskyldighedens og Qvindelighedens bedste Bevis. Hvormeget Hello end over Theebordet gjorde sig Umage for at indlede en Samtale med hende, lykkedes det dog ikke; hun syntes næsten at være bange for ham, svarede ham kort og neppe herligt, medens hun derimod ofte med Liv sladrede med Spindler. Dette stødte Hello eller rettere sagt, gjorde ham ondt, men han fik ikke Tid til ret at føle det, da hans Tante med aldrig lukket Mund besørgede hans Underholdning. „Du taler vel brillant Fransk, Hello", sagde Madam Hasle i Samtalens Løb.

„Det vil jeg ikke sige, men jeg kan idetmindste udtrykke mig taaleligt."

„Det var deiligt, saa kan Du tale lidt med Hedevig. Hun har i de 3 à 4 sidste Aar lært noget Fransk, men hun har slet ingen Øvelse i at tale det."

„Nei Moder", svarede Hedevig hurtigt, „Spindler har lovet, at ville øve mig lidt i at tale."

„Det er aldrig nogen Skade til at have to Lærere, mit Barn; Gud saa saaer jeg jo formelig en lille fransk Familie her i Huset."

Efter Theebordet gik Hello ned i Haven. Den var stor, skyggefuld, men gammeldags anlagt og temmelig forsømt. „Her er Noget for mig at bestille,"

mumlede han for sig selv, idet han gik fra den ene Gang til den anden, besaae hvert Træ, hver Blomst. Enhver kjender vist de hellige Følelser, der gribe os, naar vi ovenpaa sørgelige Forvildelser, føres bort fra Livets Tummel, hvor vi kastedes om uden Maal, befries fra Sjælens martrende Kampe og medeet see os hensatte i en idyllisk Fred og Ro. Hollo betragtede hver lille Blomst, som om han var Botaniker, stirrede paa hvert Træ, som om han havde et Kunstværk for sig; han begyndte tilsidst paa sin Vandring at oprykke det Ukrudt, han traf i Blomsterbedene og at sætte Stiver til de Grene, Frugten truede med at knække. Saaledes kom han lidt efter lidt i fuld Virksomhed og bemærkede neppe Hedevig, før hun stod lige ved Siden af ham.

„Du er en rask Arbeider", sagde hun smilende.

„Ikke sandt? Jeg er ikke af dem, der staae ledige paa Torvet til Klokken 7 om Aftenen, thi vil Ingen leie mig, saa arbeider jeg gratis."

„Det er særdeles smukt. Naar har den arbeidsomme Aand besat Dig? da Du for 2 Aar siden var her i Pintsen, bestilte Du Intet uden at gynge frem og tilbage i Moders Lænestol med en Bog i Haanden."

„Ja, for 2 Aar siden. Der er skeet meget i den Tid. — Er ingen af Dine Brødre forlovet, nu kunde de

jo godt nedsætte dem som Kjøbmænd. Naar de kunde gjøre et godt Parti, kunde Din Fader vist nok understøtte dem lidt."

Hedevig rødmede dybt ved disse Ord, hun blinkede med Øiet, som om hun vilde tilbagetvinge en Taare, da hendes Fader idetsamme hastigt kom gaaende og kaldte paa hende: „Du maa komme ind at skrive lidt for mig, der er mange Folk i Boutiken, saa Dine Brødre og jeg have travlt nok der. Ja jeg skal sige Dig, Hello, hun maa en Gang imellem agere Secretair, hvor nødigt jeg vil have det, thi hun læser ofte Papirer, hun ikke maa læse og gjør mig en forfærdelig Uorden med sin Læggen i Orden."

Hello rødmede ved Tanken om at Hedevig havde læst hans Breve til Onkelen, det smertede ham og uvilkaarlig maatte han udbryde: O! Gud, hvorfor skulde ogsaa netop hun komme til at kjende mine Daarskaber! Derfor altsaa afskyer hun mig; hun hader mig vist, men jeg vil sige hende Alt. Hun var jo dog min gode Søster! Men Leiligheden til at sige hende det kom ikke, skjøndt han hvert Øieblik søgte den. Hedevig undveg ham eiensynlig og med uforstilt Forbauselse saae hun paa ham, da Madam Spindler fortalte hende, at Hello blev der hele Sommerferien. Saaledes gik Tiden hen for Hello; flere Timer om

Dagen arbeidede han i Haven, den øvrige Tid gik hen med Læsning, Musiceren, Passiaren og med at gjøre Cour til Hedevig. Uden at ane hvorfor, viste han hende tusinde smaae Opmærksomheder, saadanne smaae Ømheder, som en Anden vilde have skrevet paa Fætterskabets Regning, men som gjorde et langt dybere Indtryk paa Hedevig, fordi hun mistænkte Hollo, fordi denne Opførsel var saa afvigende fra det Billede, hun for 2 Aar siden havde dannet sig af ham og som hans første Brev til Onkelen havde bestyrket. Hollo fulgte hende idelig; i Haven vilde han plukke Frugt til hende og naar hun ikke syntes om en eller anden foretagen Forandring, blev den gjort om igjen, om saa ogsaa alle de Andre paastode: nei. Hende syntes dette aldeles ikke ubehageligt, tvertimod lod hun sig ofte, naar han var særdeles overgiven eller naar han spillede, aldeles henrive af ham, og dog var det, som om hun ikke turde nærme sig til ham. Saaledes stode Sagerne, da Hedevig en Dag mod Slutningen af August Maaned, medens hun sad foran sin Faders Skrivebord og ordnede hans Papirer, pludselig fik Øie paa et Brev, der bar Hollos Haandskrift. Som af Instinkt greb hun det hurtigt og læste nu Hollos sidste Brev til hendes Fader. Da hun havde læst det, støttede hun tungt

sit Hoved til sin Haand og græd bitterlig: „jeg har gjort ham Uret," sagde hun sagte, uden at vide, hvormeget en Qvinde indrommer, naar hun tilstaaer, at have Uret. Idetsamme traadte Hollo ind i Contoiret; hurtigt vendte hun Hovedet om og saae paa Hollo med et Blik — ja med Kjærlighedens første, smeltende Blik. Det var Hollo i dette Øieblik, som om han vaagnede af en Drom, en Gloden gjennemfoer hans Blod og uden at vide, hvad han gjorde, sluttede han Hedevig i sine Arme. Haand i Haand løb de ned i Haven, hvor den gamle Hasle gik med Madam Spindler. Allerede langt borte begyndte de at raabe: Onkel! Fader! men da de endelig havde naaet ham, stode de begge tause og forlegne, indtil endelig Hedevig blev saa forlegen, at hun kastede sig om Hollos Hals. Men hvad skal jeg sige om Hasles og Madam Spindlers Velsignelser, Madam Hasles moderlige Stolthed, Spindlers Drillerier? Du har jo saa tidt læst om saadanne Forlovelser og her var intet Nyt ved denne.

Det første Skridt, det unge Par gjorde sammen, var til Herrens Huus. Søndagen efter Forlovelsen gik de Arm i Arm til Kirken; over Hollos Ansigt

var udbredt en usikker Alvor, det var, som om en indre Strid kjæmpedes ud i hans Ansigtstræk, men da Orgelet og Sangen, ved hans Indtræden i Kirken, tonede ham imøde — da faldt det sidste Tvivlens Slør fra Sjælen, han nød nogle af disse salige Øieblikke, man kunde kalde Troens og Kjærlighedens. Da de gik tilbage, knælede de et Øieblik tause ved Hollos Moders Grav.

Med et let Hjerte og et muntert Ansigt stod nu Hollo just og hjalp sin unge Brud hendes Schavl og Hat af, da Døren aabnedes og — Waldemar traadte ind. Han var bleven høiere og magrere; et melancholsk Anstrøg havde leiret sig over hans Pande, han var kommen til at ligne Hollo. Atter fulgte nu Overraskelse paa Overraskelse; „det er en Søn af Capitain Lund", sagde Hollo med et Buk for sin Onkel og derpaa, idet han vendte sig om mod Hedevig: „det er min Brud."

Om Aftenen, da de to Venner — nei de to Brødre skulde gaae tilsengs, fortalte Hollo Valdemar Alt og endte Aftenen med følgende lille Vers i sin Dagbog:

Farvel mit Minde! Farvel du svundne Tid!
I Glemsels Mørke brast Din kolde Glands.
Et Liv i Gud, med ærlig Flid,
Med freidigt Haab, til kraftig Id
Kun fængsler nu min Sands.

Sypigen.

Klokken var nylig slaaet fem og dog var det aldeles mørkt. En tyk Efteraarstaage hvilede over Kjøbenhavn og dannede, med sine hvidagtige, meer eller mindre tætte Skyer, allehaande Figurer paa de mørke Huse. Paa Trappegangen i Nr. 4 — hvad Gade det var, tør jeg ikke sige — havde Vægteren just tændt Lampen og faaet sig en spøgefuld Passiar med Tjenestepigerne, der laae og vadskede Trapper; det var Løverdag Aften. Margrethe fra 3die Sal var just naaet ned paa Afsatsen ved 2den Sal, og stod i Begreb med atter at bære sin Balle op, da Sophie traadte ud fra 2den Sal, og lavede sig til at vadske sit Stykke af Trappen.

„Hvad Satan, er Du allerede færdig? og nu skal jeg først til at begynde. Nu hjælper Du mig da, Margrethe."

„Jo, saa havde jeg nok ogsaa Noget at bestille! Nei, vadsk Du selv Dine Trapper, min Tos!

„Ja, det kan jeg f'gu da ogsaa," svarede Sophie og vred sin Gulvklud op, „er det sidste Gang, jeg vadsker dem, behove de da heller ikke at være saa akkurate."

„Skal Du reise, Sophie?"

„Ja, det skal jeg rigtignok. Troer Du, jeg vil blive i saadan et Hul — hos saadan noget Kram, nei saa troer Du rigtignok feil; det er vi da for gode til. See nu i Onsdags, saa havde jeg inviteret min Kjæreste og to andre Slagtersvende henne fra Nr. 21, som jeg kjender fra Kjeden, op til mig, og jeg havde kjobt Punsch. Da nu Fruen forlangte, at jeg skulde varte op ved Aftensbordet, saa svarede jeg: „nei," og gik over paa mit Værelse; saa kom Frøkenen og skulde hente mig, og saa kan Du troe, der blev et Styr, da hun saae de tre uskyldige Herrer. Etatsraaden kom selv og smed dem ud, men Du kan troe, jeg læste hende Terten næste Dag; hor, jeg skjældte hende saadan ud, jeg sagde hende lige i Ansigtet, at jeg vilde — og see nu skal jeg reise."

„Det er nu ikke for det," svarede Margrethe grinende, „jeg undrer ogsaa sommetider med Fruen deroppe, for det er jo skrækkeligt, som vi stakkels Tjenestefolk behandles, og var det ikke, fordi vi havde faaet denne Lieutenant i Huset, saa reiste jeg da ogsaa."

„Hvad er det for en Lieutenant?“ spurgte Sophie nysgjerrig.

„Kjender Du ikke ham? den nydelige Lieutenant, vi have faaet deroppe i de to Qvistværelser? Det var derfor, at der blev malet og lavet saa pænt i Stand i Sommer. Du kan troe, det er en Knastens Een! sikke nogne Arme, sikken'et Bryst og sikke nogne Been! naa — jeg siger ikke mere. Men der er da ogsaa deiligt deroppe, og Du almægtige Gud, hvor han kan gjøre Jav!

„Hør Margrethe, Du er vist Kjærest med Lieutenanten?“

„Er Du tosset, Tos? — See nu er hun strax jalour — Nei, min Pige, saa fede Stykker falder der nok ikke af til os.“ Og nu begyndte begge at fnise omkaps, indtil Sophie fortsatte:

„Du skal forresten tage Dig i Vare for den Sytøs, der boer paa det andet Qvistværelse ved Siden af Lieutenanten. Hun er luun, kan Du troe. Jeg kjender hende godt; hun syer hernede hos Etatsraadens, og vil Du troe, at hun nogensinde lukker sin Mund op til os Tjenestepiger — nei hun gaaer os saamæn ganske spansk forbi uden at mule eller mæle. Og naar hun saa kommer ud i Kjøkkenet, saa beder hun

nok saa artigt: vil Jomfruen ikke give mig en Tallerken? Det Fæ, hun er s'gu selv Jomfru."

Gadedøren gik, og nu hørte Conversationen op. Margrethe saae ud over Rækværket efter hvem det var, greb derpaa sin Balle og løb op ad Trappen, medens Sophie, zirligt knælende ned, af al Magt begyndte at vadske. En ung Herre kom gaaende langsomt op ad Trappen og standsede ved hver Afsats for at puste. Uagtet hans sorte Overfrakke var godt vatteret, maatte man dog, selv naar man regnede den med, kalde ham meget tynd; maaske kunde hans Hoide ogsaa have bidraget noget, men i dette Øieblik gik han ganske krumbeiet, med Hænderne begravede i Lommerne, et Tegn paa, at det var koldt udenfor. Hans Ansigt kunde man ikke see Noget af, da han havde trukket sin Kaskjet heelt ned over Panden og dertil smeget sin Overfrakkekrave op. „Er Etatsraad Dahls hjemme?" spurgte han sagte; „jo, Herre," svarede Sophie indsmigrende, og kom — naturligvis ved et Tilfælde — til at gribe ham om Haanden, da hun vilde hjælpe ham at ringe, men den unge Mand lagde ikke Mærke dertil, thi Frk Dahl aabnede idetsamme Døren.

„Men Gud! er det Dig Alfred," udbrød hun, dreiede hurtigt Døren om, og traf ham gjennem Spisestuen ind i Dagligstuen. „Hvor vi have længtes

efter Dig i disse 4 Maaneder! Hvor Du er bleven bleg — og mager," udbrød hun atter, idet hun smøgede Kraven paa hans Overfrakke ned for at see hans Ansigt. Hun havde heller ikke Uret; Alfred var virkelig meget bleg og mager. Hans fine, hvide Teint, de milde, lyseblaae Øine, det tynde, glatte, ganske lyse Haar i Forbindelse med hans spinkle Figur og totale Mangel paa Skjæg vilde have betegnet ham som en 18aarig, opløben Dreng, hvis ikke den høie, stærkt udviklede Pande havde givet ham et tænkende Udtryk, der betegnede ham som ældre. Han var fyldt 21 Aar.

„Kom nu, Alfred, og sæt Dig i Lænestolen, Din gamle Plads," sagde Fru Dahl smilende og satte sig i Sophaen. „Nu maa jeg først præsentere Dig Jomfru Nielsen. Du vil snart gjøre nærmere Bekjendtskab med hende, thi hun syer nu hos os, og det er saa særdeles heldigt, at hun boer her i Huset. — Det er min tidtomtalte Nevøu, Alfred Dahl, theologisk Candidat. Han fik sin Embedseramen i Foraaret, og tænk Dem nu, hvor sørgeligt. Han reiser ned til sin Onkel, Forpagter Torp, for at tilbringe Sommerferien der, og Dagen før han skal reise hjem igjen, falder han og brækker den ene Arm. Men sig mig engang, Alfred, hvorledes gik det egentlig til? thi den fabel-

agtige Historie, at Du sad paa et Steengjærde, og i philosophisk Distraction lod Dig falde ned i Grøften, kan jeg dog ikke troe."

„Men sig mig, kjære Tante," svarede Alfred, som aldeles ikke havde bemærket Jomfru Nielsen og endnu mindre Fru Dahls sidste Spørgsmaal, „hvor er da Jomfru Randrup, der syede her for, bleven af. Hende kunde jeg godt lide."

„Men Gud, veed Du ikke det? Hun er bleven baade — forlovet og gift — med en af dine gamle Bekjendte — Candidat Baur, der er bleven Præst i Slesvig."

„Ak Herregud! atter en Mesalliance!

„Hvorledes, gode Alfred? En slig Ytring havde jeg ikke ventet mig af et saa ædelttænkende Menneske, som Dig."

„En Student og en Sypige — nei de passe aldeles ikke for hinanden."

„Hvorledes har Din Onkel det?" spurgte Fru Dahl hurtigt med et Sideblik til Jomfru Nielsen, for at afbryde Alfred i denne for Øieblikket temmelig udelicate Samtale, men Alfred hørte hende ikke.

„Det er ikke Studentens Videnskabsmasse, der lægger Hindringer i Veien, thi den er oste meget liden og har i ethvert Tilfælde ikke Noget med Kjær-

ligheden at bestille. Men Studenten kan ligesaa lidt elske en Sypige som en Fugl en Fisk; de staae paa et aldeles forskjelligt Trin af aandelig Udvikling. Hans Tanker og hele Ideekreds bevæger sig i en Sphære, hvor hun aldrig kan møde ham; hun har bestandigt bevæget sig i Forholde, der have tvunget hende til at betragte sit Væsen paa en ganske anden Maade end Studenten kan og maa betragte sit; han stiller ganske andre Fordringer til Livet end hun; hun kjender dem ikke og kan ikke hjælpe ham at tilfredsstille dem. Derfor er huslig Lykfalighed en Umulighed i slige Partier. — Kjærligheden kan ikke der blive denne vidunderlige, skjønne Sammensmeltning af Idee og Sands, af Legeme og Sjæl, der netop er det Charakteristiske ved det menneskelige Liv ligeoversor Gud og Verden. — Jeg kan kun under eet Forhold tænke mig et saadant Parti lykkeligt — naar nemlig Manden trækker sig saaledes tilbage fra al Praxis i Livet, at han kun lever i sig selv, men da er det ikke hans Kone, men det Ideal af hende, som hans Sandselighed har skabt, han elsker."

Alfred strakte sig magelig tilbage i Lænestolen og fortsatte sine Betragtninger, medens hans Øine med Velbehag hvilede paa Jomfru Nielsen, der under hans Philosophering flere Gange havde rødmet stærkt,

og nu syede med en utroelig Hurtighed. Der var egentlig aldeles intet Smukt ved hende, men det friske, rødmussede Ansigt, det glatnedstrøgne, brune Haar og en nydelig Figur, gav hende et Anstrøg af Tækkelighed, der let kunde fængsle Andres Ormærksomhed. Hun lignede en blid, huslig Aand, som Ingen lægger Mærke til, naar den sysler omkring med lydløse Trin, men som Alle savne, naar den, engang kjendt, forsvinder. I Etatsraad Dahls Huus var hun derfor ogsaa optagen paa en ganske særegen Maade. Den forrige Sypige, Jomfru Randrup, havde i 10 Aar daglig syet i dette Huus, og derved erhvervet sig en vis Ret i Familien; hun var tilsidst bleven behandlet som et Lem af Huset og den Venlighed, som den eiegode og ligefremme Fru Dahl viste hende, havde ikke bidraget saa lidt til hendes fordeelagtige Giftermaal. Jomfru Nielsen var traadt i hendes Sted; den aabenhjertige Beskedenhed og Delicatesse, hvormed hun optraadte, en Contrast til den ydmyge Næsvished, der ellers er charakteristisk for denne Classe af unge Piger, havde strax indtaget Fru Dahl for hende. Da nu Etatsraadens Huus var meget lidet selskabeligt, havde Ida, hans eneste Datter, ogsaa fundet det ret behageligt at have Jomfru Nielsen at sladdre lidt med, og saaledes havde der i kort Tid dannet sig et noget

usædvanligt, men saare smukt Forhold mellem Familien og dens Sypige. Hun følte sig imidlertid ligemeget saaret og bedrøvet over Alfreds Ord og var nærved at briste i Graad, da Ida traadte ind. Ida — en nydelig, lille, 17aarig Pige med lyse Krøller ned ad Nakken — hilste sin Fætter med en næsten respectfuld Venlighed, medens hun i samme Aandedræt fortalte, at Conferentsraad Juel havde inviteret hende med i Theatret i Aften og at hun derfor strax maatte have Thee.

„Saa maa Du selv sørge for det, min Pige," svarede Fru Dahl ligegyldigt. „Du veed, det er Løverdag Aften, Sophie vadsker Trapper og den anden Pige er ude."

„Det kan jeg ogsaa godt. De hjælper mig da, Jomfru Nielsen!

„Nei! Jomfru Nielsen har altfor travlt. Gaa du ud og dæk Theebordet, saa skal jeg strax komme — naar jeg faaer strikket min Pind ud. Ja Du bliver her vel i Aften, Alfred."

„Nei Tak, Tante. Jeg har travlt, jeg vil gaae, naar jeg har drukket Thee."

„Aa, Du kan godt blive her, fordi jeg gaaer, Du har jo Moder og Jomfru Nielsen," raabte Ida skjælmsk og løb ind i Spisestuen.

„Lieutenant Zülich kommer her i Aften," fortsatte Fru Dahl, idet hun pakkede sit Strikketøi sammen.

„Hvem er det? Lieutenant Zülich? ham kjender jeg slet ikke."

„Nei han er først kommen her i Huset, efterat Du var taget paa Landet. Dahl har gjort hans Bekjendtskab i Klubben og da han boer her i Huset, kommer han næsten hver Aften og spiller et Parti med Din Onkel."

„Ja han er da ingen Grund, hvorfor jeg skulde blive", svarede Alfred leende, da hans Tante forlod Værelset.

„De kjender ham jo aldeles ikke", udbrød Jomfru Nielsen ivrigt.

„Derfor tiltrækker han mig heller ikke." Og nu henfaldt Alfred atter i Drømmerier, medens han dog stedse med Øinene fulgte enhver Bevægelse, Jomfru Nielsen gjorde. En Støi fra det tilstødende Værelse, hvor Ida larmede med Theekopperne, vækkede ham og efter et Øieblikks Betænkning, som om han var i Vilderede med hvad han skulde sige, strøg han sit lyse Haar fra Panden og spurgte: „hvorledes gaaer det egentlig med denne Oversættelse af Rousseau? Endnu er der Intet udkommet."

„Ja, jeg veed virkelig ikke," svarede Julie — Jomfru Nielsen — rask, idet hun bed en Ende Silke af.

„Da burde det egentlig interessere Alle. Rousseaus Optræden er et Phænomen i Philosophiens Historie og jeg troer, at mange af den senere Tids philosophiske Frembringelser ere uforstaaelige, naar man ikke kjender Rousseau. En god Oversættelse vilde vistnok gjøre Gavn."

„Ja, jeg bryder mig virkelig aldeles ikke om Philosophien; den forstaaer jeg ligesaalidt, som saamange Andre."

„Ja det er rigtignok unegteligt, at mange store Philosopher ere aldeles uforstaaelige. Man seer jo endogsaa, at Mænd, der ere hinanden aldeles modsatte i Anskuelser, paastaae og bevise, at de ere Tilhængere af samme Skole og tale i deres Mesters Aand. Det kan ikke nægtes. Det er vist ogsaa det sikkreste Kjendetegn paa en stor Philosoph, naar han kan gjøre sig forstaaelig uden at han behøver at danne sig en heel ny Dialectik. Jo klarere en Philosoph har sine Tanker, desto mere populært kan han naturligvis ogsaa udtrykke dem; og det er ganske sikkert Philosophiens Culminationspunkt, naar dens Resultater blive saa simple, saa storartede og saa skjønne, at de blot behøve at appellere til et almindeligt, sundt Menneskes Sandhedsfølelse, for at forstaaes og troes. Beviserne og de logiske Tankeudviklinger, hvorigjennem Philo-

sophen kommer til disse Resultater, maa vistnok altid blive mindre tilgjængelige. — Det kunde imidlertid være ret interessant, at tvinge et Menneske, som aldeles ingen Forberedelse havde, til lige medeet kun at beskjæftige sit hele Væsen, sin hele Tænkeevne med at sætte sig ind i et philosophisk System. Ja han skulde endogsaa selv finde Rede i dettes Terminologier uden nogensomhelst Veiledning. — Hvad mon der vilde blive af ham?"

„Han blev saamæn aldeles gal," udbrød Jomfru Nielsen og kunde ikke længer holde sin Latter tilbage.

„Ja, det troer jeg i Grunden med," svarede Alfred levende og reiste sig op, men vedblev derpaa med spillende Øine, „men interessant var det dog."

„Ja med mig skal de saamæn ikke anstille Forsøget."

„Det vilde ogsaa være Synd," svarede Alfred taknefuld og stirrede paa hende, men da Julie undseelig rødmede og traf sig et Skridt tilbage, begreb han, at han maatte have sagt noget Galt og med inderlig Varme greb han hendes Haand under hoitidelig Forsikkring om, at han ikke havde meent, hvad han sagde.

Julie vidste ikke rigtig om han var ond eller god, om han var lærd og dybsindig eller gal, om hun skulde lee eller græde over ham — var det dybe Sandheder, han havde sagt, hvor kunde han da være saa

dum, saa udelicat, saa latterlig, at sige hende dem? var det intetsigende Pralerier, hvor fik da disse deilige, næsten fromme, blaae Øine dette uudsigelige Udtryk af Ro og Selvtillid fra? hvorfor havde han da saa keitet bedet hende om Forladelse? hvorfor havde Dahls saa ofte talt om ham, som et kundskabsrigt og genialt Menneske? Nei, tænkte hun, idet hun gik ind i Spisestuen, han staaer høit over mig, saa høit, at jeg ikke forstaaer ham. Han er ædel og god — men ikke saa god, som — .

Man samledes om Theebordet. Etatsraaden var ogsaa kommen ind og efterat han havde gjennemløbet „Fædrelandet" og hist og her rynket Panden under Læsningen, underrettede han sig hos Frøen om Ordningen af sit Spilleparti for denne Aften og henvendte sig derpaa til Alfred. „Naa, hvorledes staaer Din Onkels Rug?

„Min Onkels Rug?" gjentog Alfred smilende, „ja man mærker, at Du er en Kjøbenhavner, en Forretningsmand, der forveksler Efteraar med Foraar eller — Du veed maaskee ikke engang, at man saaer Sæden om Foraaret."

„Hvad behager? udbrød Etatsraaden forundret, veed du virkelig ikke, at der er Noget, man kalder Vintersæd? at man saaer Rug om Efteraaret?

„Ja, kjære Onkel, svarede Alfred forvirret, men — der er Ingen, der nogensinde har sagt mig det."

„Aa ja, Snikksnak! det er ikke for den stakkels Rugs Skyld, men man aner en skrækkelig Uvidenhed bagved et saadant Svar. Det roder en grusom Uopmærksomhed for hvad der omgiver Dig."

„Ja, der er vist ogsaa mange Ting, jeg ikke veed. — Men til næste Sommerferie vil jeg tage derud igjen og see nøie til."

„Men hvad har Du da bestilt i al den lange Tid?"

„Læst."

„Hvor fik Du da Bøger fra? thi saavidt jeg veed, indeholder Din Onkels Bibliothek kun nogle Afhandlinger om flydende Gjødning."

„Ja dem har jeg ogsaa læst; de ere ikke saa gale, men det ere Oversættelser. Jevrigt fik jeg Bøger her fra Kjøbenhavn. Wandler sendte mig altid ud, hvad jeg forlangte."

„Wandler? hvad er det for en Wandler?" spurgte Dahl.

„Det er et ungt Menneske paa en 18 à 19 Aar, der studerer Medicin. Han blev dimitteret forrige Aar, men vi have gaaet i Skole sammen i Vordingborg."

„Saa! Det er da aldrig en Søn af Pastor Wandler paa Møen?"

„Jo.“

„Da er det rigtignok underligt, udbrød Ida stødt, at Carl ikke har gjort mig en Visit.“

„Dig?“ lo Julie. „Ja Gud det er jo sandt, du fortalte mig jo, at der var en Kjærling, der havde spaaet Dig, at Du skulde giftes med ham.“

„Aa sikke noget Snak,“ sagde Dahl, idet han reiste sig fra Bordet. „Det er jo desuden et Par Aarstid siden, at jeg hørte op med at correspondere med hans Fader. Vi vare forresten Ungdomsvenner. Min Kone og Ida have ogsaa for flere Aar siden tilbragt en Sommerferie derovre.“

„Ja det bliver nu 5 Aar siden, men jeg husker det saa godt. Mon vi ikke snart skal derover igjen? jeg morede mig saa deiligt.“

„Ja, Du morede Dig,“ sagde Fru Dahl, nikkende ret grundigt med Hovedet. „Men Carl var dengang rigtig en uartig Dreng; han var meget vildere end Du. Skjønbt I dengang var 14 à 15 Aar, gjorde I Spilopper trods noget tiaars Barn. Ja vil Du nu tænke Dig, Alfred, hvad de en Dag gjorde. Præstens Mark gik lige ned til Stranden og paa Skrænten havde han gjort et lille Anlæg. Her sad jeg en Formiddag og læste, da jeg lige medeet opdagede Carl og Ida ude i Vandet. — Saa havde de trukket Stromper

og Skoe af og vadede langt ud for at fange Krabber. Gud, hvor saae hun ud! Haaret hang hende ned om Hovedet og sjadskede i Vandet hvergang hun bukkede sig — ja jeg troede virkelig hun var drukket. Og saa ligesom jeg skal til at raabe efter dem, giver hun et rædsomt Skrig og kommer løbende ind paa Strandbredden med Kjolen slæbende efter sig i Vandet — vaad som en drukket Mus."

„Ja men Gud, Moder, der løb ogsaa en stor Krabbe lige over Foden paa mig. Dersom den nu havde bidt mig" — Og hun traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage for at see, om der ingen Krabber var paa Gulvet. Alfred faldt imidlertid i Betragtninger over, hvorledes det kunde være, at der aldrig var mødt ham noget Saadant, og fortsatte trolig sine Efterforskninger, indtil Ida kom og sagde „Farvel"; hun gik i Theatret. Et Øieblik efter gik ogsaa Alfred — hjem.

Saasnart han kom ind i sit Værelse, tændte han sin Lampe, tog sin Slobrok paa og begyndte at udpakke nogle Bøger af sin Kasse. Hver Bog besaae han omhyggeligt, pustede Støvet af den og bladede derpaa i den, medens han snart læste et, snart et andet Sted; tilsidst blev han siddende i Sophaen, fordybet i Læsningen af et saadant Sted. Ikke en Mine for-

andrede han i sit Ansigt, koldt og strengt flyttede Øiet sig fra den ene Linie til den anden. Saaledes havde han siddet en Times Tid, da hurtige og lette Trin hørtes paa Trappen og Døren i samme Nu fløi op; det var Carl Wandler. Han var middelhøi og havde en smuk Figur, hans langagtige, mørke Ansigt fik et kjækt og livligt Udtryk af de spillende, brune Øine — et Udtryk, som man i vore Dage næsten forlanger hos ethvert ungt Menneske, man vil kalde smukt.

„Endelig — endelig engang", udbrød han og omfavnede Alfred, der havde reist sig ved hans Indtræden. „Hvor jeg blev glad, da jeg saae, at der var Lys paa Dit Værelse."

Alfred hjalp ham nu hans Overfrakke af og bragte ham til Sæde i Sophaen, medens han selv tog Plads i sin Læneſtol ved Siden af — og Conversationen begyndte.

„Naa, Carl, hvordan har Du egentlig havt det?"

„Ypperligt, og dog reent snavs. Jeg har moret mig fortræffeligt, men jeg troer dog, at jeg har kjedet mig. Ja Du troer nu, at det er Paradoxer, jeg kommer med."

„Nei, tvertimod! Man kan godt more sig af lutter Kjedsomhed og kjede sig over sin egen Morskab."

„Ja saadan er det da egentlig ikke gaaet til. Jeg har moret mig godt, levet fortræffeligt, men naar jeg seer tilbage, kan jeg ikke ret huske, hvordan det er gaaet til. Jeg har lært at spille Billard. Jeg har levet et ret eventyrligt Liv. Jeg har gjort mange interessante Menneskers Bekjendtskab."

„Saa! — for Exempel?"

„Lieutenant Zülich — det er et fortræffeligt Menneske, en rigtig Gut."

„Lieutenant Zülich, han boer i samme Huus, som min Onkel, Etatsraad Dahl, hvor jeg netop har hørt hans Navn nævne i Aften. Men apropos — hvorfor har Du ikke været hos min Onkels, Du kjender dem jo?„

„Aa det er — ja Du veed nok, naar man kommer lige fra Landet, er man lidt undseelig, man har visse Fordomme mod det kjøbenhavnske Selskabsliv. Fader har ogsaa været vred paa mig for det, men nu Du er kommen tilbage, kunne vi jo i Fælledskab aflægge en Visit."

„Ja, det kunne vi — men nu videre om Lieutenant Zülich!"

„Ja, hvad skal jeg sige? — Jeg har gjort hans Bekjendtskab paa en Kneipe og han interesserede mig; han vidste Alt, han var munter og livlig. — Ja vi

have oplevet mangt et Eventyr sammen i Sommer paa Alleenberg. Han blev forelsket i en Sypige og er nu flyttet fra sin gamle Leilighed og har leiet to Qvistværelser ved Siden af hendes Værelse. Nu har han endelig fundet Vaaskud til at besøge hende, — og saa er jo Alt klappet og klart."

„Elsker han hende virkelig?"

„Ja naturligvis, han er forelsket op over begge Ørene, men han mener, at det vil være gaaet over til Foraaret, derfor har han kun leiet Værelserne paa et halvt Aar. Men er det ikke kjækt, originalt — uhyre fint udtænkt? Hvad synes Du om ham?"

„Fortrinligt. Han interesserer mig særdeles meget; fortæl mig noget mere om ham!"

„Ja, nu skal Du bare høre. Igaar Aftes var jeg oppe hos ham. Vi sadde og passiarede i Mørkningen, da det pludselig bankede paa. — Mutte ich ikke spyrge, om dat ikke var hier, at der Herr Zülich buete — Jo, svarede jeg rask, men da Zülich idetsamme kneb mig i Armen, begreb jeg, at det var en Rykker, og da der var ganske mørkt i Værelset, forsikkrede jeg ham, at han aldrig var hjemme, og at han sjelden kunde træffe ham o. s. v. Aber Joden vilde s'gu sætte sig ganske ruhig und warten auf

den Herr Zülich. Men saa kan Du troe jeg kostede ham ud i en Fart."

„Han er altsaa i Gjæld."

„Ja han har været meget uheldig forrige Vinter i Hazardspil, men iaar gaaer det bedre, — og hvis nu ikke den Sypige traf saamange Penge, kunde han snart være ude af den igjen."

„Ja nu haaber jeg Carl," svarede Alfred, idet han reiste sig, „at Du aldrig mere taler med denne Zülich — eller rettere sagt, jeg vil, at Du strax skal bryde med ham."

„Men, bedste Alfred, det lader sig paa ingen Maade gjøre."

„Det skal! Du kjender mig, og om Du ogsaa maatte foretrække Hr. Lieutenanten for mig, maa Du undskylde, at jeg forstyrrer Dit Valg. Jeg har ikke i Sinde at lade Dig fordærve, fordi Du i Ungdoms Ubesindighed selv kunde finde Dig deri." Alfreds Ansigt antog et Udtryk af næsten truende Bestemthed og Kjækhed. Hans philosophiske Væsen havde lidt efter lidt draget alle hans Bekjendte fra ham; det var saa vanskeligt for Nogen at sympathisere med ham og da han ikke syntes at kunne rette sig efter Andre, havde han trukket sig tilbage paa sit Værelse i dyb Eensomhed. Kun undertiden gik han ud om Aftenen,

som han da tilbragte i forskjellige Familiekredse, hvor man næsten betragtede ham som et Barn, der maatte hjælpes og pleies. Da nu Carl kom til Kjøbenhavn, gjorde han Alfred en Visit og som det ofte gaaer, disse to Contraster tiltrak hinanden. Daglig besøgte de hinanden og medens Carl gjorde Spilopper trods noget Barn, trippede Alfred omkring og smaalo af ham. Hver Tanke maatte Alfred have at vide, hver flygtig Skygge paa hans Ansigt maatte Alfred have en Forklaring over, for at bortrydde den; et faderligt og sønligt Venskab havde dannet sig imellem dem. I Carls Hjerte var intet Ondt, heller intet Godt, kun Spirerne til Alt begyndte at vise sig igjennem Letsindighedens og den barnlige Godheds dæmrende Taage. Her var en vid Mark for Alfred, med usigelig Ømhed omsluttede han hele Carls Væsen og vogtede paa hvert Skud, som Øieblikket førte frem. Carls naturlige Livlighed og fuldkomne Uskyldighed havde tiltrukket ham og nu — kunde han ikke mere losrive sig. Der gives Sjæle, der saaledes flyde sammen med en anden, at de kun kunne leve i og med denne. I Alfreds Fraværelse havde Carl gjort Zülichs Bekjendtskab; han havde Intet mærket, thi han morede sig og meente: for den Rene er Alting reent. Imidlertid havde han dog ikke skrevet Noget derom til Alfred; han havde

antaget det for Ting, der ikke vilde interessere ham og kun nu og da var den Tanke som en halvfødt Anelse dukket op for ham: hvad vil han synes om det? Nu gjorde Carl vel nogle Indvendinger mod saaledes strax at bryde med Zülich, men de vare i Grunden mere for at retfærdiggjøre sig for Alfred. Denne gik med hurtige Skridt op og ned ad Gulvet og paastod med kold Rolighed, at hans Villie skulde skee, medens han udviklede, hvor letsindig Carl var, hvor god og lovende han ikke destomindre var og hvor fast og urokkelig han vilde udføre sine Beslutninger.

„Og Jomfru Nielsen?" gjentog han flere Gange.

Hun sad imidlertid hjemme paa sit Værelse og syede. Kort efter Theen havde hun forladt Etatsraadens. Erindringen om Alfred jog undertiden Blodet op i hendes Kinder, ellers var hun bleg; af og til lyttede hun, medens hendes Hænder sank ned i Skjødet og en ufrivillig Taare faldt ned paa Sytøiet. Hendes lille Værelse var hyggeligt og net, en rask Ild flammede i den store, gammeldags Kamin; midt paa Gulvet stod et lidet, pallisandermalet Bord, bedækket med Sytøi. En dyb Mandfolkestemme lød fra Værelset ved Siden af og Julie bøiede sig bestandig fremad, for at opfange Ordene af Sangen. Pludselig hørte den op, Døren gik; Julie

reiste sig mekanisk som om hun vilde ligge gjennem Nøglehullet, da der idetsamme bankedes paa hendes Dør. „Kom ind", svarede hun sagte og gyste. Det var Lieutenant Zülich. Han var en Mand paa henved 30 Aar, høi og kraftig bygget; et stort sort Skjæg bedækkede næsten Halvdelen af Ansigtet, tykt sort Haar krusede sig ved Tindingerne, medens det over Panden begyndte at gaae af, et Par mørke, vidunderligt flammende Øine gav hans Ansigt et levende, forførerisk Udtryk; i Haanden bar han en Pakke hvidt Tøi.

„Undskyld Jomfru Nielsen! Men mit Veninde er saa delicat, at jeg maatte tale med dem paa deres Værelse. Seer De, jeg er ved et Tilfælde kommen i Besiddelse af 20 Alen Lærred her, og nu vilde jeg gjerne have syet mig nogle Skjorter deraf — hvis De vilde være saa god. Jeg har medbragt een til Maal."

Julie rødmede og modtog Pakken med et neppe hørligt „Tak"; hendes Hjerte bankede voldsomt, af en halvbevidst salig Angst var hun nærved at bryde ud i Taarer, hun syntes at føle, at det var uanstændigt, at Lieutenanten besøgte hende, hun frygtede for, at Nogen skulde komme og dog — skjælvede hun for, at han atter skulde gaae. Zülich fortsatte halvsagte Samtalen et Øieblik og gik derpaa, efterat han havde

udbedet sig Tilladelse til at maatte see lidt til under Syningen, da han, som han skjæmtende bemærkede, var meget vanskelig at tilfredsstille. Under saadanne Paaskud vedblev han at besøge hende hver Aften og som oftest Kl. 11, naar han kom fra Dahls. Han medbragte da gierne en lille Present til Julie og vidste altid at føre Samtalen over paa et saa almindeligt Gebet, at den kunde fortsættes i det Uendelige. Julie levede i en evig Ruus af Frød, hver Dag glædede hun sig til om Aftenen, og om Aftenen sad hun og talte Minutterne til Zülich pleiede at komme, og kom han ikke, som sjeldent indtraf, græd hun', hvormeget hun end søgte at trøste sig med, at han ikke havde lovet at komme. En saadan Aften, da Klokken alt var en halv Time over tolv, sad Julie og græd, Sytøiet var falden ud af hendes Hænder og med ængstelig Lytten bøiede hun sig forover. Endelig hørte hun Nogen komme; „det er ham", hvi,ede hun og et Smil kom frem paa hendes Kinder. I en Fart sprang hun op og aabnede Døren uden at vide, hvad hun gjorde eller vilde; Zülich stod udenfor.

„O! er det Dem?" udbrød Julie og rakte ham Haanden.

„Har De ventet mig, Julie?" svarede Zülich syrigt og traadte ind, men Julie indsaae idetsamme, at hun

af sin Kjærlighed var ledet til at gjøre et upasſende Skridt og brød ud i Taarer. Zülich ſluttede hende med Ømhed i ſine Arme under en Strøm af Kjærtegn og ømme Navne. Med uſigelig Fryd hang Julie ſig om hans Hals; aldrig havde hun tænkt ſig denne Mulighed, her begyndte hendes kjæreſte Drømme at blive virkelige, her var Tilladelſen til at drømme videre; hun ſang, dandſede, lo og græd, talte og ſagde Intet, hendes Hjerte ſtrømmede over. Stakkels Pige! hun havde aldrig anet, at hun var Gjenſtand for Zülichs Efterſtræbelſer, med en vis Stolthed, ja næſten Fraſtødenhed havde han ſtedſe behandlet hende og kun i visſe Øieblikke, ligeſom med Vold trukket hende til ſig. Zülich var for klog til at lade ſin glødende Vellyſt komme til Udbrud, han havde ſat ſig i Sophaen og betragtede den overgivne Julie med en Faders ømme Blik. Nu og da gjengjældte han hendes lidenſkab[illegible]ge Kjærtegn og opmuntrede hende ved at tale om deres Fremtid. „Jeg er ikke rig og kan først gifte mig om flere Aar. Vi maae derfor fortsætte vort forrige Liv og opmuntre hinanden ved Flid og Strøbſomhed.“ Slige Ytringer, der kunde vidne om en inderlig Kjærlighed, der uden Lidenſkab kun ſøger ſin Gjenſtands ſande Lykke, gjorde Julie henrykt.

Carl havde imidlertid efter Alfreds Ønſke —

eller Villie — brudt med Zülich. Denne var altfor beskjæftiget til at bemærke det eller for ligegyldig til at bryde sig om det; han kom daglig hos Dahls og en skarp Jagttager vilde lettelig have bemærket, at Forholdet her havde forandret sig noget, der var indtraadt en vis Fortrolighed mellem ham og Familien, selv Ida syntes at nærme sig lidt til ham, hun coquetterede ikke sjeldent med ham, skjændte ganske uforbeholdent paa ham, naar han ikke viste hende den meest udsøgte Opmærksomhed — kort sagt, ved Hjælp af den af alle Damer saa forkjælede, lille Fugl, man kalder Sladder, vidste Alle, at Lieutenant Zülich skulde forloves med Ida Dahl, kun Alfred og Julie vidste det ikke. Tvertimod kunde man ikke nægte, at denne Sidste havde forandret sin Opførsel noget; hun tiltog sig Ret til at tale afgjørende om Zülich, paastod undertiden endogsaa med et vist Skjelmeri, at hun maatte kjende ham bedst. Julie var langt fra at være stolt, at ville hæve sig, siden Zülich havde tilstaaet hende sin Kjærlighed, men ikkedestomindre følte hun sig dog lidt mere, hun tænkte nu, hvad hun aldrig for havde tænkt, at hun dog egentlig som Sypige stod under Ida, men paa samme Tid bevægede den Tanke, at hun engang skulde være Frn Zülich, hende til at opføre sig lidt mere fremtrædende, der ved

Modsætningen til hendes forrige Opførsel let fik Udseende af Stolthed. Hos Dahls havde man strax mærket denne Forandring og naturligvis optaget den meget ugunstigt.

En Aften, da Alfred efter Sædvane besøgte sin Onkel, kaldte Fru Dahl ham og Ida ind i Spisestuen og bad ham om at invitere Carl til et Selskab og Bal i Anledning af Idas Forlovelse.

„Forlovelse?" gjentog Alfred forundret, med hvem?

„Aa Gud! bedste Alfred, det er da umuligt, at Du, som kommer her hver Dag, ikke skulde have mærket, at Lieutenant Zülich ligefra det Øieblik, han kom her i Huset, har gjort Cour til Ida. Igaar friede han og iovermorgen skal Forlovelsen declareres. See her er nu en passende Leilighed til at invitere Din og vor unge Ven."

„Og Onkel har virkelig givet sit Samtykke?"

„Ja, naturligvis," svarede Fru Dahl, lidt forundret, „hvorfor ikke?"

„Han er et skammeligt Menneske," raabte Alfred og greb Idas Haand. „Vogt Dig, gode, uskyldige Barn! han bedrager Dig! han er Dig ikke værdig."

„Men Gud Alfred, hvad? — hvorfor — hvoraf veed Du det? Hvad har han gjort?"

„Hvad han har gjort, Tante," svarede Alfred

lidt flau. „Hvad han har gjort," gjentog han stammende og søgte forgjæves et Ord, et Bevis, der for Verden kunde stemple Züljch, men han fandt Intet og maatte tie, medens han med krampagtig Heftighed trykkede Idas Haand.

„Jeg har aldrig før mærket nogen Lyst hos Dig til at bagtale Folk," svarede Fru Dahl, ide thun uvilkaarlig faldt paa den Tanke, at Alfred elskede Ida og tilføiede derpaa lidt stolt, idet hun gik ind i Dagligstuen, „men nu maa Du vide, at Lieutenant Zülich er forlovet med Ida, derfor maa Du her i Huset tale lidt mere delicat om ham."

Alfred satte sig i en stor Lænestol og traf Ida hen til sig.

„Elsker Du ham virkelig Ida? Bedrag Dig ikke, mit kjære, elskede Barn! Elsker Du ham ogsaa med hele Din Sjæl?"

„Ja," svarede Ida sagte og græd.

„Har Du tænkt Dig, at den Tid vil komme, da alle Ungdommens Roser visne hen? Det er ikke en Balcavaleer, det er ikke en Romanridder, Du skal vælge, det er en Ægtemand; den Tid vil komme, da hans sorte Haar graane og falde af, da hans friske Ansigt rynkes og tæres hen, da hans funklende Die bliver mat, vil Du da ogsaa elske ham?"

„O tie! tie stille, kjære Alfred!“

„Naar alle Illusioner svinde, naar Du ikke længer kan knuse og lykfaliggjøre ham med et eneste Blik, naar I skulle dele Livet med hinanden, vil Du da elske ham? Stakkels unge Piger! I træde saa muntre og drømmerige ind i Livet, I elske og smile saa huldsaligt i Eders Kjærlighed, men Eders Drøm er kort, I vaagne, naar Eders Hjerte brister, naar Erfaringen med sin kolde Aande puster alle Drømme bort og viser Eder Livet — som det er. — Han er smuk og mandig, han er den Første, der har gjort Cour til Dig, det var saa overraskende, han maatte gjøre Indtryk paa Dig! Han friede, fik „ja,“ thi der var jo ingen Grund til at sige „nei.“ Han kan godt have sat alle Dine Tanker i Bevægelse, han kan godt have bemægtiget sig Din hele Sjæl, uden at Du derfor elsker ham. Søg i Dit Hjertes allerinderste Krog, hvor maaskee den rette Følelse ligger skjult og uændset — overskyllet. Du kan ikke elske ham, Ida, han er slet.“

„Hvad har han da gjort,“ hviskede Ida grædende og kastede sig om hans Hals.

„Ja — hvad har han gjort?“ raabte Alfred, stampende med Foden, idet han reiste sig — „hvad saamange unge Mennesker gjør — Kaadhed, der kan

tilgives og rettes — men han er slet — han er slet!"

Ydersk ophidset, hvilket sjeldent skeete, greb Alfred sin Overfrakke og gik. Hvad Idas Følelse for Zülich angik, havde han ikke feilet; det var gaaet hende, som saa mangen anden ung Pige, hun havde hengivet sig til denne ubestemte Følelse, som enhver smuk Mand kan opvække i en ung Piges Bryst, naar han vil; hun havde antaget den for Kjærlighed og forlovet sig. Nu, da Alfred var gaaet, var hun vel noget forvirret, hun græd, men hendes Taarer gjalt dog mest Alfred, mod hvem hun for første Gang følte en vis Bitterhed. Saasnart han havde lukket Døren og stod i Gangen, betænkte han sig et Øieblik og gik derpaa op ad Trappen istedetfor nedad, idet han mumlede ved sig selv: „Nu vil jeg tale med Jomfru Nielsen!" Han var allerede kommen op ved Trappens Ende, da han pludselig stod stille; han hørte en grædende Stemme fra Zülichs Værelse, det var Julie. Idet Fru Dahl aabnede Døren til Dagligstuen, hvor Julie sad, havde denne hørt hendes Ord om Zülichs Forlovelse med Ida og var strax ilet ud af Værelset, neppe skjulende sin Bevægelse. „Zülich! Zülich! Du har bedraget mig," lød Julies Stemme. Alfred standsede.

„Men min bedste Pige! hvor kan Du troe det?“ svarede Zülich. „Jeg har gjort Cour til den Tos, det var jeg jo nødt til, jeg kom der jo daglig i Huset. Jeg kan dog ikke gjøre for, at de dumme Mennesker strax bygge Luftcastteller. Ja — jeg kan give Dig et Bevis paa min Uskyldighed. Du veed, at det om otte Dage er min Fødselsdag, jeg har bestemt, at vor Forlovelse skal declareres den Dag og — her er Ringene.“ Alfred sank ned paa Trappen næsten bevidstlos; Samtalen hørte op, men han mærkede, at Nøglen strax efter blev dreiet om i Zülichs Dør. Han reiste sig hurtigt for ikke at sees af Nogen, men Døren gik ikke op, den var lukket ilaas. Med Hænderne tæt knugede sammen over Panden sad han paa Trappen, det var ham som om hele Verden var uddød, som hele den brogede Masse, der før var ham saa kjær, som han saa gjerne vilde ordne, medeet var sunken sammen i en graa Taage, hvor han selv forsvandt. Hans Tindinger bankede voldsomt, medens hans Hjerte næsten ikke slog, han ventede og vidste dog ikke hvad. Saaledes havde han omtrent siddet en Time, da et undertrykt Skrig vakte ham, det var Julie, der gik ind paa sit Værelse Som en Afsindig styrtede han nedad Trapperne og ilede hjem.

Næste Dag, da Carl om Formiddagen kom op

for at besøge Alfred, fandt han ham liggende i Sengen. Han havde midt om Natten faaet et Anfald af Blodstyrtning, der først var bleven standset om Morgenen. Lægen havde nylig forladt ham. Han sov, medens hans Værtinde, en venlig gammel Kone, omhyggeligt vaagede over ham. Carl saae sig forundret om i Værelset, som om han søgte Aarsagen til Alfreds Sygdom; den gamle Kone nikkede betydningsfuldt med Hovedet og forlod Værelset. Carl satte sig ved Alfreds Seng og betragtede hans Ansigt, som han næsten ikke gjenkjendte; det ellers saa rolige og blide Udtryk havde vexlet med en forunderlig Slaphed, en gullig Farve og de indfaldne Øine kunde let give Formodning om, at han var død. Carl blev selv angst, skjøndt han hørte ham drage Aande, og lagde sin Haand paa hans Pande; den var glødende varm. Efter et Øieblik aabnede Alfred Øinene, men kjendte ikke Carl. Alfred var aldrig bleven sig bevidst, at han elskede Julie, derfor var Slaget ham dobbelt i det Øieblik, han opdagede, at hun elskede en Anden. Han havde aldrig mærket, at hans Tanker længst og helst dvælede hos hende, og hans Følelse vilde rimeligvis aldrig have kunnet gjøre sig gjældende, hvis ikke en ydre Omstændighed var traadt til. Han var langtfra følesløs, men det gik ham, som alle Philo-

sopher, der ikke tillige ere Digtere, Tanken er deres egentlige, aandelige Liv, medens de kun kjende deres egne Følelser, forsaavidt som Benbrud eller anden corporlig Ulempe er disses Aarsag. Saadanne Mennesker kunne endogsaa overordentlig let lade sig henrive af deres Følelser, og ganske hengive sig til dem uden selv at mærke det; deres Bevidsthed halter. Førstegang Alfred traf Carl, maatte denne næsten ganske føre Conversationen, han selv var for beskjæftiget med at see paa ham og gjennemtænke hans Ord, han viste sit Venskab ved at optage Carls Væsen i sig, aldrig ved at meddele ham sit eget og først da han var skilt fra ham, opdagede han, at han holdt ret inderligt af ham. Saaledes var det ogsaa gaaet ham med Julie; den Tanke, at han elskede, vilde have bragt ham et Smil paa Læberne, og at Gjenstanden var en Sypige, vilde maaske have tvunget ham til at benægte Følelsens Sandhed, men nu, da han elskede haabløst, opløste al hans Tænkning sig til et forvirret Chaos, der kunde have bragt ham til Vanvid, hvis ikke Naturen havde givet Smerten Luft i et Saar.

Carl var imidlertid ikke til at bringe fra Alfreds Sygeleie. Skjøndt denne aldeles ikke kjendte ham eller i mindste Maade syntes at bryde sig om ham,

var det ham dog en Lettelse, næsten en Glæde at vise sin Ven en Omhyggelighed, der ikke blev paaskjønnet; trods den gamle Kones Indvendinger, der næsten følte sig fornærmet, rykkede Carl ind til Alfred, tilbragte hele Dagen ved hans Seng og sov om Natten paa hans Sopha. Efter en otte Dages Forløb begyndte Alfred at komme sig, hans Søvn blev længere og roligere, hans Blod circulerede langsommere og mere regelmæssigt, hans matte, sløve Bevidstløshed afløstes af milde Feberphantasier, ja i visse Øieblikke kjendte han endogsaa Carl, men naar han da begyndte at ville forklare sig Sammenhængen med sin Sygdom, sank han atter tilbage. Tingen var saameget farligere som Ingen her kjendte Forholdet og kunde hjælpe ham at ordne hans Tanker.

En Dag modtog Carl en Invitation fra Etatsraad Dahl til Bal. I første Øieblik bestemte han sig til at gjøre en Undskyldning, den vilde jo være saameget mindre betydende, som Alfred jo siden kunde indføre ham, men Tanken om Bal, Tanken om Ida, bragte hans fyrige Blod i Bevægelse, han modtog den.

Saasnart Alfred vaagnede, fortalte Carl ham med et glædestraalende Ansigt, at han skulde til Bal hos Dahls; Alfred betragtede ham et Øieblik forundret, greb derpaa om Sengekanten, som om han

vilde op, men fik idetsamme et nyt Anfald af Blodstyrtningen. Ved hurtig Lægehjælp blev den standset, men Alfred laa atter ganske bevidstløs.

Klokken syv Balaftenen stod Carl i Entreen hos Etatsraadens, han var inviteret til Thee og vidste naturligvis ikke, at man i Kjøbenhavn ikke kan være bekjendt at drikke Thee før otte. Han traf derfor ikke et Menneske, da han traadte ind i Spisestuen, heller ikke i Dagligstuen, lidt forundret marscherede han videre, overalt var der oplyst og elegant decoreret, men intet Menneske at see. Det var førstegang han i Kjøbenhavn var i en Familiekreds; vel havde han hørt megen Tale om den herskende Stivhed og Fornemhed, om hvorlunde man kom i Selskab for at sige — Ingenting og til Bal for at gjøre Cour til Husets Døttre, men Erindringen om Ida havde bestandig fyldt ham Etatsraadens Balsal med unge, livlige Mennesker, der kom sammen for at dandse og tilnods ogsaa gav de Gamle en Svingom med til Tak for Ballet, og nu — her var ikke et Menneske, han maatte altsaa være kommen for tidlig. Lidt ærgerlig besluttede han ved sig selv, at han vilde straffe hele Balselskabet med en imponerende Stolthed og denne saatidt omtalte, veltalende Taushed. „Det er altsaa kun Narre," sagde han til sig selv, idet han korsede sine Arme

over Bryſtet og med et ſpodſk Smil gav ſig til at betragte et Maleri, der hang over Pianoet. „Det er jo Ida! Hvor hun er bleven ſmuk! men hvis Portrait kan det være, der ſkjules bagved det Silkeomhæng?“ mumlede han og traf en Tabouret frem, ſom han ſteg op paa. Med Haanden ſtøttet mod Væggen ſtod han, heldende ſig ind over Pianoet, og betragtede Idas Portrait; alle gamle Minder luede igjen op i hans Bryſt, de deilige, gule Lokker vare forſvundne, men han fik ikke Tid til at anſtille nogen Sammenligning mellem før og nu, ſaa aldeles henſunken var han i Betragtningen af Portraitet. Men nu det andet — han ſkulde lige til at løfte en Flig af Forhænget, da en fin, lidt biſter Stemme idetſamme lød bagved ham: „Værſ'go og lad være.“ Carl ſprang ned af Stolen, ſom om han var ramt af Lynet; foran ham ſtod Ida blusſende rød af Vrede, hvad ſkulde han gjøre? han vilde lige til at ſtyrte ud af Døren for aldrig mere at komme igjen, da Ida fortſatte: „Det var bedre, at De gik ind og hjalp Moder med Ordningen af Theeteiet, hun har ventet længe paa Dem.“

„Hvad behager?“ ſpurgte Carl opirret og dreiede ſig om, ſaa at Lyſet fra Lampen faldt paa hans Anſigt.

„Men Gud! det er jo Carl,“ udbrød Ida, ſom

forhen havde antaget ham for en Leietjener, da hun umuligt kunde antage, at Nogen vilde komme Klokken syv til Bal, og selv forvirret ved denne Overraskelse fastede hun sig leende om Halsen paa ham. „Og jeg troede, at Du var en lille Dreng. Men kjendte Du mig ikke igjen?"

„Jo, Froken," svarede Carl langtrukkent og traadte et Skridt tilbage, medens han vedblev at betragte hende.

„Hør Carl! Du maa ikke være vred paa mig," sagde Ida efter et Øieblikks Betænkning med denne elskværdige Naivitet, som kun tilhører Ungdom og Uskyld. Derfor seer man den aldrig mere i Kjøbenhavn, thi den gamle Tidsregning: Børn, unge Piger og tilsidst fuldt udviklede Qvinder er her afløst af: forkjælede Unger, Skoletøse og vorne Damer, og lykkes det undertiden vort Theaters Kunstnerinder at give os en Skygge af den, da harmes Kjøbenhavns snørte Naturbørn over denne Affectation. Ida var efter alle gamle Tanters Mening slet opdraget; forgjæves havde man sagt hende, at hun ikke maatte holde af Holbergs Comedier — det er mod Anstændigheden. Det er ikke Poesie. Det er Noget, der kun passer sig for Tjenestepiger — forgjæves havde man rettet og forbedret paa hende, hun var og blev ikke Andet, end en ube-

tydelig, lille Landsbypige. Ikkedestomindre var hun bleven feteret af en særdeles smuk Lieutenant, der var nærved at blive Capitain, men det er Faderens Skyld, sagde man, og dennegang havde man Ret. Etatsraad Dahl var nemlig en rig Mand, og en sparsom Mand; han beboede vel en smuk Etage, men han gjorde aldrig Selskaber, han tænkte kun paa sine Forretninger, sine Titler og sine Penge. — Konen, ja hun skulde sørge for at arrangere hans Spilleparti, og gjøre Visiter hos Conferentsraad A. og Geheimeraad B. og saa opdrage Datteren.

Carl vidste i sin Forlegenhed ikke, hvad han skulde svare, men Ida tog ham ved Haanden og traf ham med sig. Idetsamme hørtes fra Spisestuen hurtige, faste Trin og Stoien af en Sabel, Zülich traadte ind, klædt i fuld Galla. Han var virkelig smuk i Aften, den glimrende Uniform viste ret hans udmærkede Figur, det mandige, raske Ansigt var endnu smukkere ved et eiendommeligt Udtryk af Alvor; han vilde have været enhver Qvindes Stolthed — kun netop ikke Idas. Hun isnede, da han traadte ind, og med en hende aldeles uvant Usikkerhed, præsenterede hun de to Herrer for hinanden.

„Jeg kjender godt Wandler," svarede Zülich med

et meget venskabeligt Smil. „Det er endogsaa en af mine Venner."

„Nu smigrer De mig," svarede Carl med et yderst ironisk Smil, og bød Ida Armen for at føre hende ind i det andet Værelse.

Neppe var Døren lukket efter dem, før Julie traadte ind; et Øieblik blev hun staaende for at betragte Zülich. Et vidunderligt Smil, fuld af skjærende Smerte, lagde sig om hans Læber, da han saae Julie, men da hun idetsamme slyngede sin Arm om hans Hals og kysfede ham, forsvandt det, og for et Øieblik luede den gamle, lidenskabelige Lyst op i hans Blik. „Aldrig har jeg seet Dig saa smuk før," sagde hun, og kysfede ham paany, medens hun halv ængstlig betragtede de vexlende Udtryk i hans Ansigt. Det var som om mættet Vellyst pludselig indjog ham en uimodstaaelig Væmmelse, og med iskold Rolighed greb han hendes Haand, medens han pegede op paa Idas Portrait.

„Det har jeg aldrig seet før," svarede Julie.

„Og her hænger hendes Forlovede, men først om nogle Timer tages Forhænget bort," sagde Zülich og løftede idetsamme det grønne Silkegardin. Det var hans eget Portrait i samme Størrelse og Form som Idas. Julie dreiede sig hurtigt om for at spørge om Sammen-

hængen, da Zülich med et stolt Buk engagerede hende til 2den Dands, og forlod Værelset. Med en krampeagtig Bevægelse mod Hjertet ilede Julie op paa sit Kammer.

Carl var imidlertid atter kommen i misanthropisk Lune, thi Ida havde siden Zülichs Ankomst aldeles forandret sin Opførsel. Hun var taus og næsten frastødende imod ham. Han vidste ikke rigtig, hvad han skulde troe; Alfreds Harme over Zülichs Fremfærd havde ogsaa smittet ham, dertil havde han følt sig saa forunderlig overrasket ved at see ham optræde her under en saadan Maske, at han i første Øieblik havde behandlet ham lidt uoverlagt, men hvorfor skulde Ida bryde sig om det? Han tænkte bestandigt over det, og vilde hvert Øieblik til at tale med Ida om det, men hun undgik ham. Imidlertid opnaaede han dog sin Hensigt, det spodske Ansigt, han satte op, og den haardnakkede Taushed, han vedligeholdt, imponerede virkelig, og Ingen anede, at den dog i Grunden var paatagen. Vel kjedede Carl sig, thi det er jo rigtignok et ubehageligt Syn, at see sine gode, gamle Kammerater, som man saa tidt har slaaet en gemytlig Sladder af med, gaae omkring som Mumier og læspe haltende Floskler frem om Poesi og Dyd og andre ætheriske Emner, medens Damerne i deres Fryd al-

deles glemme sig selv, og afsløre deres hele ulogiske Tænkning for ikke at faae Udseende af Gjæs — ja han maatte jo kjede sig, men ikke desto mindre følte han sig dog saa underligt stemt, saa glad, som om Livet først ret begyndte for ham idag. Han dandsede slet ikke, men stod under Dandsene fordetmeste mellem nogle ældre Damer, som han converserede med magesløst Liv, medens hans Tanker sløi hele Dandsesalen rundt, og Hovedet uvilkaarligt bevægede sig efter Musiken. Senere hen paa Aftenen, da man omtrent havde afspist, kom Fru Dahl hen til Carl og spurgte til Alfreds Befindende. Carl fortalte nu vidt og bredt om hans Sygdom, indtil Fru Dahl afbrød ham: „Ja, saasnart han nu begynder at komme sig, vil jeg op at see til ham. Jovrigt er det ret godt, at han ikke er her i Aften, det vilde jo have været ham et haardt Slag."

Carl vilde just yttre sin Forundring over denne, som det syntes ham, vidunderlige Bemærkning, da Etatsraaden idetsamme udbragte en Skaal for Lieutenant Zülich, hvis Forlovelse med Ida han derved declarerede. Herrer og Damer stimlede nu sammen om det unge Par, Carl greb mekanisk sit Glas og fulgte Strømmen. Ida stod ved Zülichs Side og modtog Gjæsternes Lykønskning, hun var undseelig og

stirrede med pinlig Uro ned paa Gulvet, medens hun ligegyldigt holdt sit Glas frem. Idet Carl klinkede med hende og med et underligt veemodigt Udtryk hviskede: jeg ønsker Dem til Lykke, slog hun Øinene op, og saae paa ham med et eiendommeligt, interessigende Blik; hun følte sig saa ligegyldig mod Alt, hvad der omgav hende, hun var forlovet, altsaa elskede hun sin Kjæreste, og alt Andet maatte da være hende koldt og ligegyldigt. Intet Ord, ingen Tanke kan finde Udtryk for denne Følelse, det er som naar en for stærkt spændt Streng paa en Violin pludselig, istedetfor at springe, dreier Skruen rundt og i eet Secund gjennemløber alle Scalaens Toner, og ender i en forvirret mumlende Lyd. En saadan Følelse kan kun tolke sig i et Blik, men dette Blik forstaaes aldrig, naar det ikke kan gjengjældes. Carl følte sin Haand zittre, han var nærved at tabe sit Glas. Anden Gang stod han i Begreb med at gaae, men atter blev han; hvorfor skal jeg gaae? — hvorfor skal jeg blive? tænkte han, men stillede sig dog ind i Dandsesalen i en Vindues fordybning, og betragtede de Dandsende.

„De dandser ikke?“ spurgte en Herre ham.

„Nei, jeg trænger ikke til Motion,“ svarede Wandler ligegyldigt, „og hvad er vel den Springen og Hoppen Andet, end Motion.“

„Saa maa De være meget prosaisk," svarede den Anden, „jeg springer ikke, jeg hopper ikke — jeg dandser. Musiken bringer alt mit Blod til at dandse, ja De forstaaer ikke, hvilken Nydelse det er, saaledes at flytte sine Fødder i Takt med Tonerne."

„Aa jo," svarede Carl vranten, „jeg har ogsaa dandset, men —"

Ida inclinerede idetsamme for ham, han dandsede, og neppe var han kommet Gulvet en halv Gang rundt, før han var Dandser med Liv og Sjæl. Han gik strax hen for at engagere sig en Dame; idet han gik rundt, yttrede en Herre til sin Dame: „til Dands behoves Kjærlighed" „og til Kjærlighed behoves Dands," svarede Damen, Carl vendte sig om og raabte leende: „og til Alt i Livet behoves Kjærlighed og Dands," og dermed dandsede han hele Natten.

Julie var ilet op paa sit Værelse; i sin Balpynt havde hun kastet sig paa Sophaen og sad hele Natten stiv uden at røre sig. Et Slag havde ramt hende, som hun ikke kunde fatte, „det er forbi! — nei det er umuligt," svarede hun sig selv, og knugede sine Hænder sammen. Ingen Taare græd hun, med et tørt, brændende Blik stirrede hun frem for sig, „umuligt! umuligt," hvisked hun og lænede sig tilbage i det ene Sophahjørne. Musikken begyndte, med et smerteligt Suk

foer hun sammen, hun lyttede, hun syntes, at Forsoningen var skeet, at Alt var godt igjen, hun græd, og medens den ene Taare vidskede den anden bort, sov hun ind.

Først Klokken otte om Morgenen vaagnede hun. Et ubyggeligt Mørke herskede i Værelset, thi Lyset kunde ikke bane sig Vei igjennem det mørke Rullegardin, medens de rullende Vogne og Tumlen paa Gaden underrettede om, at det var Dag. Julie var ganske kold, hun var bleven vækket ved en Støi fra Zülichs Værelse, hun hørte Nogen bevæge sig derinde, og ilede nu, sig selv kun halv bevidst, derind. Her var Alt i Uorden, Sophaen var stilt ad og stablet op mellem Stole, Borde og Speile o. s. v., og midt imellem Alt dette stod en stor, robust Bondekarl i en uldsen Nattrøie og gabede. Julie saae sig forundret om, og spurgte om Zülich ikke var hjemme.

„Nei, lille Froken, han boer her ikke mere," svarede Karlen, „og nu er jeg sendt hen for at besørge Tøiet."

„Han boer her ikke mere," gjentog Julie, som om hun ikke havde opfattet Meningen af de Ord, hun hørte; „hvor boer han da?"

„I Laregade, lille Froken, men see! dersom de vil besøge ham i Dag, saa er han nede i tre Hjørter.

— Det var da en underlig Een, hun," fortsatte han, da Julie var gaaet, „sikke hun gloede paa mig."

Julie var en Skolelærerdatter fra det sydlige Sjælland; kort før hendes Faders Død var hun kommen til Kjøbenhavn for at lære Skræderskyning og da hun efter Faderens Død ikke godt kunde opholde sig hos sin Moder, der, uagtet al den Understøttelse, Sognets Beboere i Erindringen om deres saa afholdte Degn ydede hans efterladte Kone og Børn, dog sad i knappe Omstændigheder, var hun tvungen til at søge sit Ophold i Kjøbenhavn. Lykken var hende gunstig og skaffede hende et Par Huse at sye i og snart erhvervede hendes stille, sædelige Opførsel, hendes Tækkelighed og Flid hende flere. I Begyndelsen følte hun sig vel ulykkelig og forladt, men lidt efter lidt, især efterat hun kunde sende sin Moder en lille Understøttelse, var Kjøbenhavn bleven hende kjær. Ofte tænkte hun sig tilbage i de Øieblikke, da hun under Taarer tog Afsked med sine Forældre, da hun paa det høie Fragtmandslæs en taaget Morgen kjørte forbi Frederiksberg Slot — o! hvilke Følelser, hvilke urokkelige Forsætter, hvilke hellige Løfter gav ikke hendes Hjerte til Gud, til hendes Fader, til hende selv, da de to gamle Forældre tog hende imellem sig og førte hende ud til Vognen! hvor bankede ikke hen-

des Hjerte, da den store, skumle, ubekjendte By rullede op for hende, hun følte Alt vakle under sig, hun saae paa den store, firskaarne Fragtmand, der med phlegmatisk Ro pidskede paa Hestene, det var den Eneste, hun kjendte af alle disse mange Mennesker, og han var saa kold og saa rolig, han kjendte jo alle de Andre og brød sig ikke om hende, hun pressede de smaae Hænder sammen over Tinene og græd, det femtenaarige Hjerte slog saa beklemt. Hver Aften, naar hun gik i sin Seng, faldt hun i Søvn under en Drøm om sit Hjem og hver Morgen, naar hun stod op, sendte hun i Tanken en glad Hilsen til sine Forældre, det er den bedste Tanke, Barnet eier og naar det mister den, begaaer det den første Brøde. Da hendes Fader var død, havde hun grædt, grædt saaledes som kun Barnet og Digteren græder, Taarer fra Hjertet — hun havde grædt medens hun smilende afterrede Moderens Taarer.

En Sommeraften, da hun spadserede med een af sine Veninder, havde hun seet Zülich — og hun elskede ham. Hun tænkte *aldrig* paa ham, hun havde intet Ord, intet Blik fra ham at gjenkalde sig og dog var han i hver hendes Tanke, dog omsvøggede han hende i hver hendes Gjerning. Han havde lært hende, hvad hun skulde skrive til sin Moder og Se-

ster, naar hun ikke havde Andet en Taarer og Længsel. Hvis hun aldrig havde seet ham mere, vilde hun have smilet hele Livet igjennem, aldrig leet, aldrig grædt.

Hos Dahls saae hun ham igjen, han talte til hende, men koldt og fornemt. For første Gang dukkede en Følelse op i hendes Hjerte, der ikke var reen, det var hende en bitter Skuffelse, da hun følte, at hun elskede, og naar han undertiden midt i det afmaalte Væsen, hvormed han omgikkes hende, sendte hende et Blik fuldt af inderlig Kjærlighed, faldt der hende en giftig Perle i Bægeret. Det var umuligt, at hun kunde elske ham, vil Du maaske sige, min Læser, men husk paa at hun ikke vidste, hvad Du veed og hun selv havde seet ham, medens Du kun kjender ham igjennem min fattige Pen, men det indrømmer jeg Dig, at havde han været reen og uskyldig, som hun var, da kunde hendes Kjærlighed ikke have kostet det Dyrebareste, hun eiede, Tanken om hendes Moder. Et slet Menneske kan ikke elske, den inderlige, dybe Kjærlighed kjender han ikke, det er kun Lidenskab; kunde man derfor kjende et Menneskes Kjærlighed ret, da kjendte man ham selv. Vogt Dig derfor, naar Du elsker! kjend den ret, Du vil gjenelskes af, thi hvert Ord, han siger, bliver Dit og det er langt

vanskeligere at rense det end ikke at smittes af det. Saaledes gik det Julie, skjøndt Zülichs Ord vare skjønne og gode, skjøndt hans hele Væsen var fint udtænkt og skuffende udført, havde dog hans blotte Nærværelse en slet Indflydelse paa hende. Talte han om hendes Moder og Søster, skeete det vel med Varme, som om han selv maatte være den kjærligste Søn, men ikkedestomindre bragte han altid Julie til at tænke: hvad vil han synes om min simple Moder?

Og nu — da hun stod forskudt og vanæret af ham for hvem hun søgte at fjerne Tanken om sin Moder — et Øieblik stod hun i Begreb med at forlade Kjøbenhavn og fortælle sin Moder Alt, men hun var ikke stærk nok til dette Skridt. „Nei aldrig," raabte hun og hævede sit Hoved stolt i Veiret, men lidt efter lidt sank det atter ned, hendes Øine fyldtes med Taarer. „Jeg kan ikke," hvislede hun og sank atter tilbage paa Sophaen. Hun elskede ikke Zülich meer saaledes som før, thi en forstødt og vanæret Qvinde elsker ikke mere, hendes Følelse er forandret i dens inderste Grundvæsen. En sandselig Lidenskabelighed danner Kjernen, hvorom Egoisme, saaret Stolthed og Hevnlyst danner Skallen. Det gik Julie, som det gaaer enhver vanæret og forsmaaet Qvinde i de første Øieblikke, hun troer paa Intet mere, da hun

ikke kan troe paa Kjærligheden; hun kan tigge, hun kan trygle paa sine Knæe om den Mands Kjærlighed der har vanæret hende, og vil Du spørge hende: hvorfor? da vil hun svare Dig: for at hævne mig, hun kan slynge sin Arm med djævelsk Vellyst om hans Hals, medens hun stikker ham Kniven i Hjertet. Men vi have jo seet mange ophøiede Qvinder bære deres Smerte med stille, ædel Resignation, vil Du sige, min Læser, men jeg troer Dig ikke, Du har først seet dem, naar Tiden har lægget deres Saar — saa have vi læst det i mange Bøger, vil Du blive ved, men jeg har ogsaa engang læst i en Bog, at Jorden var „flak som en Pandekage" og det er dog unegtelig Løgn.

En otte Dages Tid efter Ballet hos Etatsraadens var Alfred næsten rask. Han maatte imidlertid endnu bestandig holde Sengen, da han var meget mat; han talte ikke, men laae næsten altid hensunken i en let Slummer. Carl havde ikke forladt ham, han havde flyttet sit Studerekammer ind ved Alfreds Seng og forblev der. Ofte naar Alfred saaledes laa og slumrede, hørte Carl op at læse og betragtede ham med et veemodigt Ansigt. „Jeg holder meget af Dig," sagde han ved sig selv og strøg Alfreds lyse Haar

fra hans Pande og derpaa gav han sig atter til at læse.

En Søndag Formiddag sad Carl ved Alfreds Seng og læste nogle Digte høit for ham; Alfred slumrede tilsidst ind og Carl holdt derfor op med at læse og henfaldt i Drømmerier. Døren til Sovekammeret gik sagte op og Fru Dahl traadte ind med Ida. Carl fik pludselig Liv, han reiste sig og trippede dem imøde paa Taaspidsen, og nu fulgte en sagte Conversation om Alfreds Befindende og om hvorlunde Carl havde opslaaet sin Bopæl heroppe under hans Sygdom. Fru Dahl fortalte nu, at det var Alfreds Geburtsdag idag, og at hun derfor havde besluttet at celebrere den oppe hos ham, da hendes Mand og Zülich vare tagne paa Landet, og dermed begyndte hun at udpakke Chocolade af sin Muffe og satte en liden Kurv med Kage paa Bordet. „Men nu maa jeg ned til vor Værtinde," sagde hun muntert og trippede igjennem Alfreds Læseværelse nedad Trappen.

„Saa det er Alfreds Geburtsdag idag?" spurgte Carl høit og gav sig til at undersøge Kurvens Indhold. Ida havde nemlig strax da hun bemærkede Carl, trukket sig tilbage til Læseværelset. Det var egentlig hende, der havde arrangeret dette Chocolade-

selskab; under Spadseretouren derhen havde hun bestandig tænkt: Carl er der vist, men da hun traadte ind og saae ham, blev hun ikkedestomindre betydelig overrasket og forvirret. I Læseværelset havde hun lagt sit Tøi og kastet et lille Blik i Alfreds Speil, men det var for lidet, hun kunde ikke rigtigt see, hvorledes den sorte Silkekjole klædte hende. Hun stod nu i Begreb med at gaae ind i Sovekammeret, da Carl tiltalte hende, og havde efter et kort Overlæg fundet det passende at behandle ham meget koldt, men da hun kom paa Dørtærskelen og saae, hvad han var ifærd med, glemte hun hurtigt sin Beslutning.

„Du maa ved Gud ikke spise alle Kagerne," raabte hun og snappede ham en halv Kage ud af Munden.

„Jo det veed Gud jeg maa," svarede han leende og snappede Kagen tilbage. „Jeg er jo Kjæledægge." Og nu begyndte de at skjændes om Kagerne. Saadan gaaer det altid; naar man er halv Barn iforveien, bliver man det ganske, naar disse lyriske Præludier begynde, som indlede Kjærligheden. Hertil kommer den eiendommelige Lyst hos alle Mennesker, til at sætte sig tilbage i den Livsalder, der har været den meest indholdsrige, der har fængslet os meest — hvormangen gammel Cavaleer seer man ikke gjøre sig

al Umage for endnu at spille den graciøse Laps, hvormange Oldinge vilde ikke agere kraftige Mænd, hvormange gamle Skuespillerinder lade sig ikke sminke og udstoppe for at være 16 Aar i nogle Timer, ja og naar endelig Alt taber sig, naar Oldingen mister det Sidste, han eier, Erindringen, da begynder han instinktmæssigt ligeforfra paa sit Liv for at finde det Sted, han holdt mest af, men han døer gjerne den Aften han om Morgenen red paa Kjephesten — Naturen lader sig ikke spotte. Naar man derfor seer et Menneske, der med Affectation stræber at hensætte sig i en Alder, han ikke har naaet, kan man rolig slutte, at hans foregaaende Liv har været tomt og indholdsløst.

Under Samtalens Løb spurgte Ida Carl, hvorfor han ikke havde dandset mere?

„Jeg holder ikke af det," svarede han.

„Da holdt Du dog meget af det i gamle Dage."

„Ja naar jeg dandsede med Dig — omkring Høstakkene og Du sang."

„Du har endnu ikke glemt Dine Barndomsminder."

„Minder?" gientog Carl forigt, „de blive aldrig mine Minder. Det er den Tid jeg bestandig lever i. Har Du da glemt den? — Kan Du huske den Aften, da jeg skulde reise om Morgenen? Vi gik om

Aftenen, da Klokken var Ti, gjennem Haven hen paa Skrænten og satte os der under den store Tornebusk, hvor vi saa ofte havde siddet. Alt var stille, Myggen surrede nu og da forbi, men langt bort drønede Østersøen saa huult som aldrig før. Jeg lagde mit Hoved i Dit Skjod og stirrede op paa Himlen, medens Du sang for mig. Dengang var jeg saa underlig glad, men hvorfor blev vi da ikke siddende der altid?"

„Nei, svarede Ida, som om hun endnu følte sig stødt, Du vilde jo kysse mig."

„Dengang var De jo ikke forlovet, Frøken," svarede Carl lidt haanligt, idet han ligesom vaagnede af en Drøm. Ida brast ud i Graad, fra det Øieblik hun var bleven forlovet med Zülich og til nu, havde hun gjennemgaaet den ene Forandring efter den anden. Da Zülich friede, blev hun glad og fortalte sig selv og sine Veninder, at hun var saa lykkelig, som Nogen kunde være; efterhaands som Declarationsdagen nærmede sig, foresatte hun sig at ville blive alvorlig, hun meente ogsaa at have vist sig som en betænksom Husmoder ved at faae Carl inviteret, da det ellers vilde vare længe, inden der igjen gaves en saa god Anledning. Men da Carl kom, glemte hun Alt og var helst sprungen omkring med ham igjen i den grønne Mark, hvis ikke Zülichs Indtræden idetsamme

havde erindret hende om hendes nærværende Forhold. Siden deres Forlovelsesdag havde hun følt en vis Sky for Zülich, han forekom hende saa kold, at hun næsten blev angst, hvergang han traadte hen til hende. Hun var allergladest, naar hun om Aftenen gik i Seng og uforstyrret kunde overgive sig til Tanken om Carl, hun tænkte tilbage paa den Tid, da hun hoppede omkring med ham paa Strandbredden og hendes Phantasering endte gjerne med en liden Trækning i Haanden, som om hun endnu følte hans varme, faste Haandtryk Idas Tilstand var ikke undgaaet Zülichs Opmærksomhed, men han var for klog til at søge at gjenvinde Noget hos hende, han behandlede hende med en Finhed og Delicatesse, saa at hun kun sjelden maatte komme til at tænke paa at de vare forlovede, medens han allerede flere Gange med Forældrene havde talt om Brylluppet, der skulde staae, saasnart Ida var fyldt atten Aar. Da Carls Ytring nu pludselig rev hende midt ind i de hende saa ubehagelige Forhold, kunde hun ikke tilbageholde sine Taarer, men Alfred, som var vaagnet strax under deres første Mundhuggeri og med et Smil havde betragtet dem under deres følgende Samtale, gav sig nu tilkjende og ved den milde, rolige Maade, hvormed han ledede Samtalen, glemte snart Begge det

Passerede og begyndte forfra. Ved Alfreds Mægling bleve de enige om altid at sige „Du" til hinanden og da Fru Dahl kom med Chocoladen var Ida i sit gamle, gode Lune igjen.

Alfred kom sig snart af sin Sygdom, men da han igjen gik ud og besøgte de Familier, han kom i, vakte han den største Forundring. Den elskværdige, barnlige Philosoph, der før saa ofte med Mildhed havde givet sine broderlige Raad, der forhen var bleven betragtet som den ledende Aand i Alt, hvad der var ædelt og stort, var forsvunden. Hele Timer kunde han sidde og gruble, men det salige Smil, man altid før havde seet paa hans Læber, var borte og naar Nogen tiltalte ham og førte ham ind i en Conversation, hørte man ikke mere disse kjærlige og undskyldende Undersøgelser om Grundene til, hvad der var skeet, der ofte før havde forsonet Folk med hinanden, han dømte med bitter Strenghed og Ufølsomhed, og Folk, hvis Skyggesider han før havde overseet og søgt at udslette, forfulgte han nu med skaanselsløse Sarcasmer. Han havde hidtil levet sit Liv i Tankens kolde Hjem; han havde stræbt opad for at vinde Lysets Klarhed uden at ane den Fylde og Skjønhed, som Kjærlighed udbredte under ham. Og da han første Gang erfarede det, var hans Er-

faring en Skuffelse. Det var ham, som om disse salige Følelser nagede ham; han begyndte at tænke paa Julie, ikke at lade sine Tanker beskjæftige sig med hende, men at tænke paa hende og naar han forsøgte at bringe sig og hende i Forhold til Verden, følte han, at der ingen Forbindelse gaves, han forekom sig et unyttigt, forglemt og nu forskudt Led, han fortvivlede. Carl og Ida vare de Eneste, han syntes at holde af; naar han besøgte Dahls, tog han i Almindelighed Carl med og Besøget skeete da paa den Tid af Dagen, da hverken Etatsraaden eller Zülich var der. Alfreds Nærværelse lagde nu rigtignok Baand paa de to unge Menneskers Overgivenhed, men den rolige, aabenhjertige Samtale, de førte, lærte dem ret hinanden at kjende, og udviklede en dyb, inderlig Kjærlighed af deres gamle Legekammeratskab. Alfred saae det og glædede sig, han anvendte al mulig Omhu for at uddanne deres Følelser uden nogensinde at vække dem til Bevidsthed for Tiden. Paa bestemt Dag og Klokkeslet kom han med Carl, aldrig udeblev han, men heller aldrig kom han udenfor den Tid og det er netop denne Regelmæssighed, der styrker den egentlige Følelse og hæmmer dens mere farlige Sider. Længsel og Phantasi er vel Kjærlighedens poetiske Duft, men hvor ofte er det ikke

hændet, at selve Længslen er bleven os kjærere end dens Gjenstand og at Phantasien saalænge udsmykker os et Billede, at Originalen kjeder os.

En Aften var Alfred og Carl inviterede til Etatsraadens. Alfred sad og gyngede i en Lænestol, fordybet i egne Betragtninger, da Zülich traadte ind. Alfred rødmede, strøg Haaret fra Panden, men sendte ham derpaa et saa stolt og gjennemtrængende Blik, at Zülich blev staaende, som forstenet. Etatsraaden, der saae det, blev ganske rød i Hovedet af Vrede, men Alfred lod sig ikke forstyrre; efterat han et Øieblik havde betragtet Zülich, vendte han sig om til Etatsraaden og begyndte:

„Jeg takker Dig, Onkel. Du har lært mig, hvorledes man skal bekjæmpe det Onde — med dets egne Vaaben. Man skal ikke sørge over det, man skal selv synke et Par Grader ned, thi det Onde maa enten smitte eller dræbe os. Men man skal ikke, som Du, spare paa sin Ondskab, thi Gjerrighed er en afskyelig Last."

En uhyggelig Taushed indtraadte, indtil Fru Dahl for at afbryde den yttrede, at de to Herrer, hendes Nevøu og hendes tilkommende Svigersøn, endnu ikke kjendte hinanden: hun præsenterede dem for hinanden og Alfred nikkede stolt uden at reise sig.

„Hvor er Julie?“ spurgte han efter en Pause med et ironisk Blik til Zülich.

„Jeg veed virkelig ikke,“ svarede Fru Dahl, „siden Ballet har hun ikke været her. Hendes Dør er bestandig aflaaset, og engang jeg mødte hende paa Trappen, løb hun mig forbi, uden at svare mig.“

„Julie?“ gjentog Zülich lidt stammende, „var det den unge Pige, der sad her og syede?“

„Ja netop,“ svarede Alfred leende, „og tænk Dem, Hr. Lieutenant, hun er bleven forført af en Usling, og sidder maaske nu deroppe og sulter sig ihjel, medens vi Andre more os.“

Zülich tav og bøed sig i Løben. Da han om Natten gik hjem og kom op ad Trappen, saae han en fort Skikkelse følge efter; han lod imidlertid som om han Intet mærkede, og traadte ind i sit Værelse. Skikkelsen fulgte saa hurtigt efter, at han ikke kunde forhindre den i at træde ind med; det var Julie.

„Zülich,“ hviskede hun sagte.

„Hvad vil Du?“ svarede han barsk, da han gjenkjendte hende. „Hvad vil Du her paa denne Tid? Hvad vil Du mig overhovedet? — Giftes? — Skulde man gifte sig med alle sine Kjærester, blev man s'gu godt gift. Hvad kan jeg gjøre for, at Du har sat Dig slige Nykker i Hovedet? Har Du baaret Dig

ligesaa tosset ad med Dine forrige Kjærester? — Gaa sin Vei!"

Julie svimlede. Efterhaanden som hun sattede sig efter Scenen hos Dahls, havde hun søgt at forsone sig med Zülichs Opførsel. Han elsker mig, men min simple Stand — havde hun tænkt, og efter lang Strid besluttet sig til at opgive Moder og Søster og Alt, for at vinde ham igjen. Hun vilde skrive sin Moder til, bekjende hende Alt, vise hende, at det var hendes Lykke, der stod paa Spil, at det jo kun var for Verdens Øine, at hun fornegtede, men at hun i Hjertet elskede hende. Det Offer var hende saa stort, at hun følte, hvor høit Zülich maatte elske hende, naar hun bragte det for hans Skyld. Da hun ikke havde truffet ham hjemme, havde hun stillet sig i Porten, for at vente paa ham. Med hvert Minut steg hendes Haab, og i det Øieblik, han traadte ind i Porten, var hendes Nerver i den Grad spændte, at hun næsten ikke kunde følge ham. Og nu — var atter Alt forbi; et Øieblik stod hun stiv, som om hun var frossen til Døren, da pludselig en skjærende Smerte, der ligesom snørede hendes Hjerte sammen, tvang hende til at skrige. I samme Minut fløi et Glimt af Glæde over hendes Ansigt, og med et usigeligt bedende Blik hviskede hun sagte: „Zülich, jeg er Moder." „Saa!" svarede denne

noget overrasket, „ja hvis jeg er Fader til Barnet — og hvis det lever, saa kan Du bringe mig det, saa skal jeg sørge for det til det er fjorten Aar." Og dermed stødte han hende temmelig ublidt ud af Døren.

Zülich var et af Naturen særdeles rigt begavet Menneske, men hvad der i Almindelighed følger med store Talenter og udmærkede Evner, havde han ogsaa faaet: Hang til en vis Ladhed. Mangen en stor Aand gaaer tabt for Verden, fordi han i den behagelige Følelse, at han kan gjøre noget Stort, drømmer, at han allerede har gjort det, og saaledes slet Intet gjør. Han lever af gyldne Drømme, indtil Skuffelse paa Skuffelse vækker ham, og han finder sig selv og hele Verden alvorlig og fordringsfuld, som den er. Zülich havde allerede skrevet mange Doctordisputatser i Tanken, da han gik reject til artium, og da han Aaret efter blev Cadet, var han allerede i Phantasien avanceret til General. Alt, hvad han havde tilbage af Aand og Følelse, forstod man saare vel at berøve ham paa Cadetacademiet, hvor man, for at skaffe de stakkels unge Mennesker militair Aand, qvæler enhver høiere og ædlere Sands ved utaaleligt Snerperi — ja saaledes var det dengang, om det er ligesaa nu, veed jeg ikke. Da Zülich befandt sig midt i al dette Smuds, følte han sig yderst ulykkelig, men istedetfor

med Kraft at holde sig oppe, med et Blik paa Fremtiden at udvikle de Evner, Naturen havde givet ham, fulgte han sine værdige Forgjængeres Exempel, og gik ud af Academiet, grundigen forberedt til at blive, hvad han nu var: et Menneske uden Sjæl og uden Hjerte.

Julie stod hele Natten i Porten, da hun ikke kunde komme ud; hun mærkede ikke Kulden, hun stod og lænede sig op imod Muren. Enhver Følelse var udslettet af hendes Bryst, hun var som død. Da Porten om Morgenen blev aabnet, styrtede hun vanvittig gjennem Gaderne, men medeet blev hun staaende og knugede i Fortvivlelse sine Hænder mod sit Bryst, Taarer brød frem i hendes Øie, men hun standsede dem, og fortsatte rolig sin Vei. Hun gik til Nyboder. Her indlogerede hun sig endnu samme Dag hos nogle fattige Sofolk, efterat hun havde solgt Alt, hvad hun eiede. Hele Dage sad hun stille hen og græd, medens de simple, men gode Folk gjorde Alt for at lindre hendes Sorg. Efter 6 Maaneders Forløb nedkom hun med et dødfødt Barn. Da den gamle Kone vilde vise hende det, skjød hun det med Skræk fra sig, Alt var hende ligegyldigt. Efter nogle Maaneders Forløb vare hendes Penge opbrugte, og da de fattige Folk ikke kunde have hende uden Betaling, vandrede hun

en Aften i September Maaned fra dem, efterat have givet dem de sidste Penge, hun eiede. —

Det var en Aften midt i October Maaned. Det havde regnet den hele Dag, saa at Vandet nu stod henad Gaderne, og hvor Brolægningen var daarlig, dannede sig til en stor Pyt. Klokken var nylig slagen 10. Alfred kom, indsvøbt i en stor Kappe, gaaende gjennem lille Kongensgade fra Theatret; nu og da stak han Hovedet frem for at see, hvorvidt han var naaet; pludselig stod han stille. Under en Gadelygte stod en Dame i sort Silkekaabe, med Kjolen ophæftet under Kaaben, og en hvid Silkehat. Idet Alfred opdagede hende, troede han at gjenkjende hende, men da han vidste, hvad denne Klædedragt og Stilling betod, indbildte han sig, at han havde bedraget sig, og gik videre. Ikkedestomindre forekom dog Ligheden ham saa stor, at han flere Gange vendte sig om for at see paa hende. Damen antog dette for et Signal, og fulgte efter i nogen Frastand. Alfred fortsatte tankefuld sin Vei uden at ane Noget, men neppe var han kommen ind paa sit Værelse og havde faaet Lampen struet op, før det bankede paa Døren, og Damen traadte ind; han havde ikke seet feil, det var Julie. En liden Trækning i Ansigtet viste, at hun først nu gjenkjendte Alfred, men hun begyndte

ikkedestomindre ganske rolig at løse sin Hat og Kaabe af

„Hvad vil Du mig?“ spurgte Alfred strengt og rynkede Brynene.

„Hvad jeg vil Dig?“ svarede Julie med en væmmelig, affecteret Kjælenskab, og lagde Armene om hans Hals.

„Bort,“ raabte Alfred med usigelig Angst og stødte hende saa haardt med Haanden for Brystet, at hun segnede tilbage og næsten ikke kunde aande. Han elskede hende ikke mere, thi en Mand kan ikke elske en ureen Qvinde — ihvorvel en Qvinde nok kan elske en ureen Mand — men er han ædel, og har han nogensinde elsket hende, da griber en Følelse af Ulykke og Fortvivlelse ham, naar han seer hende lide, som er langt skrækkeligere end al den Smerte, en Qvinde kan føle hele sit Liv igjennem. I Mandens Sjæl har Naturen plantet tusinde og atter tusinde Følelser, der alle paa deres rette Stadium kunne være ædle, hans hele Leven stræber udad, men Qvinden eier kun een Følelse, det er Kjærlighed, i den kan hun optage og omfatte Alt, og enhver Følelse, enhver sjælelig Yttring, der ikke er Kjærlighed, er hende noget Fremmedt, som Manden bærer Skylden for, thi det er altid ham, der fordærver hende. Seer jeg en

Mand, der har fornedret sig, gaaer jeg ham stolt og ligegyldig forbi, men en Qvinde skammer jeg mig over.

„Hvad vil Du mig?“ spurgte han atter ganske sagte.

„Giv mig en Rigsdaler!“ svarede hun leende, saa vil jeg kjøbe mig noget Brændevin, saa vil jeg i Morgen tidlig drikke mig fuld, for at jeg ikke skal mærke, at jeg bliver pidsket, puffet og stødt nogen ud paa Gaden. See, Alfred, disse Klæder — Silke og Atlask, jeg er klædt som en Dronning — og dog har jeg ingen Mad faaet i mange Dage. — „Nei,“ raabte hun igjen, og sprang op paa Sophaen for at see sig i Speilet, „jeg kan Intet mere fortjene, min Kind er vissen, Taaren har gravet sin Fure i den — og imorgen skal jeg betale Leien for mit Værelse og mine Klæder. Jeg eier ikke en Skilling. — Alfred,“ udbrød hun, og kastede sig plat ned paa Gulvet foran ham, „giv mig en Rigsdaler, saa kan jeg drikke, drikke til jeg Intet mærker mere — saa har jeg een glad Nat endnu.“

Alfred stod tavs foran hende, og lænede sig til Bordet, den ene Taare flød ham nedad Kinden efter den anden, medeet reiste hun sig, og greb Alfreds Haand: „Alfred, giv mig et Stykke Mad, ellers sulter jeg ihjel.“

Alfred aabnede Døren til Sovekammeret, her flammede en lystig Ild i den lille Kakkelovn, og et simpelt Aftensbord var dækket til ham, naar han kom hjem fra Theatret. Alfred flyttede Lampen derind, og Julie satte sig strax i hans store Lænestol foran Bordet, og begyndte at spise under afvexlende Latter og Graad. Efterat han et Øieblik havde betragtet hende, spurgte han hende:

„Siig mig, Julie, alvorligt, hvorledes skal dette ende?

„Som Rødsteenskjærling naturligvis," svarede hun syngende, „som Rødsteenskjærling — Rødsteenskjærling."

„Tie stille," raabte han næsten vanvittig, Julie zittrede. Kort efter tog han en lille bruun Theepotte frem af Kakkelovnen, og skjænkede hende en Kop Thee, derpaa gik han ind i det andet Værelse og begyndte med Hænderne paa Ryggen at gaae op og ned ad Gulvet. Julie spiste, og efterhaanden som hun blev mæt, begyndte Taarerne at komme hende i Øinene, ingen krampeagtig Graad, hun stirrede frem for sig, medens Taarerne langsomt flød ned af hendes Kind. „Jeg har feilet," var hendes eneste Tanke, ikke som Tragedieheltene, der med skrækkelige Farver udmale deres Forbrydelse, for efter et Øieblik dæmo-

niske Storhed at synke sammen til et Intet, og stikke sig Sværdet i Brystet. „Jeg har feilet," hvisk ede hendes Hjerte, og var det bristet i dette Øieblik, vilde hun have staaet reen som en Engel for Guds Throne. Efter en halv Times Tid kom Alfred tilbage, i en bydende Tone sagde han til hende, idet han tog Lampen: „De kan lægge Dem der i min Seng! De skal blive her i nogle Dage. I Morgen Klokken 7 maa De være oppe, De kan da banke paa denne Dør, jeg er herinde." Alfred gik og laasede Døren af efter sig. Han satte sig til at skrive; han skrev til sin Onkel, Forpagteren, og efterat have fortalt ham omtrent Alt, hvad vi her have seet, baade om sin Kjærlighed til Julie og om hendes hele Skjæbne, bad han ham om at tage Julie i Huset hos sig som Hus-jomfru eller Meierske. „Husk paa, kjære Onkel, skrev han, at denne store Tjeneste ikke ydes mig alene, men ogsaa en Anden. Tænk paa, at Ingen saa godt kan have hende, som Du, da Du ingen Familie har og at der desuden er den Vanskelighed ved en Fremmed, at han maa underrettes om hendes Forhold for at kunne skaffe hende det Vigtigste, det Eneste tilbage, hun har mistet, Agtelse for sig selv." Alfred havde just faaet Brevet forseglet, da Julie sagte bankede paa Døren, Natten var forloben. Han aabnede

og hilste hende venligt „God Morgen;“ han underrettede hende da om, at han om en halv Time vilde komme tilbage med Klæder til hende og at hun til den Tid maatte have opgivet ham Alt, hvad han skulde gjøre for at bringe hende ud af hendes nuværende Stilling. Med et strengt Diekast pegede han paa Bordet, hvor der laa Papir og Pen, og dermed forlod han Værelset, som han aflaasede. Julie satte sig næsten bedøvet ned i Sophaen og skrev Alt; da hun var færdig, gik hun ind i Sovekammeret, hvor hun sank ned paa Gulvet og hævede sine Arme mod Himlen. Hun græd og hendes Hjerte sendte Gud en Tak, en Lov, saa reen og oprigtig, som det uskyldige Barns. To Dage derefter modtog Alfred Svar fra Onkelen, han vilde modtage hende og lovede at sende sin Vogn næste Morgen. I de to Dage havde Julie levet i Alfreds Sovekammer under stille Eftertænken og inderlig Bøn til Gud. Alfred havde besørget Alt for hende, bragt hende Klæder og Mad, kun sjeldent talte han mere til hende end det Nødvendige, men skeete det, var det altid med Mildhed og Rolighed. Endnu havde han Intet talt til hende om hendes fremtidige Liv, men hun havde besluttet, at hun næste Dag vilde tale med ham derom. Det var en Søndag Morgen, den sidste October. Det havde frosset stærkt

om Natten, men Alfred havde Intet mærket, skjøndt han den hele Tid havde siddet stille i sin Læneſtol. Store Bevægelser maatte foregaae i hans Indre, thi et stærkt Mineſpil afverlede i hans Ansigt. Han rynkede Panden, som om han vilde samle hele sin Kraft i en eneste Tanke. Han stirrede vildt omkring sig, som om han vilde tage Fortvivlelsen til Hjælp for at gjøre sig fortroelig med denne Tanke. Atter klaredes hans Pande. Øiet sænkede sig mildt, medens Læberne sagte hviskede: Carl! Carl! Alt blev stille, han kunde høre Julies Aandedrag fra Sovekammeret, da gnistrede hans Øie, det rullede vildt, Hovedet sank tilbage med et usigeligt smerteligt Udraab: Intet, slet Intet mere. Klokken var syv, da hans Onkels Karl bankede paa Døren og meldte, at Vognen holdt udenfor. „Godt," svarede Alfred, vi komme strax. Julie var oppe; i faae Ord underrettede han hende om hvad der var skeet og henviste hende for Fremtiden til hans Onkel, medens han omhyggeligen indsvøbte hende i en varm Kaabe, han havde kjøbt hende. Da han førte hende nedad Trappen, sagde han med mild Alvor til hende: „Naar Nogen herefter gjør Dig Uret, da ty først til Gud, saa til de gode Mennesker, Du kjender, sidst af Alle til Dig selv. Gud er ikke blot den, der tilgiver, men ogsaa den, der forsoner!"

Med inderlig Bevægelse løftede han hende ind i Vognen, og ilede tilbage til sit Værelse. Julie sank besvimet tilbage i det ene Hjørne af Vognen og vaagnede ikke før hun holdt ved sit nye Opholdssted.

Da Alfred gik op ad Trappen, bad han sin Værtinde, om han ikke maatte faae en Balle varmt Vand op til et Fodbad. Den gamle Kone, som først nylig var kommen op, stod ganske befippet, thi nu havde hun faaet en Smule Oplosning paa den Gaade, hvorfor Alfreds Værelse i de sidste Dage havde været aflaaset, hun havde jo seet ham føre en Dame nedad Trappen. Hun tænkte imidlertid at udfritte ham lidt og inviterede ham derfor til en Kop Thee nede hos sig, indtil Vandet blev varmt. „Tak," svarede Alfred vildt og satte sig ned, men da han smagte paa Theen, skjød han den pludselig bort og udbrød: „Nei, jeg kan ikke, jeg maa op," og dermed styrtede han udaf Døren. Den gamle Kone blev ganske angst og begyndte at skjænde paa Pigen for det varme Vand. I en Fart var det færdigt og blev bragt op. „Der, sæt det der, foran Læneſtolen," sagde Alfred, som stod og saae ud af Vinduet. Da Pigen var gaaet, satte han sig, tog sit Fodtøi af og stak de nogne Fødder ned i Vandet. Med en underlig, ligagtig Rolighed, greb han en liden engelsk Kniv, der laa paa Bordet

og skar Aarerne over ved Foden; Blodet sprøitede ud i Ballen, men det varme Vand forhindrede enhver Følelse deraf. Han foldede sine Hænder over Brystet, saae sig rundt i Værelset og lukkede Øinene; et saligt Smil krusede hans Læber, medens Hovedet sank tilbage mod Stolen, ti Minutter efter var han død.

Noget op paa Formiddagen kom Carl for at besøge Alfred. Da han imidlertid i de foregaaende Dage havde fundet hans Dør aflaaset, gik han først ind til hans Værtinde. Efterat denne nu havde fortalt Alt, hvad hun havde hørt og seet, samt de Formodninger, hun knyttede dertil, gik hun selv med op paa hans Værelse. Lampen stod endnu og brændte døsigt paa hans Bord og udbredte i Forbindelse med det dæmrende Dagslys, som de halvfrosne Ruder indlod, et uhyggeligt Tusmørke. Den indespærrede Luft og Værelsets uordentlige Udseende bragte Carl til at studse, men da han saae Alfreds Stilling, brast han ud i Latter og raabte, at han nok var falden i Søvn i Vadskerballen. Den gamle Kone bemærkede strax at Ballen var fuld af sort, levret Blod og greb hurtigt det ene Been. En Gysen gjennemfoer hende, det var ganske koldt og da hun løftede det op, viste den dinglende Fod et skrækkeligt, gabende Saar. Med et Skrig styrtede hun ud af Værelset og ilede ned paa

1ste Sal, hvor Doctor M. boede. Carl var sunken ned foran Alfreds Lig, med usigelig Angst greb han hans Hænder, som han søgte at varme mellem sine, medens han sagte hviskede Alfreds Navn. Da Lægen kom, erklærede han efter en kort Undersøgelse, at her Intet var at gjøre mere. Carl hulkede høit, kastede sig voldsomt over Liget og kysséde dets blege Læber, indtil Lægen rolig tog ham under Armen og førte ham bort. „O Gud! O! Gud, græd den gamle Kone, Du var det bedste Menneske paa Guds grønne Jord og Du — blev Selvmorder. — O Gud forlade Dig Din Synd," fortsatte hun og kysséde den blege, nedhængende Haand.

Om Eftermiddagen ilede hun op til Etatsraad Dahls for at melde, hvad der var skeet, men da hun var kommen ind, fortalte Pigen, at de vare tagne paa Landet og først kom hjem om nogle Dage.

Løverdag Eftermiddag, da Etatsraaden efter Middagsmaden sad og røg sin Pibe paa sit Contoir, bankede det paa Døren og en gammel, smudsig Jøde traadte ind. Efter mange Velsignelser over Etatsraaden og hans Familie spurgte Jøden, om det var sandt, at Lieutenant Zülich skulde giftes med hans Datter til Foraaret.

„Jo," svarede Etatsraaden lidt forundret, „hvorfor det?"

„Aa Herregud, Hr. Etatsraad, ſmidſkede Joden, han ſkylder mig en liden Bagatel; jeg kunde ikke godt lade den ſtaae længer, men nu ſkal den ſtaae — for Deres Skyld.“

Da Dahl nu, i høieſte Grad ophidſet, reiſte ſig, blev Joden ganſke ængſtlig og raabte høit: „Nei deres Velbaarenhed, han ſkal faae ligeſaa mange Penge, han vil — De har jo kun een Datter — vel? — og ſaa er De gammel.“ Med disſe Ord ſloi Joden nedad Trapperne. Følgen var, at Dahl ſamme Aften ſendte Zülich et meget koldt Opſigelſesbrev i Idas Navn, hvori Ringen var indeſluttet. Samme Dag var Familien tagen paa Landet.

Etatsraaden blev imidlertid underrettet om Alfreds Død. Ved ſin Tilbagekomſt fandt han et Brev, der indeholdt en Udvikling af alle de Omſtændigheder, der lidt efter lidt havde nedbrudt Alfreds hele aandelige Conſtitution. Ved hans Medvirkning forblev Alfreds Dødsmaade ubekjendt for Alle undtagen Carl, Lægen og den gamle Kone.

En ſmuk Eftermiddag i Mai Maaned gik Carl og Ida med hinanden under Armen ud til Aſſiſtents-

kirkegaarden for at besøge Alfreds Grav. Da de kom indenfor Laagen, saae de en ung, sortklædt Dame sidde paa en Bænk med en stor Krands paa Skjødet af Vaarens deiligste Blomster. Idet de gik forbi, reiste hun sig og kom hen til dem, det var Julie. Efter en kort Samtale, sagde hun: „jeg reiser i Morgen hjem til min Moder for at blive der. Nu vil jeg bringe Alfred den første Krands, jeg har flettet i mit Liv. Vil De, Frøken, lægge den paa hans Grav — thi der kan jeg ikke træde." Hurtigt ilede hun bort og forsvandt igjennem Laagen; Tiden havde endnu ikke ret læget hendes Saar og gjorde det vel aldrig, Sjælens røde Skygger vidsker først Døden bort.

Ida vendte sig lidt forundret om mod Car , da hun var aldeles uvidende om Alt, men han forekom hendes Spørgsmaal med et langt Kys — og saaledes gjorde han hvergang hun vilde spørge.

Da de kom til Alfreds Grav, bleve de opmærksomme paa en ganske ny Grav tæt ved Siden af hans, som Graveren just var ifærd med at rette.

„Hvis er den Grav?" spurgte Carl.

„Det er Lieutenant Zülichs," svarede han og da han antog dem for et Par af de mange Nysgjerrige, der besøge Assistentskirkegaarden, vedblev han: „for

eet Aar siden var han den smukkeste Karl i Kjøbenhavn — saa fik han Afsked, fordi han kom op at slaaes ved heilys Dag paa Gaden med to Jøder — og saa gav han sig til at drikke — nu er han død. — Der, i den Grav, som den gamle Kone pynter hver Søndag, ligger saamæn en Student. — Og der ligger et dødfødt Barn lige ved Muren — ja her er alle Slags Folk."

Juleferien i Præstegaarden.

„God Aften! min ærede Jomfru Knap."

„God Aften! Hr. Frederikſen. Det er nok koldt ude?"

„Aa nei! Veien er da heller ikke saa lang; jeg har knap faaet Tid at føle Kulden — eller ogsaa maa jeg have glemt den strax, jeg traadte herind. Her er ogsaa saa festligt smykket i Aften."

„Hvor kan det være Andet, min gode Hr. Frederikſen! — Juleaften og saa venter Hr. Pastoren ovenikjøbet hvert Øieblik begge sine Sønner hjem, de to unge Studenter; ja saavidt jeg har mærket, bringe de nok en Tredie med, en Kammerat af dem."

„Herregud!" udbrød Hr. Frederikſen ganske melancholsk, „skal vi nu have Fremmede igjen, og nu havde jeg saadan glædet mig til at tilbringe denne Aften hos min Præst i Ro og Fred. Jeg blev saa glad, da jeg traadte ind, her er saa hyggeligt i Aften,

her er saa varmt, og Alting er saa nydeligt — og den deilige Julekage. Nu er det forbi Altsammen, nu kommer her Fremmede, og det er maaske den sidste Juleaften, jeg tilbringer her i Præstegaarden." Hvor sørgelige disse Ord end klang, maatte de dog for Hr. Frederiksen have havt en særegen, mystisk Betydning, thi han kastede et paa engang stolt og uroligt Blik paa Jomfru Knap.

„I du fredsens, almægtige Gud," udbrød denne, og tabte i sin Forfærdelse Dugen, hun var i Begreb med at brede over Divanbordet, „De vil da ikke lægge Dem til at dee."

„Nei," hviskede Hr. Frederiksen forlegent, „men nu har jeg været Skolelærer i 27 Aar, og bestandig siddet i et godt Kald. Saar har jeg ladet male i alle Værelserne hjemme i Skolen, og gjort 62 Alen Lærred, som De selv har været saa god at besørge for mig hos Ane Væversk — saa nu synes jeg nok, jeg kunde gifte mig."

„Ja bille min Sandten, det troer jeg," udbrød Jomfru Knap fyrigt og tog sin Dug op igjen.

Nu skulde det synes, som om Hr. Skolelæreren med eet eneste lille Hop kunde springe ind i Ægteskabets Tempel — og dog dette Hop kunde han ikke gjøre; det var det sidste, men ogsaa det sværeste. I

de ti Aar, han havde været Skolelærer der i Sognet, var han hver Juleaften gaaet til Præstegaarden, for at frie, men hver Julemorgen havde han maattet trøste sig med, at det vilde og skulde skee næste Aar. Forlegenheden tager af med Tiden, sagde han til sig selv, da den i hans 32te Aar forhalede hans Lykke, og saaledes sagde han hvert Aar, til han blev 41 Aar. Ja denne Forlegenhed! tænk efter min Læser, om Du aldrig er kommen tilkort ved Din Forlegenhed, om Du aldrig har gjort en dum, ja maaskee en slem Streg af Forlegenhed; har Du tænkt rigtig efter, veed jeg sikkert, at Du ikke vil lee af min stakkels Hr. Frederiksen. Han rømmede sig, hostede, pustede, men dette ulykkelige: „Jomfru Knap, jeg elsker Dem," blev ham bestandig siddende i Halsen, indtil det var for silde. Han greb hendes Haand, trykkede den saa fast, som om den aldrig skulde blive fri, men disse ulyksalige Ord, der skulde binde den for evigt, udeblev bestandig. Just som de dennegang ufeilbarligen syntes at maatte komme, knirkede Døren og Pastor Werner traadte ind fra sit Studerekammer. Tro ikke, min Læser, at det er mig, der er ondskabsfuld, nei havde det beroet paa mig alene, var Præsten ikke kommen, men nu — det er Skjæbnen, og den er baade jeg og Hr. Frederiksen undergivne. Pastor Werner var en Mand paa henved

60 Aar, lidt corpulent, med et rødmusset, frisk, ja næsten ungdommeligt Ansigt, et Par lyse, livsglade Øine, og et mørkeblondt, graasprængt Haar. Han kom just nu fra sit Studerekammer, der stødte op til Dagligstuen, men den stærktbrændende Læselampe, han holdt i Haanden, forhindrede ham fra at see den ubehagelige Overraskelse, hans Komme foraarsagede. Hr. Frederiksen gjorde kort omkring, bøiede sig meget dybt, men da han med det Samme, som man siger, sik sønderet Terrainet og fandt det uden Farer, rakte han sin Præst Haanden med en Frimodighed, som om han havde overvundet noget langt større end sin egen Forlegenhed. Jomfru Knap skyndte sig at lægge Dugen paa Bordet, satte den deilige Julekage frem, og ilede ud i Kjøkkenet, idet hun sagte gjentog for sig selv: „ja ja, Juleaften er ikke forbi endnu."

„Naa, min gode Frederiksen, hvordan have vi det saa? Kom og sæt Dem ned i Sophaen hos mig!"

„Jo — jeg takker deres Velærværdighed, indtil Datum godt," og nu begyndte en lang Act med Hr. Frederiksens Kjoleskjøder, der skulde bringes i behørig Orden, inden han satte sig — ja, ja gid jeg havde været saa ordentlig med min Kjole, saa havde jeg maaske havt den endnu!

„De skal komme til at leve en saa munter Jule-

ferie her i Præstegaarden iaar, at De aldrig har levet den muntrere. Fjerde Juledag holde vi Bal; jeg har vredet mig som en Orm for dette Bal, men jeg kunde ikke blive fri. Nu er ogsaa min Datter fra Fyen kommen herover."

„Nei er det virkelig sandt?" udbrød Hr. Frederiksen, slog Hænderne sammen, og saae sig rundt om i Stuen. „Er den rare Jomfru Henriette kommen herover? — saa kommer jeg min Sandten til at dandse. Er hendes Mand med?"

„Nei," svarede Werner med et Smil, „De kan nok tænke, at han som Forpagter paa en saa stor Gaard som Magnehøi ikke kan være hjemmefra saalænge. Det var med Nød og neppe, at Henriette kom, men hun havde lovet det, og saa vilde jeg ikke taale, at hun brød sit Ord. Ludvig og Frederik venter jeg hvert Øieblik; de bringe en vis Hr. Wilmot med, en Kammerat af dem."

„Er han Student?" yttrede Her Frederiksen lidt forlegen, thi Tanken om Fremmede i Præstegaarden var ham utaalelig.

„Det veed jeg sandt at sige ikke," svarede Werner og tændte sin Pibe, „men det er han dog rimeligvis. Ludvig gjorde Bekjendtskab med ham strax, han kom til Kjøbenhavn, men nu mærker jeg, at siden Frederik

er kommen derind med, ere de tre nok et uadskilleligt Kloverblad. Ludvig er en lystig Fætter, men han er ogsaa flittig, som hans Laudabilis til begge Examina beviser; han er en svag Charakteer og Frederik er som en Dreng paa 18 Aar jo kun et Barn — derfor vil jeg nok kjende lidt til deres stadige Omgangsven, thi lukke Dinene og lade dem fordærve af slet Omgang har jeg ikke Lyst til. Ja, min gode Frederiksen, det er herligt, men ogsaa meget farligt, at være ung. Man kaster sig i Armene paa Enhver, man maaler Alle efter sit eget gode Hjerte, man troer, man er flittig, naar man blot læser, man troer man morer sig uskyldigt, og midt i denne skjønne Tro — ja saa ligger man der. Man gaaer iblinde og naar man faaer Dinene op, har man ikke Kraft til at gaae tilbage. — Denne Wilmot studerer nok Naturvidenskaberne; ja dem kjendte man ikke Noget til i vor Ungdom."

„Nei, Deres Velærværdighed, i vor Ungdom kjendte man ikke Noget til Naturvidenskaberne," svarede Frederiksen og henfaldt i Drømmerier om sin Ungdom, sit Ophold paa Seminariet, ja maaske kom Tanken om de 9 ulykkelige Juleaftener med ind i hans Tankegang, thi han rødmede, men smilte dog.

„Vor unge Godseier Murino", vedblev Pastor

Werner, „kommer her ogsaa i Aften. Jeg syntes, det var Synd, han skulde sidde der saa ene nede paa den store Gaard og kukkulure en heel Juleaften og saa bad jeg ham herned.

„Det var min Sandten ilde, Deres Velærværdighed. Ham kan jeg ikke lide," udbrød Frederiksen og vilde alt til at reise sig af Sophaen.

„Pasiar! min gode Frederiksen," svarede Werner strengt, men da han saae, at den ulykkelige Skolelærer gjorde et heelt Hop i Sophaen af Angst, vedblev han formildende, „det er Ting, som den fine Verden fører med sig og som vi ikke kunne vænne os til, fordi vi ikke kjende den, men i og for sig selv ere de Ingenting."

„Ja, Deres Velærværdighed," svarede Frederiksen, stolt i Følelsen af hvad han vilde sige, „det er naturligt, at hver Stand og Stilling i Livet fører Noget med sig, som vi Andre ikke kunne finde os i og som er vanskeligt at faae udryddet. Jeg husker min Sandten godt, i de to Aar, jeg var paa Seminariet, hvor jeg modtog min hele Dannelse som Skolelærer, fik jeg saamange Unoder paa mig, at jeg næsten maatte tugtes op igjen lige forfra af min Moder. Jeg troede, at jeg havde slugt den hele Verdens Visdom, men netop fordi jeg troede at vide saa uendelig meget og

dog daglig maatte føle, at jeg kun havde kigget ind i Videnskaben, mistjendte jeg selv det, jeg kunde, og turde aldrig tale med noget Menneske af bare Skamfuldhed, skjondt jeg dog indbildte mig, at jeg foragtede dem alle sammen. Det kunde ikke være anderledes, men mit Hjerte var reent og godt, og dersom den fine Stand fører et haardt, egennyttigt, ja jeg kunde næsten sige uærligt Sindelag med sig, da duer det ikke. Nei, jeg har kjendt ham fra Barnsbeen af."

„Ja, min gode Frederikſen, saa er det maaske Erindringen om barnlig Egensindighed og Raadhed, der nu forfører Dem til at domme Manden ilde. Men man kan godt være et uartigt Barn og dog blive en ærlig og agtværdig Mand."

„Deri har De min Sandten Ret, Her Pastor. Jeg var selv en lille, balstyrig Knegt og Gud, jeg har gjort min Moder mange Bryderier, men man tilgiver gjerne, hvad Naturen fører med sig. Hvo vilde vel vredes paa en Vægter, fordi han var søvnig om Dagen! Men den unge Murinos Fremfærd mod sin Broder, tilgiver jeg ham aldrig."

„Hans Broder?" udbrød Werner forundret, „han har jo ingen Brodre."

„Jo saa min Sandten har han saa," hvistede Skolelæreren med en kraftig Haandbevægelse og fortsatte

fiffigt, „men han vil skjule det, jo — jeg har kigget ham i Kortene. Vent, min Broder! Tiden kommer nok og Testamentet har jeg liggende hjemme i mit Chatol og det skal han ikke faae, om jeg saa skal hades og forfølges til jeg maa betle mit Brod paa mine bare Fødder."

„Men hvad er dette for Historier, De sidder her og phantaserer frem, min gode Frederiksen," sagde Werner mere nysgjerrig end mistroisk. „De maa forklare dem lidt nøiere."

„Seer De, Herr Pastor," vedblev Skolelæreren med en vis Mine, „De veed, at den gamle Oberst Murino var en fattig, men ærlig Soldat; han eiede Intet, men hans Kone medbragte ham det store Gods der lige paa Grændsen mellem Slesvig og Jylland. Men det var nu en Bestemmelse, at han ikke maatte gifte sig igjen, hvis hun skulde døe og det var vel fordi hun frygtede for at det store Gods skulde komme i Andres Hænder. Kort efterat hun — ja det var nok 1824 — havde født en Søn, den unge Murino, døde hun og som det altid gaaer: forbuden Frugt smager bedst, den gamle Herre, som dengang jo var ung og rørig, blev forelsket i en Præstedatter. Længe levede de saadan sammen uden at Nogen mærkede det; jeg bragte Breve mellem dem, for jeg var den-

gang ansat som Skolelærer i det Sogn og det var jo en stor Lykke, da jeg kun var 21 eller 22 Aar. Saadan gik det da i flere Aar, men saa lige medeet døde Præstedatteren — ja det var nok i Begyndelsen af Aaret 1834 — men Barnet levede. Og Gud, hvor det var et deiligt Barn; det var da ogsaa de gamle Bedsteforældres eneste Trøst. Jeg har saamæn tidt seet den gamle Præstekone gaae op og ned ad Gulvet med Barnet i sine Arme og synge for det, medens den ene Taare trillede hende ned ad Kinden efter den anden. Da nu Drengen blev større, kom han tidt op til den gamle Herre, som elskede ham saa forfærdeligt. Drengen kaldte ham Onkel, for han vidste ikke Andet, end at hans Bedsteforældre var hans Fader og Moder. Saa var det nu, at den gamle Herre vandt disse mange Penge i det londonske Lotteri og for de Penge var det, han kjøbte dette Gods herovre, som han bestemte for sin ægte Søn. Men da den unge Murino, som dengang var en voxen Dreng, fik det at høre, blev han saa vred, at han gik ned til Præstegaarden og fortalte dette uskyldige Barn Alt om hans Fødsel, kaldte ham en Bastard og gjennempryglede ham, saa det blodige Kjød sad frem paa hele hans Krop; ja vi troede saamæn, at Drengen var død. Han var ogsaa reent vild; hver-

gang den gamle Herre kom derned, sprang han ud af Sengen og styrtede ud til sin Bedstemoder, han vilde slet ikke see den gamle Herre. Nu var det, at den gamle Murino reiste herover til sit Gods og tog den rigtige Søn med, for han meente, at det var bedst, at han aldrig mere saae den anden. Saa var det Aaret efter — ja det var nok 1842, at jeg blev Skolelærer her i Sognet, men Gud, hvor Alting var forandret i den Tid. Harald — Præstedatterens Søn derovre — var vel bleven rask efter sin Sygdom, men han gik omkring, som om en svar Brøde hvilede paa ham. Det var en Ynk, at see det deilige Barn; han turde saamæn ikke komme sammen med andre Børn og naar de vare venlige og gode mod ham, troede han, at det var Medlidenhed og vilde rende og drukne sig. Den gamle Herre her var jo bleven ganske melancholisk og turde saamæn aldrig sige et Ord for Sonnen. Engang havde han, medens jeg underviste ham, pryglet mig, fordi jeg sagde, at han var doven, men nu var han færdig at prygle sin Fader med. Om Harald turde vi nu aldrig tale, men da saa den unge Murino engang var reist til Kjøbenhavn, lod jeg en Procurator hente og den gamle Herre gjorde sit Testamente saaledes, at Harald skulde have hele dette Gods, og det fik den Unge

aldrig at vide, thi saa havde han saamæn pryglet sin Fader til at gjøre det om igjen. Da nu den gamle Herre døde 1849, tog jeg strax over til Jylland og ned til den gamle Præst, men Herre, Du milde Gud! Præstegaarden var afbrændt, overalt i Byen laae Soldater og hvor jeg spurgte om den unge Harald, lo man af mig. Den gamle Præst var død, men hvor Datterssønnen var, vidste Ingen. Nogle sagde, han var Landsforræder; Andre sagde, han var flygtet med en Skuespillertrup ned til Tydskland og det troer jeg snarere. Testamentet gjemmer jeg nu, for han kommer nok engang igjen og den unge Murino veed da heller ikke rigtigt, om det er til eller ikke."

„Ja De maa naturligvis sige det Hele til den unge Her Murino," svarede Werner, „for at han kan opsøge sin Broder, hvis hele Liv maaske ellers er forspildt."

„Aa Gudbevares, det gaaer saamæn ikke an, Deres Velærværdighed, for saa myrder han mig."

„Aa sikken en Snak! Nu skal jeg tale til Hr. Murino om det, og saa gjemmer De imidlertid Testamentet. Jeg skal nok tale med ham; jeg staaer ham maaskee nærmere end De troer. — Ja mellem os sagt, han frier til min yngste Datter Frida."

„Aa hun vil saamæn ikke have ham."

„Nei det er just Knuden, min gode Frederiksen, men det giver sig nok, det er kun Pigenykker. Tys! der kommer en Vogn!"

Idetsamme rullede Præstens gamle Kalesche ind af Porten og kjørte op for Døren. Werner styrtede til Vinduet og derfra ud i Gangen for at modtage sine Sønner; Frederiksen fulgte sindig efter, og lukkede omhyggeligt Døren efter sig med en Bemærkning om den kostbare Varme. Frederik hang allerede om sin Faders Hals, medens Ludvig stoiende trykkede dem begge, og derpaa slyngede sine af Sneen vaade Kavaiarme om Hr. Frederiksens Hals, idet han sagte brølede ham i Øret: „Jeg gratulerer! Nu er De da forlovet med Jomfru Knap." „Endnu ikke," svarede Hr. Frederiksen, idet han tørrede sine Flipper af, og satte dem tilrette.

„Men hvor er Hr. Wilmot?" udbrød Præsten medeet, og saae sig omkring. Han havde i den første Tummel ikke lagt Mærke til at han savnedes.

„Floien," lo Ludvig og kastede alt sit Reisetøi midt paa Gulvet, og ilede derpaa ind i Dagligstuen.

„Nei, han havde nogle Forretninger at afgjøre underveis," sagde Frederik. „Du veed, han er en Pleieson af Grevinde Gyldenhjelm til Magnehøi, og jeg troer vist, han skulde træffe sammen med hende

paa een af Herregaardene ved Roeskilde, men jeg veed ikke rigtig Besked. Det Hele foraarsagedes ved et Brev, der laa til ham paa Banegaarden, og han kommer derfor først imorgen."

„Gudskelov," mumlede Frederiksen og samlede Ludvigs Reisetøi sammen. „Saa er vi da fri for ham i Aften," fortsatte han, idet han mekanisk greb Præstens Lampe, og trippede bagefter ham og Frederik ind i Dagligstuen. Her herskede alt Andet end det, Hr. Frederiksen kaldte Fred og Ro. Ludvig var allerede færdig med at hilse og stod nu og courtiserede Jomfru Knap, der med hele en gammel tro Husholderskes Patronesseværdighed udbad sig Tilladelse til ogsaa fremdeles at turde sige „Du" til ham, medens Henriette halv ærgerlig rykkede ham i Frakken, fordi han ikke vilde fortælle hende noget mere Nyt. Frederik havde sat sig i Sophaen mellem sin Moder og Fader, og afhandlede nu atter det Thema: hvorfor Hr. Wilmot ikke kom forend imorgen. Hr. Frederiksen havde imidlertid forsigtigt sat Lampen paa et Consolbord, og var derpaa sunken i dybe Tanker henne i Præstens Lænestol ved Kakkelovnen, medens hans Dine bestandig flyttede sig fra Madam Henriette til Jomfru Knap og fra Jomfru Knap til Madam Henriette. Denne blev tilsidst utaalmodig over Ludvigs Courtisering og

med et dygtigt Tag i hans Arm skreg hun høit: „Ludvig, vi skal have Bal fjerde Juledag!"

„Bal!" raabte Ludvig og slog Hænderne sammen. „Jomfru Knap! maa jeg engagere Dem til første Dands? Ak, nei det er sandt — den skal De vel dandse med Hr. Frederiksen."

„Hr. Frederiksen!" udbrød Henriette. „O! jeg arme Synderinde. Igaar kom jeg fra Fyen, og først idag husker jeg Dem." Med disse Ord greb hun begge hans Hænder. „De er ung og smuk, som da jeg sidst saae Dem."

„Ja og jeg holder ligesaameget af Dem nu, som dengang," svarede Hr. Frederiksen uden mindste Forlegenhed, idet han reiste sig.

„O! havde Skjæbnen blot ikke allerede givet mig een Mand" — sukkede Henriette overgiven.

„Ja, mig fik De saamæn ikke. Nei, mine Tanker staae til en Anden." O! Amor, Du lille Skalk, saae Du nu de to Blikke, der mødte hinanden over Ludvigs og Henriettes Skuldre! „Det er dog underligt," tænkte Jomfru Knap, „at den Kjærlighed gjør de Mandfolk saa undseelige! Ja, ja, Juleaften er ikke forbi endnu."

„Men Henriette," udbrød Werner smilende, „Du staaer jo og frier til Frederiksen."

„Nei, Jomfruen er blot særdeles munter i Aften," svarede denne.

„Jeg er, som jeg altid har været. Kun maa De huske paa, at jeg nu er Madamme." I dette Øieblik traadte Frida ind. Hun var 16 à 17 Aar, høi og slank. Hendes Ansigt var fuldkomment græsk, en fuldendt Oval, en lige, finbygget Næse, dybe, mørkeblaae Øine og fyldigt, neddebrunnt Haar, der for Ansigtet var flettet og i Nakken bundet op over en høi Kam. Hendes Teint var blændende hvid og fremhævedes endnu stærkere af den sorte, nedringede Kjole; der var noget Stærkt, noget Bestemt i hendes Fremtræden og i hele Ansigtets Udtryk, men et vist Anstrog af Melancholie, der hvilede paa hendes Dienlaage i Forbindelse med ægte, sand Qvindelighed og Beskedenhed, formildede eller afrundede disse Træk til et skjønt Hele. Ludvig styrtede strax henimod hende, og tog hende i sine Arme, som om han vilde bære hende; hun syntes heller ikke ganske uimodtagelig for hans Overstadighed, idetmindste gjengjældte hun ham hvert Kjærtegn, hvorimod hun kun sagtmodigt rakte Frederik Haanden.

„Men, hvor Du seer daarlig ud, Frida!" udbrød Frederik omt.

„Ja," svarede Fru Werner lidt fortrydelig, „jeg

kan ikke komme ud af det med den Pige. Nu havde jeg — giv mig en lille Kop Thee til, Jomfru Knap — nu havde jeg — tak! det er nok — der sendt hende over i Sommerferien til Henriette paa Magnehoi, for at hun skulde blive rigtig tyk og feed, og faae lidt Humeur. Men jeg veed ikke, hvad Henriette har gjort ved hende, nu er hun reent melancholsk."

„Ja, seer Du Frederik," svarede Henriette levende, „her i Huset er det Coutume, at lade Henriette bære Skylden for Alt. Husk paa det, naar Du kommer i Conflict med Moders Tærter eller hendes Syltetøiskrukker."

„Ja, jeg kan nok huske," svarede Frederik, „at vi altid gav Dig Skylden for vore Spilopper, thi Du var Moders Kjæledægge og kunde derfor letteſt faae Tilgivelse."

Ludvig begyndte nu at holde en lærerig Forelæsning for Frida over Themaet: Livet er Glæde og Glæden er Liv o. ſ. v. indtil han fik hende til at lee og ſaa — begyndte han forfra.

Senere hen paa Aftenen kom den unge Murino. Det var en Mand paa henved 30 Aar, meget høi og ſtærkt bygget, hans Anſigt var næſten firkantet, fladt, brunligt og glat, ſom en Slangeham, hans ſorte Øine vare ſpillende og ildfulde, men uden Ud-

tryk, hans lave Pande var omgiven af tykt, ravnesort Haar. Naar han nu saaledes traadte frem og med et logrende Smil gjorde sin Compliment og derpaa, efterat at have læspet en eller anden Grovhed frem, igjen traf sig tilbage, kunde man i hvert Ansigt læse en forskjellig Dom om ham. Nogle smilte medlidende af ham og kaldte ham det spanske Faar, da hans Fader var en Spanier; Andre traf sig forbausede tilbage fra hans Selskab, som om der var mødt dem et Onde, der quælte dem, men som var dem selv en Gaade; Andre gik lidt videre og beskyldte ham for Ondskabsfuldhed; vi ville imidlertid ikke afgjøre, hvad der var det Rette, men simpelthen føre ham frem for vor Læser, og lade ham domme.

Idet han med Pastor Werner traadte ind i Dagligstuen, standsede den forrige Munterhed aldeles og for at gjøre den pinlige Taushed kort, reiste Fru Werner sig for at hilse paa ham. Murino, som vel havde mærket den Uhyggelighed, hans Indtræden mod Alles Villie foraarsagede, satte med et nedladende, sødt Smil Lorgnetten i Øiet, saae sig om i Kredsen og styrede derpaa lige hen imod Jomfru Knap, hvis Haand han med usigelig Varme kysede. „Min yndige Miss Frida, aldrig har jeg seet Dem saa deilig som i Aften."

„Her Kammerjunkeren tager feil," svarede Jomfru Knap arrig og neiede dybt.

„De er forkjølet", vedblev Murino med spottende Ømhed, som om han ikke havde hørt, hvad der blev sagt. „Deres Stemme er hæs og ruften, som om De var bleven 50 Aar, siden jeg sidst saae Dem."

„Det er Jomfru Knap," skreg Frederiksen ganske høirød i Ansigtet.

„Ah! c'est mamsel Knap," udbrød Kammerjunkeren ganske ligegyldigt. „Ja saa tog jeg feil." Derpaa gav han sig ganske ugenert til at lege med sin Lorgnet og da Ingen vilde afbryde den igjen indtraadte Taushed, der selv begyndte at pine ham, sagde han ganske phlegmatisk til Pastor Werner: „maa jeg tale med Dem paa Deres Studerekammer." Werner greb Lampen og gik foran. Murino fulgte ham med et Buk for Selskabet.

Neppe var Døren lukket, før Henrieite brast ud i en høi Latter og raabte: „han er jo aldeles vanvittig." „Han er er en Nar," svarede Jomfru Knap næsten grædende. „Nei han er ondskabsfuld," hvislede Frida og kastede sig høit hulkende om Frederiks Hals. „Ja, ved den levende Gud, han er ondskabsfuld. Ondskabsfuld er han, saasandt jeg hedder Frederiksen." Denne Kraftyttring ledsagede han nu med et saa vældigt

Slag paa Lænestolearmen, at Lampen klirrede paa Bordet. Frn Werner reiste sig ganske forfærdet og selv Henriette glemte sin Munterhed ved det alvorlige Udseende Scenen lige medeet antog. Lidt efter lidt stilledes dog de oprørte Gemytter igien til Ro og snart havde en gemytlig Sortepeer udslettet ethvert ubehageligt Indtryk. Vi ville nu see, hvad der passerede inde i Studerekammeret.

Murino kastede sig skjødesløst ned i Sophaen og betragtede et Øieblik Werner stivt, men denne var ikke vant til at slaae Øiet ned for Nogen og skjøndt Vrede, Forundring og Angst pinte ham, holdt han dog Stand.

„De skylder mig Penge, Herr Werner," udbrød Murino medeet og betragtede et ligeoverfor hængende Portrait gjennem sin Lorgnet.

„Hvorfor minder De mig om det, Herr Kammerjunker?" svarede Werner roligt.

„De skylder mig mange Penge," vedblev Murino ligegyldigt. „Jeg har betalt Deres gamle Gjæld, jeg har laant Dem Penge, til at udstyre Deres Datter og nu holder jeg begge Deres Sønner i Kjøbenhavn."

„Jeg veed det, men hvad mener De?"

„Nu„ vedblev Murino og legede med sin Lorgnet, „naar holder jeg Bryllup med Deres Datter?„

„Hvad?“ raabte Werner hidsigt, „troer De, jeg sælger min Datter?“

„Nei Gudbevares“, svarede Murino spodsk. „Det var ikke min Mening, jeg forandrede blot Thema. De har naturligvis forebragt Deres Datter mine Ønsker og — Svaret?“

„En Kurv — naturligvis,“ svarede Werner koldt og vendte ham Ryggen.

„Hvad? en Kurv? mig? — Pigenykker, men De, som en fornuftig Familiefader maa naturligvis her tvinge Deres Datter til at blive lykkelig. Mig — en Kurv — som har 8000 Rbd. at leve af om Aaret.“

„Om De saa havde det Dobbelte, De fik hende aldrig. Nu kjender jeg Dem — bedre, end De maaske troer.“

„Nu saameget desto bedre, saa kan De altsaa indsee, at jeg i overmorgen maa have de Penge, De skylder mig — eller Fridas Haand.“

„Jeg kan ikke skaffe Dem Pengene, men — tag Alt, hvad jeg eier, jag mine Børn tomhændede, som forvildede Faar ud i Verden, efterlad mig nøgen i min tomme Bolig — min Fridas Lykke kan ikke kjøbes for dyrt, selv om jeg skal give den sidste Krumme Brød ud, jeg har. — Men da, Herr Kammerjunker,

mødes vi engang sammen — og saa bringer jeg en tredie Mand med. Ja see ikke saa forundret paa mig! De veed godt, hvem jeg mener. Jeg skal gjøre Alt for at finde Deres Broder — og Testamentet, Halvdelen af Deres Eiendom, er i mit Værge."

„Jeg vil give Dem de 10000 Rbd., De skylder mig, naar De overlader mig Testamentet," raabte Murino, idet han sprang op og greb Werner om Armen.

„Troer De, jeg er en Kæltring?" svarede denne og stødte ham tilbage i Sophaen.

Murino sad en rum Tid aldeles ubevægelig i Sophaen med Haanden for Øinene, medens Werner med hurtige og faste Skridt gik op og ned ad Gulvet. Lidt efter lidt vendte Livet atter tilbage i ham igjen, Brystet gik voldsomt og en zittrende Bevægelse med Haanden antydede, at han nu og da afterrede en Taare „Herr Werner," sagde han langsomt og blidt, som om han havde kjæmpet en Kamp med alle onde Magter og seiret. „Mellem os er Alt forbi, skal Alt være uddøet og glemt — kun lov mig, at De trolig vil hjælpe mig, at søge min Broder. Forhen har De skjult dette Testamentes Tilværelse for mig af Egennytte, men nu, da jeg er bleven forsmaaet af Deres Datter, giv mig det nu tilbage og hjælp mig

i min Sogen." Under disse Ord havde han taget Haanden fra Øinene og saae paa Werner med et bedende, bebreidende Blik; denne var standset foran ham og betragtede ham med Forbauselse. Murino var næsten smuk i dette Øieblik; en frisk Rødme bedækkede hans ellers gulbrune Kinder, medens det halve Lys gjennem Lampekuplen kun svagt viste hans andre Træk. Just som Werner vilde svare ham, fortsatte han som for sig selv: „Og naar jeg nu finder min Broder, saa er han maaske gist — saa kan jeg finde i hans Familie den Fred og Ro, som Naturen har nægtet mit brændende Hjerte. I mit Bryst syder det som kogende Olie — mit Liv har kun været en lang Kjæde af skuffede Forhaabninger — og nu mit sidste, mit bedste Haab — den Engel, der skulde trække mig fra Afgrundens Rand, der bestandig skulde vaage over mine Tanker og min Lykke — hun" —. Her brast han ud i en krampeagtig Graad og knugede Hænderne sammen over Panden, men da Werner halvt for sig selv yttrede: „er dette virkelig Sandhed? Kan jeg troe Dem?" sprang han vildt op og greb Werners Haand: „Nei for Gud i Himlens Skyld tro mig ikke! Det er Løgn. Mit hele Liv er kun en altfortærende Lidenskab, en evigt ædende Bitterhed, en uudslukkelig Tørst efter Løgn, Bedrageri og Ondskab.

— O Gud! o Gud, hvorfor har Du gjort mit Hjerte ondt? Hvorfor slaaer Du mig ikke med Vanvid, hvorfor kuuser Du mig ikke? — Nei Du har bestemt, at jeg skal ende i Helvede. Du har berøvet mig den sidste gode Gnist i mit Liv, Du har forgiftet mig den sidste rene Draabe Blod, jeg eiede — hende, der skulde forsone mig med Dig, med mig selv, med Verden." Her sank han atter tilbage i Sophaen. Werner betragtede ham en lang Tid med ængstelig Bekymring og vilde just til at sige Noget, da Ludvig aabnede Døren og meldte: „Bordet er dækket."

„Nu, farvel Herr Werner," sagde Murino smertefuldt, idet han reiste sig. „Lad mig en anden Gang tye til Dem, naar det raser herinde. — Nu er jeg rolig. Lad mig nu reise hjem og foragt mig ikke. Hjælp mig, at finde min Broder! Giv mig Testamentet og lad mig endnu i Morgen reise til Jylland."

„Nei,„ svarede Werner næsten rørt, „nu skal De blive hos os. Jeg troer næsten, jeg holder af Dem. Efter Julen kan De søge Deres Broder, og Testamentet har Frederiksen."

„Ja, det er jo i Grunden det Samme, hvor det er, naar det blot bliver gjemt ombyggeligt," svarede Murino og lod sig føre halvt imod sin Villie af Werner til Spisestuen.

Man ventede her næsten med Angst Murinos Tilbagekomst, især Jomfru Knap, som med Ryggen mod Døren syslede saa sagte med Anretningen, at man skulde have ondt ved at mærke hendes Nærværelse. Murino opdagede hende imidlertid strax og strøede ligehen imod hende, men hvor forbauset blev ikke hun og hele Selskabet, da han med et simpelt Buk for hende og med en næsten bedende Stemme sagde: „Jeg har saaret Dem, Jomfru Krap. Det er Drengen, der søger at retfærdiggjøre sig, men Manden tilstaaer aabent sin Forseelse og beder om Forladelse. Vil De glemme og tilgive mig?“ Jomfru Knap neiede, rødmede, saae sig omkring, for at see om det var rigtigt hun gjorde, og da intet Ansigt udtrykte nogen bestemt Følelse, neiede hun igjen og rødmede. Murino satte sig nu tilbords mellem Fru Werner og Ludvig, som han begge converserede med en saadan inderlig, uskyldig Munterhed, at Alle snart glemte, at det var ham, der var tilstede.

„Naa, Drenge, hvordan have I det egentlig i Kjøbenhavn?“ sagde Werner i Samtalens Løb, idet han drak et Glas Vin. „Jeg har ikke faaet talt rigtigt med Eder endnu.“

„Fortrinligt,“ svarede Ludvig med Munden fuld af Kage,“ naar Du blot vilde sende os nogen mere Mynt,

for — naar jeg har læst en heel Dag, saa vil jeg nok more mig om Aftenen."

„Ja I faae Skam Penge nok", mente Werner, „og har I ikke flere, saa maae I skabe Eder den Slags Fornøielser, der ingen Penge koster."

„Ja, det er nu en Kunst, jeg ikke forstaaer at udøve, idetmindste ikke i Kjøbenhavn. Men naar jeg ingen Penge har, saa maa jeg more mig om Aftenen med at læse."

„Saa er det nok bedst, at Du aldrig faaer nogen," svarede Werner ret vel fornøiet. „Men Frederik, han kommer jo godt ud af det og han faaer dog kun 3 Rbd. om Maaneden til sine smaae, private Fornødenheder."

„Ja han! Han bruger jo aldrig Penge og desuden har jeg da ogsaa seet, at Frida engang imellem har sendt ham nogle Markstillinger. Ja de slaae da heller ikke just saa herligt til, thi de ere i Almindelighed brugte samme Dag, han faaer dem. Det arriverer ofte, at han idag maa laane 4 Sk. af mig til et Postmærke, naar han skal takke for de 3 Rbd., han fik igaar."

„Men hvad bruger Du dem da til, Frederik?" spurgte Werner forundret.

„Jeg kjøber Bøger," svarede Frederik rødmende og gav sig til at spise overordentlig hurtigt.

„Nu lyver Du," raabte Ludvig, „for Du sælger tvertimod Bøger. Alle de gamle Skoleboger, som egentlig vare mine, har Du feiet ud af din Reol. Men jeg veed nok, hvad Du bruger dine Penge til. Kan Du huske en Morgen, vi gik paa Universitetet, da gav Du hende — den Tos, der sidder paa Hoibroplads med den lamme Dreng — en heel Daler. Det var nu aabenbart Luxus, for Du havde faaet samme Tak for en eneste Skilling. Til saadanne Narrestreger gaaer hans Penge."

„Det er ikke Narrestreger," udbrød Frida. „Jeg har selv seet det ulykkelige Barn, der med de lamme Fødder sidder der i sin Søsters Skjød og med et Smil betragter al den Verdens Herlighed, der passerer forbi hans Blik. Der gaaer mangen Dame i Silke og Foerværk føleløs forbi ham, for at bortødsle store Summer i en Galanteriboutik, men han misunder hende ikke; han skjuler sit Hoved under sin Søsters Tørklæde og drømmer, at han er glad, indtil Snee og Regn og Kulde vækker ham. Og den ulykkelige Søster, der maa opoffre maaske hele sit Liv for at betle den Føde til hendes stakkels Broder, som arme, fattige Forældre ikke kunde forskaffe ham! Nei Frederik,"

vedblev hun heftig med Taarer i Øinene, „giv dem Alt, hvad Dit gode Hjerte kan undvære og dersom de vare her — skulde de nok faae en glad Juleaften."

„Det have de", hviskede Frederik sagte. „Wilmot har bedet sin Værtinde om at sende dem nogen god Mad i Aften og det gjør hun ogsaa."

„Efter min Mening", sagde Murino, idet han reiste sig fra Bordet, „er dette Træk saa ædelt, at det aldrig kan tillade Nogen, idetmindste ikke mig, at glemme de ulykkelige Sødskende paa Høibroplads."

Da Selskabet efter Bordet atter kom tilbage til Dagligstuen, laae her alle Julepresenterne udbredte paa Divansbordet, hvilket Henriette havde besørget. Midt paa Bordet stod en lille, nydelig, blankpoleret Maskine og ved Siden af den en pletteret Theepotte, hvilke to Ting naturligvis strax vakte Ludvigs Opmærksomhed.

„Det er jo Jomfru Knaps Maskine, som hun har arvet efter sin Bedstemoders Datterdatter," raabte han.

„Ja", svarede Jomfru Knap, „jeg har nok seet, at Herr Frederiksen ingen Maskine har og saa tænkte jeg, det var bedst, at jeg forærede ham min."

„Og Theepotten?" spurgte Ludvig videre.

„Den er til Jomfru Knap," svarede Frederiksen stolt.

Henriette løb strax ud af Stuen, for ikke at

quæles i sin Latter. Frederik traf imidlertid Frida hen til Bordet og pegede paa en lille firkantet Æske: „den er til Dig," hvidskede han med glædestraalende Ansigt, men just som Frida strakte Haanden ud for at tage den, greb Murino hende om Armen og lod et massivt, med Rubiner tæt besat Armbaand glide ned paa hendes Haandled.

„Den Gave var for kostbar," sagde Frida, idet hun rakte ham Haanden og takkede.

„Nei, Froken, ikke til Dem," svarede Murino med en underlig, veemodsfuld Betoning, der indtog Alle, kun ikke den, den gjaldt; hun hørte altfor vel det Skurrende og Affecteerte, men ikke desto mindre havde dog Murino i Aften for første Gang behaget hende nogenlunde. Hun greb nu med Heftighed Papæsken, lukkede den op og fandt et Maleri, forestillende et Skovparti, indfattet i en af Frederik selv udskaaren Nøddetræs-Ramme i den; et Blik paa Maleriet var nok, hun gjenkjendte Stedet, rødmede og sneg sig ud af Værelset.

Ingen mærkede imidlertid hendes Fraværelse, Enhver havde travlt med at besee det, han havde faaet og modtage Tak for det, han havde givet. Pastor Werner gik op og ned ad Gulvet med en storblomstret Slobrok uden paa Frakken og hver Gang, han fik sig selv at see i Speilet, maatte han hen og kysse sin

Kone. Klokken blev saaledes 11, uden at Nogen anede det og Murino lod sin Vogn kjøre frem. „De kjører vel med mig," sagde han til Hr. Frederiksen, idet han traf sin Chenille paa og denne svarede i sin Forlegenhed „ja," skjøndt han kun havde 20 Skridt hjem, men hvad skulde han gjøre? Jomfru Knap vilde hjælpe ham Kavaien paa og da det ikke vilde lykkes, fordi han holdt Maskinen i den ene Haand, greb hun Maskinen, men da hun holdt Theepotten i den anden Haand, maatte hun lade Kavaien falde; nu lo Henriette og hvad gjør man vel under slige Omstændigheder — man svarer „ja," naar man mener „nei". Selskabet fulgte Herrerne tilvogns, kun Jomfru Knap, som netop skulde lyse dem ud, blev staaende midt paa Gulvet med Theepotten i den ene og et Lys i den anden Haand, idet hun grædende mumlede: „saa, nu er den Juleaften forbi, — nu er der et heelt Aar, inden den næste kommer — men i den Tid kan der ske meget," afbrød hun sine melancholske Tanker, gjorde Heire om og marcherede ud i Kjøkkenet.

Murino svøbte sig ind i sin Kappe i det ene Hjørne af Karethen og Frederiksen satte sig forsigtig i det andet; Vognporten lukkedes og nu rullede den nedad Gaarden. Neppe var den kommen ud af Porten, før Murino lod sin Kappe falde og med en Tigers

Behændighed og Styrke greb Frederikſen i Halſen med begge Hænder, ſaa at han ikke kunde give en Lyd fra ſig: „Skurk, Du har Teſtamentet; jeg vil have det endnu i Aften. Siig „ja“ ellers qvæler jeg Dig.“

Men Frederikſen kunde ikke gjøre umulige Ting; han var ikke i Stand til at frembringe en Lyd og valgte derfor en anden Udtryksmaade for ſin Mening, idet han med Maſkinen gjorde et ſaa kraftigt Stød opad, at Murinos Arme lammede faldt tilbage. I ſamme Øieblik aabnedes Vognsdøren af Tjeneren; man holdt udenfor Skolen. Frederikſen ſprang i en Fart udaf Vognen, ſom derpaa rullede videre. Længe blev han ſtaaende paa Veien og ſtirrede efter Vognen, men da han ikke længer kunde høre dens Knirken, gik han ind i ſit Huus, lukkede omhyggeligt Døren af og tændte Lys. Derpaa ſaae han ſtrax efter, om Teſtamentet var i Chatollet og da han holdt det i ſine Hænder, gled ligeſom en Glædesſtraale ned over hans Anſigt. Forſigtigt lagde han det ned og laaſede af for det, idet han mumlede: „Forunderligt er det — en Time efter at jeg havde ſagt det til Hans Velærværdighed — veed han det — ja, ja — jeg vil Intet ſige og Intet troe, men blot gjemme Teſtamentet — Tiden kommer nok.“

Vi maae endnu, inden vi ende vor Juleaften,

aflægge et Besøg paa Qvistkammeret i Præstegaarden hos de to unge Søstre. Da Henriette kom op, fandt hun Frida liggende paa Knæ foran en Stol, paa hvis Sæde hun havde anbragt Lyset og Maleriet, medens hun med Hovedet stottet til Haanden ufravendt betragtede det. Straalerne fra Lyset brede sig tusinde og atter tusinde Gange paa de slebne Rubiner i hendes Armbaand, men hun ændsede det ikke, hun havde kun Tanke for sit Maleri og de Minder, der knyttede sig til det.

„Hvad er det, Du bestiller?" udbrød Henriette lidt forundret; „naa det er Maleriet," vedblev hun og satte sig paa Kanten af sin Seng og begyndte at klæde sig af.

„Hvor det ligner!" sagde Frida henrykt, „hvert Træ, hver Blomst." „Ligner?" gjentog Henriette og rakte Haaden ud efter det, „men du retfærdige Gud! det er jo den lille grønne Bænk i Magnebei Park. Hvor kan dog Frederik være kommet til det? Han kan ikke selv have malet det, han har jo aldrig været der. Men Gud! ja det maa være en Feiltagelse — Maleriet tilhører naturligvis mig."

„Nei det er mit! det er min bedste, min kjæreste Eiendom. Der var det," tilføiede hun sværmende og pegede paa Maleriet, „der var det, at jeg saae ham første — sidste, eneste Gang."

„Saae ham? hvem?" spurgte Henriette forundret og gjorde store Øine.

„Ham?" gjentog Frida med et utaalmodigt Kast med Hovedet, som om der kun var een „ham", men befandede sig i samme Øieblik og tilføiede lidt forvirret og skamfuld: „jeg veed ikke, hvad han heed."

„Du veed ikke, hvad han heed," udbrød Henriette leende, „første — sidste, eneste Gang, det er jo en lille Roman. Fortæl mig Noget mere."

„Nei, saa leer Du af mig," svarede Frida og saae stivt paa hende.

„Aa nei vist gjør jeg ei. Fortæl nu blot, naar der bare ikke er Spøgelser i Historien." Med disse Ord hoppede den 19aarige, unge Kone i Seng og skjulte sig under Dynen ved Tanken om Spøgelser.

„Han kom gaaende med Grevinde Gyldenhjelm," sagde Frida tankefuld, „hun talte til mig og rakte mig Haanden, da jeg gik, og jeg veed ikke hvordan, men han rakte mig ogsaa Haanden."

„Men Herregud, hvordan saae han da ud?"

„Han saae saa fornem og ædel ud. Han var høi, med mørkt, krøllet Haar og et underligt, melancholsk Smil om Munden. Han gik med hvidt Halstørklæde og sort Kjole."

„Aa! det var ham, som kom til Magnehøi et

Par Dage, før Du reiste derfra — med et underligt vildt Udtryk i Øinene — jo ham kjender jeg godt, han kom hver Morgen ned i Meieriet for at drikke Mælk. Han gik altid med snevre, sorte Benklæder, Brunels Støvler, Randers Handsker og en stor Straahat."

„Ja," udbrød Frida glad, „det var ham. Hvad heed han?"

„Hvor skulde jeg vide det fra? Troer Du ikke en ung Forpagterkone har Andet at bestille midt i Høstens Tid, end at være nysgjerrig."

Efter et Øieblikks Pause begyndte Frida atter at tale med sig selv. „Jeg følte saa tydelig hos mig selv, da han trykkede min Haand og saae paa mig at jeg maatte knytte hele mit Liv til ham. — Jeg begyndte ogsaa først at leve dengang. Jeg græd, da jeg reiste fra Magnehøi, men saa tænkte jeg paa ham og græd ikke mere. — Jeg tænker tidt paa ham — jeg tænker altid paa ham."

„Gud hvor man er sværmerisk, naar man er forelsket," sagde Henriette og lukkede Øinene for at sove. „Gud veed, hvordan Tardow har det? — Nu sidder han hjemme og kjeder sig ret elskværdigt. — Men han længes meget efter mig? — ja naturligvis — Nei nu er han gaaet i Seng, Klokken gaaer jo til Tolv."

Næste Formiddag, da Werner var kommen fra Kirken, sadde Alle omkring Divansbordet i Dagligstuen og draf Chocolade. Ludvig og Henriette kappedes om at sige de fleste og bedste Vittigheder og de Andre om at lee høiest; kun Frederiksen var — efter Henriettes Mening — utaalelig idag. I Kirken havde han flere Gange forglemt sig selv og nu gik han med Hænderne paa Ryggen og trippede omkring uden at see paa Jomfru Knap eller Henriette; Chocoladen stod og dampede foran ham paa Bordet og dog glemte han den, og et Stykke af den deilige, fyldmende Julekage, som han holdt i Haanden, trykkede han saa fast fra alle Sider, at han næsten forvandlede det til Deig igjen og da Henriette nu leende greb ham om Haanden, for at gjøre ham opmærksom paa hvad han gjorde, puttede han med en krampeagtig Bevægelse det sønderlemmede Stykke Julekage i Brystlommen. Werner, der troede, at hans Tankeløshed havde sin Grund i hans Giftermaalsplaner, vilde lige til at spøge med ham paa en mindre blid Maade, da en glimrende Equipage med fire sorte Heste, Tjener og Kudsk paa Bukken, snarere fløi end rullede ind af Porten og næsten i samme Øieblik holdt for Døren. Enhver saae ud af Vinduet og derpaa paa sin Nabo, for at faae Oplosning paa denne Gaade, da Karethdøren aabnedes

og en ung Mand begyndte at pakke sig selv ud af en stor Skindpels og en ditto Fodpose.

„Det er Wilmot," raabte Frederik og sprang efterfulgt af Ludvig ud i Gaarden for at modtage ham. „Det er ham med det hvide Halstørklæde," skreg Henriette og saae paa Frida, men denne havde allerede gjort samme Opdagelse og stod nu som fastnaglet til Jorden og blussende rød som en Rose; men da Wilmots klare, boielige Stemme idetsamme lod sig høre i Gangen, ilede hun ud af Stuen som en opskræmmet Hind. Ludvig omfavnede og trykkede ham, saa han var nærved at qvæle ham, og slæbte ham derpaa ind i Stuen, hvor han stillede ham foran Consolspeilet og twang ham til at gjøre en dyb Compliment for sit eget Billede, idet han leende udraabte: „maa jeg presentere Dem Hr. Wilmot." Denne lod sig imidlertid ikke genere af Ludvigs Overgivenhed, men hilste Hr. og Fru Werner med hele et ungt Menneskes beskedne Frimodighed.

„Ah, Fru Tardow," sagde Wilmot forundret, da han hilste paa Henriette. „Jeg havde ikke ventet, at see Dem her." „Nei, Hr. Wilmot," svarede Henriette leende, idet hun rakte ham Haanden, „hvor skulde De ogsaa ane, at den svenske Forpagterkone var en Datter af Pastor Werner."

„Jo det vidste jeg dog, men jeg vidste ikke, at De var herovre.“ Wilmot vendte sig nu om for at hilse paa Frederiksen; denne sad som fastnaglet til Stolen og betragtede ham med opspilede Øine og gabende Mund, men da han af Wilmots Forlegenhed og dybe Rodme opdagede sit Feiltrin, reiste han sig ærgerlig, bukkede og trippede hen i det andet Hjørne af Stuen, idet han mumlede mellem Tænderne: „jeg er en gammel Gjæk.“

„Naa, min gode Wilmot,“ sagde Pastor Werner venligt, „det kan man ret kalde Herreførd, at holde sit Indtog i en saadan Equipage.“

„Ja, Hr. Pastor,“ svarede Wilmot, idet han ganske gik ind i en ung, blaseret Cavaleers Rolle, „jeg holder nu meget af at gjøre Effect.“

„Ja, det er nu een af Dine elskværdigste Egenskaber, at Du saa gjerne tilstaaer Dine Feil,“ raabte Ludvig leende.

„Hos mig er den maaske elskværdig. Men saaledes at levere sit Synderegister frem uden Anmodning, kunde ogsaa let være et Tegn paa en stor Skurk.“

„Saa“ svarede Præsten og flyttede sig uvilkaarligt noget tilbage i Sophaen.

„Ja, seer De Hr. Pastor, jeg studerer Naturvidenskaberne og deraf følger, at Menneskет, som

Naturens høieste Produkt, er mit særdeles Studium; derfor maa jeg udbede mig Respekt for min Mening."

„Det er et vanskeligt Studium," meente Præsten.

„Ja nu slaaer De over paa de alvorlige Strænge, men — det er virkelig ogsaa et vanskeligt Studium. Det er et Vovestykke saaledes at styrte sig indi alle de brogede Forhold, som Livet frembyder, og dog maa det være i disse man skal studere Mennesket, thi den døde, erfaringsløse Tænkning fra Studerekammeret er ikke nok."

„Men sæt nu, at Livet ikke frembyder os disse brogede Forhold, men flyder sagte og roligt hen, næsten uden en eneste Bølge."

„Jeg mener ikke, at den, der vil kjende Mennesket, selv maa leve et eventyrligt Liv, men jeg mener, at han maa færdes saavel i Hytten som i Palladset; han maa see Sjælen i hellig, andagtfuld Enhed med Gud og midt i dens vilde, lidenskabelige Tummel; han maa see Uskyldigheden i dens rene, vestalske Tempel og derpaa gjennem alle Nuancer stige ned lige til Smudset i den væmmeligste Pøl."

„Nei, min unge Ven, skal Ens Menneskekundskab være Andet end et luftigt Spil med Vid, skal den kunne lede os til at rette vort eget Liv — kort sagt lære os ars vivendi, Kunsten at leve, da maa den aldrig

hentes fra smudsige Steder. I det Øieblik, jeg kjender Smudset, skammer jeg mig mindre, naar jeg bliver ureen. Ja vor Dømmekraft famler, Grændselinien mellem reen og ureen smelter sammen med Grændsen mellem reen og smudsig. Jeg troer, at sand, nyttig Menneskekundskab skal og maa hentes fra det huslige og selskabelige Liv; ogsaa der finder man desværre kun altfor ofte Charakterer fra Livets Skyggeside."

„Jeg troer virkelig, Hr. Pastor, at det her bliver Vane og ikke klar Overbevisning, der regulerer vort Liv, men en saadan Vane kan saa grumme let vakle, naar Livet trykker os. Den, der kun færdes i det selskabelige Liv, mangler Bevidstheden om, hvad han maa vogte sig for, ham fattes det bedste og sikkreste Middel til at lægge en Plan for sit Liv, nemlig Sammenligning."

„Sammenligning — nei -- det nytter Dem ikke, at see et Stykke Tøi paa Vrangen, naar De vil kjøbe det."

„Jo, Hr. Pastor, netop, thi jo mere Vrangen ligner Retten, jo ægtere er Tøiet."

„Ja, der fik De Ret", svarede Werner smilende, „men det var, fordi min Lignelse haltede."

„Nei, seer De min Herre", udbrød Frederiksen næsten rørt, „man skal ingen Steder søge, at kjende

Livet, thi det er en Kundskab, Enhver selv den Usleste har. Her i vort Bryst har Gud nedlagt en Samvittighed, som siger os, hvor vi skulle hen og forstaae vi dens Bud, saa forstaae vi arse vevende, som Hans Velærværdighed siger. Folk, som slet ikke komme os ved, skulle vi ingen Mening have om, thi domme vi dem feil, have vi en svær Skyld paa vort Hjerte, og Folk, vi daglig omgaaes, skulle vi troe det Bedste om, saalænge vi kunne det. Jeg vil forlade mig bedrage een Gang, end forkleine nogen Mand."

„Lad os to være Venner," sagde Wilmot og rakte Frederiksen Haanden, som denne greb hjerteligt, men atter fulgte et af disse spørgende, stirrende Diekast, der søgte at gjennemtrænge Wilmot, og atter bragte det denne til at rødme. Nu traadte Frida ind; med bankende Hjerte og næsten skjælvende hilsede hun Wilmot og fortalte, at hun havde seet ham engang i Sommerferien paa Magnehøi. Samtalen dreiede sig nu om Grevinde Gyldenhjelm og andre ubetydelige Ting — ubetydelige, forsaavidt de ikke angaae os — indtil Middagstiden nærmede sig. Fru Werner og Henriette gik ud, den Ene for at see til i Kjøkkenet, den Anden for at dække Bord i Spisestuen. Werner bad Frederiksen og Ludvig om at hjælpe sig lidt med Ordningen af Offret og sendte, idet han gik ind i sit

Studerekammer, Frederik for at hente Cigarkassen fra Salskakkelovnen og byde Wilmot en Cigar. Frida og Wilmot var ene; hun sad foran sit Sybord ved Vinduet og broderede. Wilmot gik et Par Gange op og ned ad Gulvet og saae sig omkring, som om han søgte Noget, men stillede sig derpaa op imod Consolen lige overfor Frida.

„De erindrer mig altsaa endnu fra i Sommer, Froken?"

„Ja, jeg kunde — jeg har ikke glemt Dem," svarede Frida ivrigt.

„Jeg veed ikke selv, hvordan — men der var Noget, som — næsten tvang mig til at troe det — Derfor tog jeg mig ogsaa den Frihed, at sende Dem den lille Julepresent."

Frida saae tvivlsom paa ham og foranledigede ham derved til at spørge Frederik, som just traadte ind, om han havde overleveret hans Søster Maleriet.

„Ja jeg har," svarede Frederik, „men jeg har nok glemt, at sige Dig, Frida, at kun Rammen er fra mig, Indholdet er fra Wilmot, men begge Dele fra vore egne Hænder. — Værs'go, vil Du have en Cigar? — Men Du lob jo ogsaa strax, saasnart Du havde seet det; Du har saamæn ikke engang takket mig — Du kan tænde hos mig — Blot man nu havde en

god Bog, for Faders Bibliothek indeholder kun gammelt Stads, som man har læst saa tidt."

„Ja jeg har rigtignok en ny Bog herude, en af disse Digtsamlinger der udkomme i Millionvis ved Juletider, men jeg vil ikke svare for at den indeholder noget Godt."

„Ja hent den blot!"

Wilmot bragte nu en temmelig tynd, elegant udstyret Bog, som han rakte Frederik. Denne læste Titelbladet: „Nogle Digte" og bemærkede, at han havde seet den meget gunstigt recenseret i flere Blade, derpaa bladede han lidt omkring i den, men standsede pludselig og læste sagte. „Hør, Wilmot, det var ikke smukt af Dig. Disse Digte ere saamæn af Dig. Jeg kjender dette her; det har jeg engang læst paa Dit Skrivebord."

„Aa, maa jeg faae Bogen," udbrød Frida og greb i sin Ivrighed Wilmots Haand.

„Ja gjerne, hvis De vil", svarede den unge Forfatter rødmende.

Nu begyndte Frida først at slaaes lidt med sin Broder for at faae Bogen, derpaa læste de Begge op paa een Gang af den, medens Wilmot, for at gjøre Værket fuldendt, nu og da corrigerede Begge.

Efter Bordet traf Frederikken Wilmot hen i en

Vinduesfordybning og spurgte ham efter megen Hosten og uendelig mange Forlegenhedsudbrud og Undskyldninger for sin Dristighed:

„Har De ikke faaet et lille Guldkors af Deres Moder?"

„Jeg? nei," svarede Wilmot rødmende.

„Har De virkelig ikke?"

„Nei, jeg har ikke. Hvor falder De paa det?"

„Aa, jeg er en gammel Gjæk," svarede Frederikfen bedrøvet og trippede afsted, men den brave, ærlige Mand vidste ikke, hvad han havde gjort ved sit Spørgsmaal. Wilmot stod længe taus med Hovedet hældet til Vinduesposten og stirrede ud paa den frosne, med Snee bedækkede Jord. „Han har gjenkjendt mig — han fortæller Familien det — og saa." — Som Barn havde Harald bestandig havt den Tanke, at Folk kunde see paa ham, at han var en Bastard, og endnu kunde han ikke, skjøndt voxen, ganske udrydde den; i ethvert Tilfælde betragtede han sig som et Menneske, hvis Fødsel var hans Vanære og hvis Rettigheder og Fordringer i Livet alene beroede paa det Navn, han havde tilsnigt sig. Imidlertid besluttede han sig dog til at aabenbare sig for Frederikfen, da han frygtede for at denne i sin Uvished skulde raadføre sig med Andre.

Det var fjerde Juledag; Klokken var nylig slaaet 6. Alle Værelserne vare oplyste og Alt sat i Orden for at modtage Balgjæsterne. Fra Jomfru Knaps Værelse hørtes en støiende Musik af fire Musici, der her gjorde deres Forberedelser, ellers var Alt stille, thi Enhver sysslede paa sit Værelse med sin Paaklædning, Wilmot traadte ind i Dagligstuen; han kom fra Haven, men da han Ingen saae i Værelset og heller Ingen opdagede i den tilstødende Spisestue, raabte han høit: „Freken Frida.“ „Her er jeg,“ lød Fridas Stemme fra Salen og Wilmot ilede nu hen og slog begge Fløiderne op. Et Øieblik maatte han standse; et blændende Lys mødte ham fra Salen og midt paa Gulvet under den store Lysekrone stod Frida og læste i hans Digte. Skjøndt hun kun havde en simpel, hvid Kjole paa, var hun dog saa deilig, at Wilmot forstenet blev staaende og betragtede hende, indtil hendes utaalmodige Ytring: „hvad vil De?“ igjen satte ham i Bevægelse.

„Jeg gik ude i Haven,“ svarede Wilmot, „og fandt der af en Hændelse i noget Vintergrønt en Stængel med en yndig, blaa Blomst. Den vil jeg forære Dem, naar De vil bære den i Deres Haar i Aften.“

„Nei“, svarede Frida og tog Blomsten, „jeg bærer aldrig Blomster.“

„Ja — men naar jeg beder Dem om det? Ikke sandt? for min Skyld gjør De det.“

„Nei,“ svarede Frida bestemt og fortsatte tankefuld, idet hun betragtede Blomsten, „jeg har kun engang baaret en rød Rose, da jeg bar min Søsters Brudeslør — maaske skal jeg engang selv flette mit Haar med en Myrtekrands, men ellers bærer jeg ikke Blomster, for man pynter mig med de hvide Roser og Lillierne.“

„Fy! afskyelige Tanke. — Dette er jo Trofasthedens eviggrønne Blad og Haabets dybe, dunkelblaa Blomst.“

„Vilde De da have, at mit Haab skulde visne hen paa een Nat. Nei saa gjemmer jeg den før, saalænge jeg lever her i min Bog.“

„Til Minde om mig,“ spurgte Wilmot sagte.

„Ja,“ svarede Frida og saae paa ham.

„Saa, giv mig Din Haand, Frida.“ Og aldrig trykkede to Hænder hinanden kjærligere og trofastere. Frida og Wilmot saae paa hinanden, som om de vilde sige: der er godt, hvad jeg har gjort. Det kunde ikke være anderledes. Jeg er lykkelig.

„Har Frøkenen været paa mange Baller iaar?“ lød en affecteert Stemme fra Værelset ved Siden. Lidt forundrede gik de hen i den aabne Dør og saae

nu Ludvig staae fuldkommen balklædt foran Speilet, med Hatten i Haanden og en uhyre Sleife paa det hvide Halstorklæde, der sad saa stramt, at han næsten ikke kunde dreie Hovedet. Under mangehaande Gebærder fortsatte han sin Monolog. „Har Frøkenen været paa mange Baller iaar? — Aa ja, paa fire — Har De moret Dem godt? Og Guds Død og Pine, dersom hun svarer „nei", saa er det, fordi jeg ikke var med." Med disse Ord satte han sin gabende Mund tæt op til Speilet for at see, om hans Tænder vare smukke, men opdagede idetsamme Wilmot og Frida. Han blev imidlertid saa forvirret, at han ikke opdagede, at de stod med hinanden i Haanden. Efter et Secunds Betænkning, dreiede han sig rundt paa Hælen og kastede Wilmot sin Hat i Hovedet, denne undgik Hatten ved et Sidespring ind i Salen, medens Frida overgivent leende klappede ham paa Kinden, idet han bukkede sig for at tage den op og raabte: „Du er forelsket Ludvig."

„Det veed jeg f'gu nok, Tos," svarede han lakonisk, torrede sin Hat af med sit Lommetorklæde og slændrede ind i Salen.

Her glemte han snart den hele Affaire, thi Henriette kom trækkende med Frederiksen og med uhyre Latter og al mulig Godmodighed twang hun ham til

at dandse Wienervals med sig. Henriette var deilig i Aften; en lille Kniplingskappe sad ret coquet paa Haaret, hvis mørke, fyldige Krøller utvungent faldt ned paa hendes hvide Hals; en lys Silkekjole omfattede snævert hendes smækkre Taille og slæbede med sine rige Folder et halvt Quarteer hen ad Gulvet. Lystigheden tiltog og Ludvig begyndte at tralle Champagnegallop, idet han med Hatten paa Hovedet og Hænderne i Siden valsede rundt i Salen, saa alle Lysene zittrede. Mødet blev Henriette staaende og udbrød, idet hun truede med Fingeren: „uartige Frederikse! De har faaet mig til at glemme, at jeg skulde hente Moder hendes Kappe," og med disse Ord fløi hun igjen ud af Salen, gjennem det Værelse, hvor vi nyligen have seet Ludvig figurere, ind i det yderste Kammer, hvor hun sprang op paa en Stol og nedtog en Spaanæske, der stod paa Klædeskabet. Dette Værelse, der ellers forte Navn og Titel af Pulterkammer, var i Aften smykket op med den fra Spisestuen udflyttede Sopha, et Divansbord og Præstens Læselampe, og saaledes forvandlet til en hyggelig, lille Stue.

Gjæsterne begyndte alt at samles og Musiken at præludere inde i Salen; Jomfru Knap bød Thee omkring, men kom i sin Glemsomhed til at byde Hr.

Frederikſen ſex Gange iſtedetfor to og denne anſaae ſig naturligvis forpligtet til at tage en Kop hvergang, ſaa at han tilſidſt maatte ſætte Theen urørt fra ſig igjen.

„Har Frøkenen været paa mange Baller iaar?“ ſpurgte Ludvig en lille Brunette betydningsfuldt, ſom han converſerede meget ivrigt.

„Nei, ikke paa et eneſte,“ ſvarede hun bedrøvet.

„Saa maae vi ſee, at ſkaffe Dem Erſtatning i Aften,“ vedblev Ludvig med et henrivende Blik, men Brunetten bemærkede ham ikke; hun ſtulde i det Samme gjøre ſin Compliment for Kammerjunker Murino, ſom Frederik juſt førte forbi hende ind i Spiſeſtuen, for at præſentere ham for Wilmot. Ved Navnet „Murino“ ſlei en flygtig Rødme over dennes Anſigt og bragte ham uvilkaarligt til at bilde lidt ſtivt, hvilket imidlertid gav ham et viſt fornemt Anſtrøg. Murino, ſom havde hørt, at han var en Pleieſøn af Grevinde Gyldenhjelm, blev ſtrax indtaget af ham og indlod ſig i en ſagte, men ſom det ſyntes meget levende Samtale med ham, der i Forbindelſe med Kammerjunkerens fortrolige Miner og Gebærder ſtulde viſe de Omkringſtaaende, at her ſtod den adelige Clique. Frederik, der havde fjernet ſig og ſom betragtede dem noget fra, blev ret glad over at hans Ven havde indtaget hans

— tilkommende Svoger — ja Fru Werner havde naturligvis ikke kunnet fortie Noget for sin Kjæledægge. —

Anden Dands var forbi. Wilmot havde dandset første Dands med Frida og kom nu for atter at engagere hende, men Frida hviskede sagte til ham: „Nei, gjør mig den Tjeneste, at dandse denne Dands med den lille Dame der i den blaa Kjole. Det er Møllerens Datter; hun er ikke smuk, men hun dandser virkelig godt og jeg har seet, at det bedrøver hende, at hun har siddet begge disse Dandse over."

„Aa, Frederik har jo inclineret flere Gange for hende," svarede Wilmot bedende.

„Har han? O! det var godt, men dands nu med hende; hun vil saa gjerne dandse og hun har ingen Cavalleer". Frida trykkede hemmelig Wilmots Haand for at bestikke ham og ilede bort.

Tredie Dands begyndte. Wilmot engagerede den lille Møllerdatter, der glad overrasket kastede sit Schawl og ret uskyldigt hang sig ved hans Arm; de kom netop til at staae lige for Døren til Spisestuen, hvor Murino, der ikke dandsede, stod og lænede sig opad Dørstolpen, medens han med en impertinent Mine lorgnetterede Damerne.

„Ah! Monsieur Wilmot; naa hvorledes befinder

De Dem ved saaledes at dumpe herned fra Grevinde Gyldenhjelms Salon".

„Meget godt", svarede Wilmot lidt stødt.

„Aa ja! c'est piquant. Naar her blot var en nogenlunde taalelig Dame, man kunde interessere sig for, men de ere stygge allesammen".

„Der maa Deres Lorgnet have bedraget Dem, Hr. Kammerjunker. Vil De for Exempel betragte den unge Fru Tardow, der just danser ud nu?"

„Ah," svarede Murino og kastede et overrasket Blik efter Henriette, „ja hun er virkelig ogsaa smuk i Aften — henrivende — men alle de Andre — af Herregud".

„Jeg finder, at det er herlige, muntre og uskyldige Mennesker, alle dem, jeg seer her i Salen."

„Ja, det er nu Delicatesse af Dem, da De veed at jeg omtrent hører til Familien."

„De? jeg veed ikke, hvad De mener."

„Virkelig? Har De ikke hørt, at jeg er forlovet med Froken Frida?"

„Med Frida? nei", svarede Wilmot, blegnende ved Tanken om, at han maaske kunde have misforstaaet hendes Ord, men efter et Øieblik havde han fattet sig og hvislede neppe hørligt: „har De hendes Samtykke?"

„De kan nok begribe, at man ikke taler om Sligt til saa ung en Pige. Nei jeg maa vente med Declarationen et Aarstid endnu — men med Faderen er Alt afgjort."

„Jeg vil da kjæmpe ærligt med Dem, Hr. Kammerjunker," stammede Wilmot lettet men angst. „Jeg har hendes Samtykke og i Morgen anholder jeg om hendes Faders."

„Grusomme Menneske! hvor kan De saaledes spøge med en stakkels Elskers Jalousie", udbrød Murino pathetisk og slændrede ind i Dagligstuen, hvor han eftertænksom satte sig ned i Sophaen. Kammerjunkeren var klog nok til at skjule det Indtryk, Wilmots Ord havde gjort paa ham. Han havde meget snart opdaget, at Wilmot gjorde Cour til Frida og denne Opdagelse havde bevirket hans fortrolige Meddelelse, hvorved han haabede at afskrække Wilmot fra ethvert videre Forsøg og saaledes forebygge, at nogen Følelse begyndte at spire i Fridas Sjæl; Intet kunde naturligvis være mere farligt for hans Planer end at faae en Medbeiler, ja maaske en begunstiget Rival. Imidlertid havde han ikke anet, at der allerede havde dannet sig et Forhold mellem dem, det overraskede ham og havde nær bragt ham ud af Fatning; han indsaae, at han nu maatte sætte Alt paa eet

Kort og at dette Kort maatte spilles ud endnu i dette nærværende Øieblik. Efter en kort Betænkning mumlede han: „nu vel — Henriette — da er Frida min. Hvad gjør ikke en Fader for sin Datters Ære?"

Efter tredie Dands spiste man. Murino tog Henriette til Borddame og opbød alt sit Vid og Talent for at vedligeholde hendes Munterhed. Det lykkedes ham ogsaa fortrinligt og under allehaande spøgefulde Paaskud fik han hende til at drikke flere Glas afbrændt Rødvin. „Næste Dands danser jeg altsaa med Dem, Frue", sagde Murino galant, men da Henriette forundret indvendte, at han jo aldrig dandsede, greb han hende med en ret comisk Gebærde om Haandleden og declamerede: „Forvovne Qvinde! Tør De sige, at der er Noget, som jeg aldrig gjør! Derfor skal De ogsaa, fordi De miskjendte mig, drikke et heelt Glas med mig paa mit bedste Ønskes Opfyldelse."

Fjerde Dands begyndte; saasnart Damerne saae at Murino dansede, var der strax et Par Stykker, der inclinerede for ham og Henriette fik derved Leilighed til at beundre hans Dands. Skjønt man næsten ikke kunde see, at han bevægede sig, flyttede dog hans Been sig med smukke Trin i bestemt Takt med Musiken; hans Dame, som han altid converserede under Dandsen,

holdt hende saa fast i sin stærke Arm, at han næsten bar hende og hun kun med Taaspidsen kunde røre ved Gulvet. Henriette følte det Behagelige ved saaledes at blive ført og lagde ikke Mærke til, at Murino, da han dandsede ud med hende, ikke inclinerede, men vedblev at valse saa hurtigt rundt med hende, at hun tilsidst aandeløs maatte bede ham at holde op, fordi hun var træt; Murino førte hende hurtigt ind i det før nævnte, yderste Værelse, hvor hun halv bevimet sank ned paa Sophaen. Murino ilede ud og kom hurtigt tilbage med en Kande afbrændt Vin og to Glas. Efter dette Bevis paa Omhyggelighed, satte han sig ned i Sophaen ved Siden af hende og bød hende taus af Vinen; selv nedskyllede han det ene Glas efter det andet og Henriette, hvem den lunkne Vin lædskede og svalede, lod sig af hans Exempel forlede til at gjøre det Samme, medens hun halv bevidstløs og med stærkt aandende Bryst lænede sig tilbage i det ene Sophahjørne. Enhver kjender nu vist denne underlige, behagelige Følelse, der lægger Beslag paa hele vor Bevidsthedskreds, naar man har dandset formeget og derpaa kjølnes, lædskes og magelig kan udhvile sig, medens Tonerne endnu bruse i det Fjerne og næsten flytte Dandsesalen ind i vort Kammer. Henriette var nærved at slumre; Murino bøiede sig

frem over hende og hviskede sagte, som om han talte med sig selv: „det er næsten gaaet mig, som det gik Drengen i det indiske Eventyr. Han havde vandret hele Dagen i den brændende Hede med sin Vandkrukke paa Hovedet; hans nøgne Fødder vare næsten skoldede af den glødende Sand. Da kom Aftenen, svale Luftninger kjølnede hans Kind, Skyer af glimrende Blomsterduft svævede dybt ned og samlede Dug paa hans Læber, Gudernes Øine kiggede gjennem Skyerne og tindrede af Glæde over den herlige Aften. Da kom han til en deilig, grøn Plet, hvor Græsset groede i Skyggen af et stort Træ; han satte sin Krukke ved dets Fod, lænede sit Hoved til Stammen og hvilede sig. De store Blade svævede op og ned i Luften, thi Englene havde sat sig paa dem og vuggede sig i Søvn. Han slumrede ind."

Murino, som fortalte med en langsom, neppe hørlig Stemme, havde under Fortællingen lidt efter lidt skruet Lampen ned, saa at han nu kunde slukke den uden at Henriette mærkede det. Hun sad med lukkede Øine og lyttede snart til Musiken, snart til Fortællingen.

„Han slumrede saa sødt og smilede dertil, thi han drømte, at Englene bøiede Bladene ned til Jorden og svalede hans hede Barm med deres kjølige,

luftige Arme, han stirrede ind i deres livsalige Øine og kyste deres røde Læber, da vaagnede han."

Murino holdt atter inde et Øieblik, men idetsamme taug Musiken, Henriette slog Øinene op. „Her er jo mørkt," raabte hun forbauset.

„Ja, Frue," svarede Murino roligt. „Lampen gik ud. Men hør nu: han vaagnede og saae, at det var en Klapperslange, der havde snoet sig om hans Bryst og med spillende Øine aad af hans blodrøde Hjerte."

„Fy!" raabte Henriette, idet hun gysende reiste sig og greb i Døren for at gaae.

„Vent et Øieblik endnu, Frue," svarede Murino og greb hendes Haand, „Slangen havde dræbt ham og da han vaagnede, stod han Ansigt til Ansigt med Englene. Han var" —

Henriette havde imidlertid mærket, at Døren var aflaaset. Med Forfærdelse stødte hun Murino fra sig, — dreiede Nøglen om og forsvandt gjennem det mellem Salen og Cabinettet liggende Værelse.

Murino kiggede gjennem den halvtaabne Dør, men da han saae, at Alle inde i Salen vare beskjæftigede med at complimentere deres Damer for sidste og engagere til næste Dands, og at saaledes Ingen under den almindelige Forvirring havde bemærket

Henriette, slængte han sig igjen ned i Sophaen, tog en Svovlstik ud af en lille Æske og tændte Lampen, idet han mumlede: „fordømt! ikke en Eneste har seet hende. Hvorfor Satan stak jeg ikke Reglen til mig og holdt hende, for at Alle kunde finde hende her ene med mig i et mørkt Værelse? Fordømt, nu maa Wilmot bort, om han saa skal rystes væk af Jordens Overflade. — Tosede Tos! hvor herligt kunde Ilden her ikke have ulmet under Asken! Gamle, giv mig Frida eller jeg lader den med et Ord bryde ud i Flammer og vanærer Din Datter!" Murino hensank i Drømmerier over sit mislykkede Forsøg paa at compromittere Henriette og vækkedes først ved at Frederik traadte ind og ret venligt smilende satte sig ned ved Siden af ham.

„De er nok træt, Her Kammerjunker?"

„Ja, jeg dandsede ogsaa for voldsomt."

„Og nu sidder De her og hviler Dem ud paa Deres Laurbær. Naa! har De alene drukket Alt dette?"—

„Ja, afbrændt Rødvin er min Passion. Skænk mig et Glas! — Tak! — Lad os drikke Dus, min unge Ven, vi blive jo dog snart Svogre. — Saadan, heelt ud — Du morer Dig nok godt i Aften? jo, jeg har seet, hvor beskedent Du courtiserer den lille

Møllerdatter! — Men hvad gaaer der af Din Ven, Frederik? han er ganske melancholsk!"

„Ja, det er han virkelig ogsaa undertiden."

„Herregud! er det ulykkelig Kjærlighed?"

„Nei," svarede Frederik smilende, „han har ingen Kjærlighed uden til sin Poesi og den er ikke ulykkelig."

„Hvad kan det da være?" spurgte Murino nysgjerrig.

„Aa, det er desværre hans Pengesager. Han skal hver Maaned betale en Jøde 20 Rbd. tilbage paa en Capital, han har laant hos ham til sin Bedstemoder. Det er nu lige netop de Lommepenge, han faaer af Grevinde Gyldenhjelm, men saa har han Ingenting til sig selv og til Bedstemoderen, og mine 3 Rbd om Maaneden forslaae jo ikke langt."

„Bedstemoderen? hvo er det? — hvorfor har han ikke faaet Understøttelse til hende hos Grevinde Gyldenhjelm."

„Ja det veed jeg heller ikke. Ludvig har fortalt mig, at han engang, strax efterat han var bleven Student, fulgtes med Wilmot i Buegangene ved Christiansborg Slot; her mødte dem en gammel Kone, som bad om en Almisse, men da Ludvig lavede sig til, for at give hende en Skilling, traf Wilmot ham

hurtigt afsted med sig. Neppe vare de gaaede et Øieblik, før Wilmot under et intetsigende Paaskud gik fra ham og vendte om igjen, men Ludvig fulgte ham i Forstand og saae, hvorledes han omarmede den gamle Kone, tog hende under Armen og førte hende hjem til sig. Da jeg nu senere spurgte ham neiere om Sammenhængen, fortalte han mig, at det var hans Bedstemoder og at han havde maattet laane denne Sum af Ben Ismail for at kjøbe hende en Plads i en offentlig Stiftelse, hvor han hver Løverdag besøger hende. Da jeg nu gjorde ham det samme Spørgsmaal angaaende Grevinden, lagde han Haanden paa min Mund, rystede paa Hovedet og talte ikke mere derom. Det maa altsaa være en Sag af stor Delicatesse men imidlertid har den foraarsaget ham mange Bryderier."

„Hvor boer den Jøde?"

„I Læderstræde paa en Quist. Men hvad nytter det?"

„Maaske dog," svarede Murino, idet han reiste sig, „men tael ikke til Nogen om det."

Et Quarteerstid efter forlod Murino Ballet og kjørte — ikke hjem, men til Kjøbenhavn.

Først Klokken fire om Morgenen tog de sidste Gjæster hjem fra Ballet. Ludvig laa med oprevet

Halstørklæde og sov paa Sophaen i Dagligstuen; Frida sad ved Siden af ham og lænede sit Hoved op til hans Skulder, medens Werner, dampende paa sin Pibe sad i Lænestolen og smaalo af dem. Wilmot og Frederik gik Arm i Arm og passiarede med Cigarer i Munden oppe i Balsalen, medens Frederiksen paa en Stol. pustede Lysene ud i Lysekronen og rakte Jomfru Knap dem. Henriette sneg sig sagte gjennem Salen, og lukkede forsigtigt Døren op til det lille Kammer. Lampen brændte nu klart; ængstelig saae hun sig rundt i Værelset og brast derpaa ud i Taarer, idet hun udbrød: „O Gud! lad dog det Menneskes Ondskab komme for en Dag! — o Tardow — Tardow!"

Da Frederiksen gik, stak Wilmot ham et forseglet Papir i Haanden med den utrykkelige Befaling, at han først maatte læse det næste Dag. Papiret indeholdt følgende:

„Min gamle, inderligt elskede Lærer!

„De har seet rigtigt; jeg har faaet et lidet Guldkors af min Moder, men fortæl det ikke! lad det blive min og Deres Hemmelighed! Nu seer Alt saa lyst ud for mig og for var det saa mørkt. — Efter min Bedstefaders Død flygtede jeg i min Fortvivlelse med en Skuespillertrup til Hamborg, for ikke at blive Landsforræder —

men jeg blev Forræder mod min Bedstemoder. Fru Gyldenhjelm saae mig i Hamborg, da hun var der paa Tilbagereisen fra Italien. Jeg havde erhvervet mig et vist Ry ved min Udførelse af Dauphinens Rolle i Ludvig den 11te og dette satte mig i Forbindelse med den ædle Kone. Hun vandt min Fortrolighed; jeg fortalte hende, af hvad Grund jeg var flygtet, at mine Forældre vare døde, men jeg fortalte ikke, at jeg havde en Bedstemoder af Frygt for, at hun skulde opsøge hende og da forstøde mig ligesom min hele øvrige Familie, fordi jeg var — Bastard. Grevinden har adopteret mig, da hun kun har een Søn, og holdt mig i Kjøbenhavn for at studere. Der traf jeg atter min Bedstemoder. Halv vanvittig var hun flygtet til Kjøbenhavn for at søge mig og her — har hun sulten og tørstig vanket om paa Gaden som — Betlerske. Jeg traf hende; jeg laante 1000 Rbd. hos Ben Ismael for at skaffe hende en Plads i en offentlig Stiftelse — og nu har hun det godt og er lykkelig. Grevinde Gyldenhjelm har, jeg veed ikke hvordan, opdaget hele mit Forhold, tilgivet mig og for nogle Dage siden givet mig Penge til at betale Joden med. Hun har endogsaa

lovet, at forskaffe min Bedstemoder den Pension der tilkommer hende. Sorg og Bekymringer have pint mig, men nu elsker Frida mig — o! jeg er saa lykkelig. Brænd mit Brev, kjære gode Frederiksen og gjem min Hemmelighed til vi alle ere døde!

Deres hengivne Wilmot."

Næste Formiddag Kl. 11 sad Werner i sin Dagligstue og læste i en Avis, medens hele det øvrige Huus paa Jomfru Knap nær laa og sov. Med Velbehag tænkte han tilbage paa den foregaaende Aften, og Smilet paa hans Læber viste, at Phantasien atter tryllede ham det skjønne Syn frem, da Wilmot og Frida dandsede. — Murinos Vogn sprængte ind i Gaarden og afbrød hans Tanker. Hestene skummede og stampede, som efter en voldsom Kjørsel. Werner reiste sig forundret, da Murino traadte ind og næsten med Taarer greb hans Haand. „Gudskelov! Alle sove endnu. Jeg kommer altsaa ikke for silde. — De veed, Her Pastor, at jeg har opgivet Haabet om Deres Datter Fridas Haand — men derfor ikke om hendes Lykke. — Den unge Herr Wilmot betroede

mig i Kaadhed igaar Aftes, at han var forelsket i hende og at han idag vilde anholde om hendes Haand. Det var muligt, at De og hun i deres Overraskelse kunde have svaret „ja", og da — havde De givet Deres Datter, som De ikke vil betroe mig, i Hænderne paa en Skammelig. Trods den Agtelse, han burde bære for Grevinde Gyldenhjelm, hans Velgjørerinde; trods de Opoffrelser, hun af sit gode Hjerte gjør for ham, har denne Usling ved et tvilesløst og udsvævende Liv styrtet sig i en uhyre Gjæld. Igaar Aftes vilde jeg Intet sige — thi jeg taler aldrig uden Bevis, men her er det — Gjældsbreve fra Jøden Ben Ismael — som jeg har indløst af Medlidenhed med den stakkels Djævel."

Werner greb dem mekanisk, saae stivt paa dem og hans Faderhjerte slog tungt. „Og mine Sønner?"

„Ere maaske heller ikke rene. Men deres Hjerter ere gode og derfor maa De stræbe at redde dem, inden de synke saa dybt, at Tilbageveien er umulig. Ræk dem Haanden og løs dem fra denne Ven, der ellers trækker dem med sig i Fordærvelsen. Allerede idag maa han ud af Huset."

Wilmot traadte ind fra Spisestuen; han blev noget forundret ved at see Murino, men efter et Die-

bliks Taushed havde han fattet sig og bad Werner om en Samtale i Enrum.

„Jeg veed, hvad De vil," svarede Werner koldt og fortsatte derpaa lidt hidsigt, „men det bliver der Intet af. — Jeg kjender Deres hele Forhold og har De beplettet mine Sønner, skal De ikke oftere faae Leilighed dertil. — Hvis De nærer en virkelig sand Følelse for min Datter, saa drag Dem den til Indtægt og lad den vise Dem den rette Vei i Livet. — I mit Huus — det gjør mig ondt, jeg holder meget af Dem —men jeg ønsker ikke længer at see Dem her."

„O! min Fader, min Fader! dersom Du saae mig i dette Øieblik, vilde Du græde Blod," hvisked Wilmot og var nærved at synke om.

Idetsamme styrtede Frederiksen ind af Døren med Testamentet i Haanden. „Her er Testamentet, Deres Velærværdighed," raabte han jublende, „og her er Manden. O! min kjære, kjære Harald, lad mig trykke Dig til mit Bryst."

„Gamle, taabelige Nar," udbrød Wilmot med den dybeste Fortvivlelse, „see her Frugten af Din Gjerning! Hvorfor tav Du ikke? — Han har nægtet mig sin Datters Haand — han har forspildt mig sine Sønners Venskab — ja han har vist mig bort fra sit Huus, fordi jeg er — Bastard."

„Intet Hykleri, min unge Herre! De veed meget godt, at man i vore Dage er hævet over slige Latterligheder. — Dette Testamente gjør Dem til en meget rig Mand og sætter Dem istand til endnu en Tid lang at fortsætte Deres Udsvævelser. — Nu kan De selv betale Ben Ismael Deres Gjældsbreve, men jo rigere De er, desto farligere er De ogsaa."

„Er De rasende, Deres Velærværdighed," raabte Frederiksen. „Han udsvævende — han er min Sandten renere end baade De og jeg. Han laane Penge af Ben Ismael, for at svire dem bort — saa læs da selv dette Brev, jeg fik fra ham i Aftes."

Medens Werner læste Wilmots Brev, snappede Murino ham Testamentet ud af Haanden og kastede det ind i Kaminen. Frederiksen sprang til og greb ham om Armene, men Testamentet flammede allerede.

„Aa! Skurk, det nytter Intet. Procuratoren har ogsaa eet."

En ligbleg Farve lagde sig ved disse Ord af Frederiksen over Murinos Ansigt; hans Øine flammede, men sank ind i Hovedet, han vaklede henimod Døren. Næste Dag begav han sig til sit Gods i Slesvig.

Werner tog Wilmot i sine Arme og en Taare trængte sig frem i hans Øie. En halv Time efter var hele Familien forsamlet om det unge Brudepar.

Frederikſen var imidlertid fløien ud i Kjøkkenet, hvor han under en uhyre Jubel omfavnede og vel tuſinde Gange kyſſede Jomfru Knap, inden han lagde Mærke til, at han uophørlig raabte: „Jomfru Knap, jeg elſker Dem.“ Hans Forlegenhed vilde lige til at vende tilbage, da Jomfruen med Inderlighed gjengjældte hans Kjærtegn og ſagte hviſkede: „Der kan man ſee, det betød dog Noget, at jeg kom til at ſtaae ene i Stuen Juleaften med et Lys i Haanden — ja, ja — Gud velſigne Dem, Herr Frederikſen.“

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
PTB
0041285

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 08 07 16 002 9